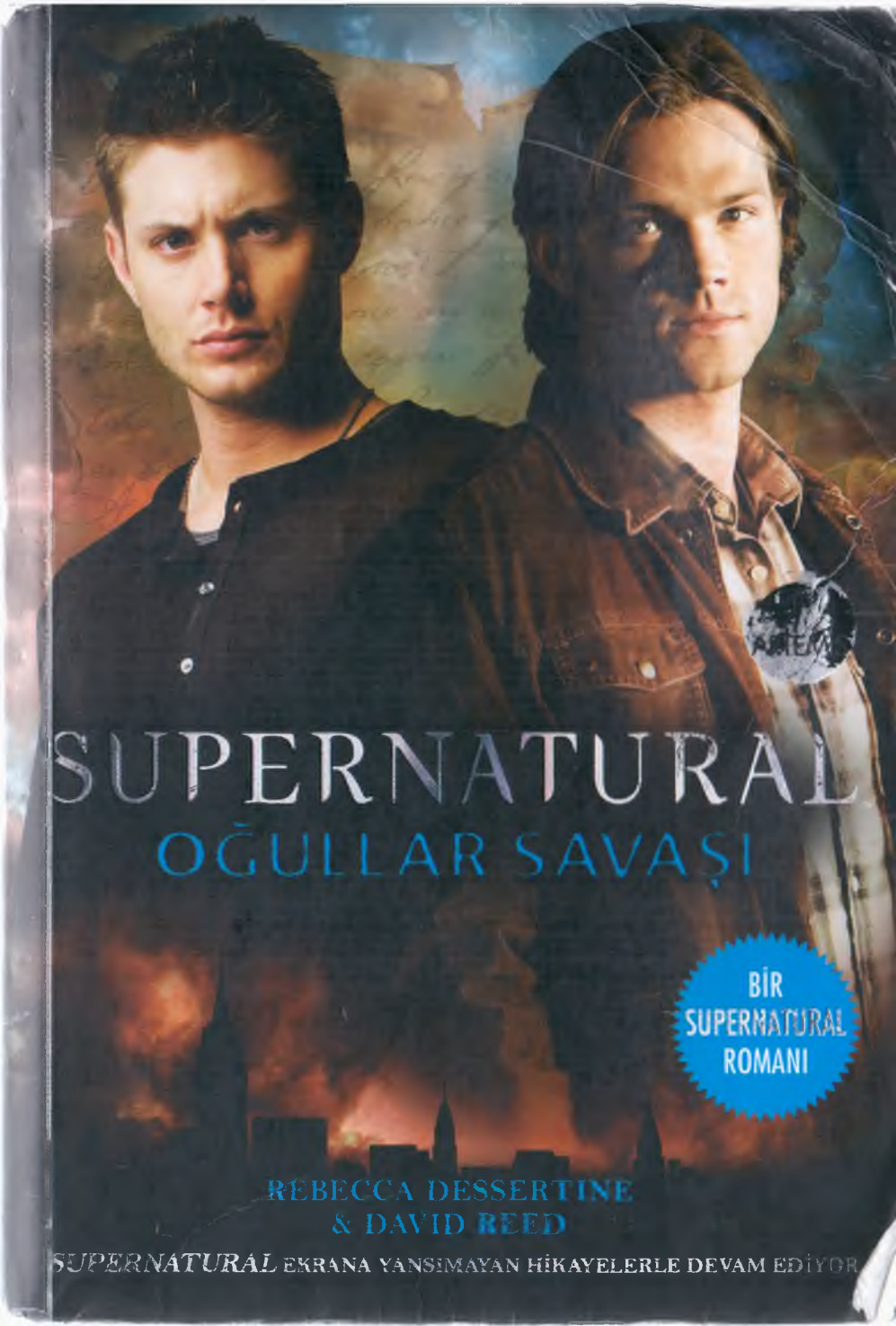




SUPERNATURAL

OĞULLAR SAVAŞI

BİR
SUPERNATURAL
ROMANI

REBECCA DESSERTINE
& DAVID REED

SUPERNATURAL EKRANA YANSIMAYAN HİKAYELERLE DEVAM EDİYOR

SUPERNATURAL™

OĞULLAR SAVAŞI

· Rebecca Dessertine & David Reed

İngilizceden Çeviren
Zeynep Heyzen Ateş



ARTEMIS

ABC/161
AB/365
AG/118
A/55

SUPERNATURAL™ GÖĞÜLLER SAVAŞI

Raffaella Dessertine & David Reed

Orjinal Adı: *Supernatural™ - War of the Sons*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez

İngilizceden Çeviren: Zeynep Heyzen Ateş

İlkokul Düzenleme: Alkim Özalp

Genel Yönetim: photoRepublic

Kapak Tasarım: Orijinal kapak kullanılmıştır

Genel Asmin Ayşe Gündoğdu - Murat Yıldırım

1. Basım: Kasım 2012

ISBN 978 - 605 - 142- 094 - 3

Sertifika No: 10905

SUPERNATURAL™ & © 2010 Warner Bros. Entertainment Inc.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları DC Comics aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMIS YAYINLARI

Teatral Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

E-posta: editor@artemis Yayinlari.com

www.artemis Yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Teatral Sokaklar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.



SUPERNATURAL™

OĞULLAR SAVAŞI

Rebecca Dessertine & David Reed

Tartışılma Notu:
Bu roman, “My Bloody Valentine” (Kanlı Sevgililer Günü)
bölümünden sonra yaşananları anlatmaktadır.

Giriş

B*u adam, buralardan değil. Adamın arabasını gördüğünde, Caleb'in ilk düşündüğü bu oldu.*

Kamp yerine giden yolda ilerleyen arabanın motoru neredeyse tamamen sessizdi. Tek duyulan, tekerleklerin altında ezilen taşlardan yükselen çıtırtılardı. Metal grisi araba, kamp alanının yanındaki, cömertçe 'otopark' olarak işaretlenmiş çimenliğe yanaştı.

Caleb, şoför tarafındaki kapının açıldığını ve uzun boylu bir adamın araçtan indiğini gördü.

Yabancıнын görünüşü kusursuzdu -her şeyi yerli yerindeydi- yine de yanlış bir şeyler vardı. Caleb, sorunun adamın üzerindeki renkli Hawai gömleği olduğuna karar verdi.

“Justin Black nerede?” diye sordu adam selam bile vermeden.

Kamp danışmanlarından Caleb pek çok konuda yetkili kişi olsa da çocukların izini sürmek ve ne zaman nerede olduklarını bilmek, öncelikleri arasında yer almıyordu. *Ormanın ortasındayız, dedi kendi kendine, nereye gidecekler?* Bu nedenle Hawai gömlekli adamın sorusu onu hazırlıksız yakaladı.

“Şey... kampta?” dedi Caleb ama kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez pişman oldu. *Justin Black, Harry Potter’ınki gibi bir doğum izi olan şişko çocuk muydu,* diye düşündü, *yoksa sürekli arkadaşlarına sarılmaya çalışan ürkütücü ufaklık mı?*

“Oğlum nerede?” Adam, sözlerinin ciddiyetinin anlaşılması için bir an duraksadı. “Söylediğinizden daha net bir bilgiye ihtiyacım var.”

Caleb, açık pencereden günlük aktivitelerin yapıldığı binaya baktı ve oğlanı orada görmeyi umdu.

Hayır.

“Merak etmeyin, onu buluruz. Göle gitmiş olmalı,” dedi Caleb güven verici olduğunu düşündüğü bir ses tonuyla. *Umarım öyledir yoksa çok tatsız bir durum olacak,* diye düşündü.

“Hayır, onu kendim bulurum,” dedi adam.

Hawai gömlekli adam kararlı adımlarla ormanı geçtiğinde, Caleb de peşinden gitti. Adamda insanın dengesini bozan bir şeyler vardı ve Caleb veli toplantısının yapıldı-

ğı gece adamı görmediğine emindi. *Esrar yüzünden olabilir*, diye düşündü. *Aslında o gece içtikleri otu getiren, Justin Black'in babası değil miydi?*

Caleb, hızlı adımlarla yürüyen adama yetişebilmek için koştu.

“Bir sorun mu var?” diye sordu. “Çönelde Justin’i anesi alır...”

“Sorun yok,” diye lafını kesti adam. “Sadece oğlanla konuşmam gerek.”

Bu adam kesin sapığın teki. Başka ktm, oğlunu oğlum diye değil ‘oğlan’ diye hitap eder? Caleb adımlarını hızlandırdı.

“Adınız neydi?” diye sordu Caleb, adamın ilgili bir şeyler hatırlamayı başaracağını umarak. “Söylediğinizi hatırlamıyorum.”

Adam, Caleb’e döndü, hareketleri yavaş ve ürktü. “Don. Bana Don diyebilirsin.”

Kamp danışmanı kesinlikle can sıkıcı bir elpel ama Don’un uzun ve olaylı geçmişi düşünüldüğünde, uğruştığı en korkunç yaratık olduğu söylenemezdi. Eski yıl, adamın kötülerin en kötülerıyla muhatap olmasını gerektiriyordu ve bir dönem, dünyaya gelmiş en korkunç yaratıklarla iş yapması gerekmişti. *Ünlü olmayan bir Jerry Springer gibiyim*, diye düşündü Don, bu düşünce onu eğlendirdi. Gerçi önceki işi düşünüldüğünde, artık her şey Don’a eğlenceli geliyordu. *Eh, yakında ünlü olmama meselesi de çözülmüş olacak.*

Ormanda ilerlerken, danışmandan kurtulmak zor bir iş değildi. Bir an genç adamla aralarında yarım metre vardı, bir an sonra Don, gencin çeyrek mil önüne geçmişti. Ormandan geçen yol kıvrıla kıvrıla göle doğru iniyordu ama manzara, sık ağaçlar yüzünden kapalıydı. Danışman ona yetişmeden, her şey olup bitmiş olacaktı.

Göl berrak ve çok güzeldi, camı andıran yüzeyi hafif rüzgar nedeniyle arada bir dalgalanıyordu. Mükemmel bir yaz günü. Don'un hatırlayamadığı kadar uzun süredir göremediği türde bir gün.

"İğgk! Ona çıplak ellerinle dokunma!"

Don, sesin nereden geldiğini görebilmek için kafasını bu insanın yapamayacağı kadar çevirdi. Ses, kendisiyle aynı yaşlarda bir oğlandan kaçmakta olan on yaşlarında bir kızdan gelmişti.

Justin Black.

"Her tarafın siğille kaplanacak!" diye bağırان kız çaresizce, Justin'in elinde tuttuğu kurbağadan uzaklaşmaya çalıştı.

"Hayır, olmayacak," dedi Justin, "ağabeyim kurbağalardan sadece herpes bulaştığını söyledi."

"O da nedir?" diye sordu kız masum bir ses tonuyla.

"Bilmiyorum. Neden kurbağaya sormuyorsun?" Justin zavallı hayvanı kıza uzattı ama oğlanın ellerinin açılmasını fırsat bilen hayvan tam zamanında zıplayıp gölün kıyısındaki kayanın üstüne kondu.

"Görüyor musun, senin yüzünden kurbağamı kaybettim," diye yakındı Justin.

Kaçan yaratığı yakalamak için gölün kenarına ilerledi ama başka bir çift el ondan önce davranmıştı. Don kurbağayı eline aldı ve narin bir yaratılmış gibi temkinli bir şekilde tutarak oğluna uzattı.

“Onu kaybetmedin oğlum,” dedi Don, yüzünde şefkatli bir ifadeyle.

Justin bir adım geri çekildi, şaşkıncı. “Baba?”

“Hayır Justin, tam olarak değil.”

Kurbağa vırakladığında iki çocuk aynı anda tıpkı. Justin babasına bakıp kaşlarını çatı.

“Annem beni görmeye gelemeyeceğini söylemişti. Polis sana izin vermemiş.”

“Oğlum, o eskidendi. Artık oyunun kuralları değişti.” Don, oğlanı yakınına çekmek için kurbağayı Justin’e uzattı. “Kurbağaları seviyorsun değil mi?”

Caleb’in zihni düşüncelerle doldu. *Adam nereye kaybolmuştu? Polisi aramalı mıydı? Nasıl o kadar hızlı gidebilirdi?* Koşmaya başladı, yokuşu inerken neredeyse panik içindeydi ve bozuk zemine takılıp yalpaladı. Ardından, ayağının kayalardan birine takıldığını hissetti, öne düşecek gibi oldu. Ama düşmek yerine ağaçlardan birine çarptı.

“Kahretsin!” diye homurdandı Caleb acı bütün vücuduna yayılırken. Gözleri yaşlarla doldu. Toparlanmaya çalıştı, gözlerini kırptırdı ve yere oturup ayağına baktı. Pantolonu yırtılmıştı ve bacağından kanlar akıyordu.

“Kahretsin.” Caleb ayağa kalktı, öne doğru bir adım attı ve yere yığıldı.

Tanrım, dayanamıyorum. Belki bacağım kırılmıştır.

İçi korkuyla doldu. Göldeki çocukların başına gelebilecek şeyleri düşünerek korktu. Patronu onun ne kadar dikkatsiz davrandığını öğrenince başına gelebilecekleri düşünerek korktu. Ormanın ortasında, kendisini kimsenin bulamayacağı bir yerde, yavaş yavaş kan kaybından ölmekten korktu.

Sakin olmaya çalış, durumun o kadar da kötü değil, kanama durdu sayılır, diye düşündü. Yeniden ayağa kalktı. Öne doğru topallayarak birkaç adım atmayı başarmıştı ki onu duydu.

Bir çocuğun, ormanın her tarafından duyulan çığlığı.

*H*issedebiliyorum, diye düştündü Dean. Gökyüzü başımıza yıkılıyor. Yeni bir his değildi. Aslında dört yaşına bastığı günden beri, gökyüzü Dean Winchester'ın başına yıkılıyordu. Aradaki fark, bu seferki felaketin, her şeyin sonu olması ihtimaliydi. *Böyle mi bitecek? Kıyamet, hiçliğin ortasındaki bu anlamsız yerde mi kopacak?*

Dean yorgun bir iç çekişin ardından Impala'yı kasabaya giden altı numaralı yola soktu. Asfaltın iki yanında mısır tarlaları, sığırlar, çiftlikler ve çiftçiler dışında hiçbir şey yoktu: Dean'in ve kardeşi Sam'in korumak için savaştığı Amerika manzarası. Bir an için Dean'in hayalgücü ipleri eline aldı, ufuktaki bulutlar kara dumanlara dönüştü ve gökten

alevler yağmaya başladı. Ambarlardan birinin çürümüş kirşeri insanlığın son kalıntılarına dönüştü. Dean bu görüntüleri zihninden attı. Bulutlar, yeniden sıradan bulutlar, ahır da sıradan bir ahır oldu.

Aylardır Dean ve Sam bütün işlerini bitirecek bir intihar görevindeydi – Şeytan'ı avlayıp öldürmeyi planlıyorlardı. Görevlerinin ağırlığı katlanılamaz olsa da kardeşler bu yükü omuzlayabilecek tek kişilerin kendileri olduğunu biliyordu. Ne de olsa Lucifer'ın dünyaya dönmüş olması onların suçuydu.

Hayır, Sam'in suçu.

Dean bu düşünceyi zihninin karanlık bir köşesine ittirdi. Böyle düşünmenin kimseye bir yararı olmayacaktı. Küçük kardeşi -anneleri öldükten sonra Dean'in büyüttüğü oğlan-son mührü kırmıştı. Bir zayıflık anında Sam, Lilith adlı iblisi öldürmüş ve istemeden Şeytan'ın hapisanesinin kilidini açmıştı. Ve bir yıldır onu kovalamalarına rağmen hala pisliği hapisanesine geri yollamanın bir yolunu bulamamışlardı.

Üstelik en kötü haber bu değildi. Şeytanın hapisten kaçışının arkasında, normalde insanlığı koruması gereken melekler vardı.

“Mührü kırmanı istediler,” diye açıklamıştı Dean, kardeşine Lucifer kurtulduktan sonra. “Cennette beklemekten sıkılmışlar. Şeytan kurtulduğuna göre artık ödül için savaşabilecekler. Kazanan, dünyayı alacak.”

Melekler planlarını çoktan uygulamaya koymuştu –kânatlı pisliklere göre, Lucifer'ı yenmenin tek yolu, Dean'in

Başmelek Michael'a vücudunu kullanması için izin vermedi. Melekler, insanların izni olmadan onların içine giremezdi ve herkes, Michael'ın cennetin cephaneliğindeki en güçlü silah olduğunu biliyordu. Dean'e takıldıkları aşırı melodramatik bir lakap bile vardı: Michael'ın Kılıcı. Dean'in vücudundaki bütün hücreler bu فکر karşı çıkıyordu çünkü Michael ve Lucifer'in savaşması, dünyanın büyük ölçüde yok olması demekti. Büyük savaşın yan etkilerinden biri de yüzbinlerce, belki de milyonlarca insanın yok olmasıydı. "Ödenmesi gereken ufak bir bedel," domuz Zachariah bunun için. *Pislik.*

Lucifer'in vücuduna gireceği insan *İsa Sam'ül*. *Birileri bu durumu eğlenceli buluyor olmalı, diye düşündü Dean.* Michael ve Lucifer kardeşti, biri babalarının izini takip ediyordu, diğeri... eh, aynı Sam gibi Lucifer'da babasının dediklerini yapmayı bırakıp kendi yoluna gitmeyi seçmişti.

Ancak cennetin de cehennemin de kontrol edemeyeceği bir şey vardı: Özgür irade. Dünyada oldukları sürece melekler -hem yukardakiler hem düşmüş olanlar- insanlar buna razı olmadıkça, onların vücuduna giremezdi. Eğer Sam ve Dean, Lucifer ve Michael'a *evet* demezse son çarpışma yapılamazdı. Başmelekler, alternatif ama göreve uygun olmayan insanları kullanmak zorunda kalacakları. Sam ve Dean'in evet demesini beklerken, birer birer, vücutlarını kullandıkları insanları tüketeceklerdi.

Winchester kardeşlerin birbirleriyle dövüşmeye niyeti yoktu. Başka bir yolu olmalıydı.

Amma ne zaman Lucifer'ı yakaladıklarını düşünseler, kader onlara karşı çıkıyordu. Eski yöntemleri kullanmayı denemiylerdi. Doğrudan şiddet eylemine başvurup Lucifer'ı öldürmek için denemelerde bulunmuşlardı. Önce her şeyi öldürebilecek kadar güçlü bir silah olduğu söylenen Colt'la çabalarını denemişlerdi ama düşmanları bana mısın dememiş. Ruby'nin iblis öldüren bıçağına sahiptiler ama bu, melekler karşısında kullanışlı bir silah sayılmazdı. Artık tek çabaları, Lucifer'ı hazırlıksız yakalamaktı ve bunun da kolay bir iş olduğu söylenemezdi.

"Sağ taraftaki Dakota Kampı Yolu yazan yola sap," diye yolu tarif etti Sam.

"Gerçekten mi? Söylemesen kesinlikle oraya sapmamız gerektiğini tahmin edemezdim Sam," diye tersledi Dean.

"Kampa gittiğimizi unuttuğumu düşünüyorsun herhalde."

Sam son zamanlarda Dean'in sinirine dokunmaya başlamıştı. Aslında son zamanlarda her şey onun sinirine dokunuyordu. Yolda geçirdikleri saatlerin haddi hesabı yoktu ama hiçbir çabaları sonuç vermemişti ve Dean artık bu savaşı kazanabileceklerinden şüpheliydi.

Bulamadığın şeyle dövüşemezsin, diye düşündü. Ayrıca onlarındeki savaşta oynayacağı rol konusunda da şüpheleri vardı. *Başka bir yolunu bulmak için elimden gelen her şeyi yaptım da... kaderle savaşabilir miyim?* Çünkü Dean'in ve Sam'in yaptığı, kaderlerinden kaçmaktı. *Buna daha ne kadar devam edebiliriz?* En azından meleklerin dikkatinden kaçmayı başarmışlardı ve belki de şimdilik bununla idare

etmeleri gerekiyordu. Başka seçenekleri yoktu. Bir hafta önce Sam, Güney Dakota'daki ufak kasabadan gelen haberleri fark etmişti. Aslında geç bile kalmışlardı, kasabadaki kıyamet işaretlerini görmemek için kör olmak gerekirdi.

Belki sonunda şansımız yaver gideyordun diye düşündü Dean.

İlk durakları, çocukların gönderildiği bir kamptı. Birkaç kasaba ötedeki benzin istasyonu görevli, onlara kamptan bahsetmişti. Adam tam olarak ne olup bittiğini bilmiyordu ama kuzeninin kız arkadaşının annesi, Lucille'den fırlama bir sahne yaşandığını ve çocukların zarar gördüğünü söylemişti. Bu kadarı bile, olay yerini ziyaret etmeye yeterdi.

Dean, arabasının gazını körüklediğinde eli gözleri öfkeyle parlıyordu. Geciktikleri her saniye, Lucifer'ın bir adım öne geçmesi demekti ve zaten çok zaman kaybetmişlerdi.

Sam gözücuyla Dean'e baktı. Birlikte yolda geçirdikleri onca yılın ardından, direksiyonu tutuşundan veya burnundan soluyuşundan, ağabeyinin ruh halini çözmeyi öğrenmişti.

Dean bir şeylere kızmış, diye düşündü Sam. Büyük ihtimalle kolay kolay çözebileceğimiz bir şey değildir. Ağabeyinin öfkesi ve beklentileri, Sam'in üzerine binen ağır bir yükü. O beklentiler arasında genç adamı en çok rahatsız eden, ağabeyinin her şeyin kendi istediği gibi yapılmasını arzulanmasıydı – daha doğrusu, babaları John Winchester'ın iste-

diği gibi. Ağabeyinin, babaları gibi olma arzusu, önceden de ciddi bir sorundu. Ama babalarının ölümünden sonra durum daha da ciddileşmişti. Dean, babasının oğlu olabilmek için büyük bir çaba harcıyordu. John Winchester gibi giyiniyor, onun arabasını kullanıyor, adamın dinlediği mızığı dinliyordu. Yürüyüşü bile John'unki gibiydi. Diğer taraftan Sam, zaman zaman babasından ve temsil ettiği her şeyden kurtulmaya çalışırdı.

Dean'e bakan Sam, ağabeyinin aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordu. Sam, kardeşinin, babalarının yolundan uzaklaştığını ve bu uzaklaşmanın geri dönüşünün zor olduğunu düşünüyordu. Sam iblislerle savaşıırken, iblis karnının gücünü kullanmıştı... John'un yapmasına asla izin vermeyeceği başka şeyler de yapmıştı. Bunlara rağmen, Sam iyiydi. İyi olduğunu biliyordu, Dean'in de aynı şeyi kavrayabilmesini isterdi. Çoğu zaman Dean ona güveniyormuş gibi görünüyordu ama böylesi, her zaman iyi anlaştıkları anlamına gelmezdi.

Son çarpışma yaklaşıyor ve tam ortada sıkışıp kaldık. Sam dudaklarını büzdü – bir şeylerin sonuna yaklaştıklarını hissediyordu ama *neyin* sonuna yaklaştıklarından emin değildi.

Düşüncelere dalan Sam, arabanın penceresinden dışarı baktı. Witki Niki Kampı tabelasının yanından geçtiler.

"Orada!" diye bağırdı, bağırmasına gerek olmadığı halde. Tabelayı işaret etti.

"Kahretsin!" Dean direksiyonu sola kırdığında Impala'nın arkası savruldu ve geride bir toz bulutu bıra-

karak iki tarafı ağaçlarla çevrili yola girdiler. "Bağırmana gerek yoktu!" diye kardeşini azarladı Dean. Bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra devam etmekten vazgeçti.

Impala bozuk yolda ilerlemeyi sürdürdü.

"Tamam," dedi Dean. "Neyle karşılanacağımızı biliyor muyuz?"

Ağabeyinin öfke krizinin sonu erimekte sevinen Sam, bilgisayarını kucığına aldı.

"Anlayabildiğim kadarıyla veliler oldukça üzümüş ama çocuklar arasında zarar gören yok. Benzin istasyonundaki adam, işin o kısmını abartmış."

Sam, *Güney Dakota Tribune* gazetesinin internet sayfasını açıp yazıyı gözden geçirdi.

"Sinir krizi geçirdiği anlaşılan Nancy Johnson adlı anenin yazdığı bir yazı var. Dün korkunç bir şey olmuş ama ne olduğunu söylemiyor, garip bir adamın kampa geldiğinden bahsediyor. Velilerin ödünü patlatmış ama polis raporu yok, demek ki herhangi bir suç işlenmemiş. Kadın şöyle yazmış: *Witki Niki'deki çocukların hassas durumu düşünüldüğünde, bütün çocukların, günün her saati bir yetişkinin gözetiminde olması hayati önem taşıyor.* Hepsi bu kadar."

Dean, Impala'yı çimenliğe park etti. El frenini çektikten sonra Sam'e döndü.

"Yarı deli bir anne, garip bir adamın kampa gelip küçük oğlu Timmy'yi korkuttuğunu söylediği için mi buradayız? Sen benimle dalga mı geçiyorsun Sam?" Dean bir an için

durup sakinleşmeye çalıştı. “Ne yani, birileri Yankee stad-
yumunda çılgık attığında, iblis var diye koşup kontrole mi
gideceğiz?”

Sam sıkıntıyla iç çekti. Bazen Dean’e hiçbir şeyi beğen-
diremediği hissine kapılıyordu.

“Bir sürü kıyamet işaretli söz konusu. Benzin istasyo-
nundaki görevli, hepsinin vahiy kitabındaki gibi olduğunu
söyledi... Sence de bir göz atmaya değmez mi?”

Sam arabanın kapısını açtı. O zaman gürültüyü duydu.

“Bu da neydi?” diye homurdandı kardeşiyle aynı anda
arabadan inen Dean.

Ağaçların arasından, binlerce araba aynı anda korna ça-
lıyormuş gibi korkunç bir gürültü geliyordu. Sam ve Dean
birbirlerine baktı ve son yirmi dakikadır yaşadıkları gergin-
lik o anda ortadan kalktı.

Sam hemen harekete geçti. Kulakları sağır eden gürültü-
ye aldırmamaya çalışarak arabanın arkasına koştu, bagajın
alt tarafındaki kapağı kaldırıp silahları ortaya çıkardı. Dean
kardeşinin yanına gidip altıpatları Sam’e verdi ve kendi de
kısa namlulu tüfeği aldı. Tüfeği, deneyimli hareketlerle
yıpranmış kotunun arkasına yerleştirdi. Sam içi tuz dolu
torbayı gömlek cebine koydu. *Asla hazırlıksız yakalanma!*
John Winchester’ın sözleri, babaları iki adım ötelerinde
duruyormuş gibi genç adamın zihninde yankılandı. Baba-
ları sert bir adam olabilirdi ama oğullarını iyi yetiştirmişti.

Kararlı adımlarla çimenleri geçip gittikçe güçlenen
garip gürültünün kaynağına ilerlediler. Yokuş aşağı uza-

nan kayalık yola vardıklarında, tiz bir sesin kendilerine seslendiğini duydular. "Heyl Durun! Size durmanızı söyledim!"

Winchester'lar başlarını çevirince çilli suratlı, kızıl saçlı bir gençle karşılaştı. Genç, Dean'den birkaç santim kısa ve Sam'den birkaç yaş küçüktü. Sol bacağında alçı olduğu için topallayarak onlara doğru geliyordu.

Aralarında birkaç metre kaldığında, topallamaktansa sağlam ayağı üzerinde zıplamanın daha iyi olacağına karar verdi. Dean, genç adamı şöyle bir kırdı ve limon yeşili alçısına baktı.

"Vay be, ne yara ama. World of Warcraft oynarken mi yaralandın? Yoksa yalnizinek.com'a mesaj atarken mi?"

Sam gencin suratının asıldığını gördü. *Biraz daha nazik olabilirsin Dean*, diye geçirdi içinden.

"Görev başında yaralandım," dedi genç adam ciyaklamayı andıran bir sesle.

"Gerçekten mi? Görev başında mı?" Dean'in suratında ukala bir gülümseme belirdi. "Görevin tam olarak ne, bize söyleyebilir misin?"

"Kamp danışmanlarından biriyim. Siz kimsiniz?"

Ama Dean, gencin söyledikleriyle ilgilenmeyi kesmiş ve tepeden aşağı inmeye başlamıştı.

"Şimdi bunu boşver ahbap."

Sam ağabeyinin arkasından bakıp genç adama gülümse-di. "Bazı ayrıntıları kontrole geldik. Dün burada mıydın? Özür dilerim, adın neydi?"

Genç adam utanmış görünüyordu. Sam, rüzgara rağmen gencin ter içinde olduğunu fark etti, gerçekten gerilmiş olmalıydı.

"Caleb. Benim suçum değildi," diye kekeledi. "EPA garip bir patlama olduğunu söyledi..."

"Ne patlaması?" diye araya girdi Sam.

"Nedenini çözemedikleri garip bir nüfus patlaması..."

"Ne nüfusu?"

Yanıt Caleb'den değil, yokuşun aşağısından, ağaçların arasından geldi.

"Kurbağa!"

Sam dönüp baktığında Dean'ın elinde büyükçe bir kurbağa tuttuğunu gördü. Dean başparmağı ve işaretparmağıyla bacağından tuttuğu hayvanı kardeşine doğru salladı. Sam gence teşekkür edip Dean'le buluşmak için yokuştan aşağı indi.

"Buna inanabiliyor musun?" dedi Dean ormanı kaplayan kurbağa denizini işaret ederek. "Sanırım Kermit ve Bayan Piggy sıkı çalışmış."

Sam ağabeyini geçip göle doğru ilerledi.

"Tamam, kurbağa-seks esprini yaptın, şimdi haklı olduğumu kabul edecek misin? Bundan daha iyi kıyamet belirsizliği mi olur?"

"Sanırım haklısın." Dean elindeki kurbağayı yere bırakıp Sam'e yetiştirdi. "Kurbağalarla kıyametin ne ilgisi olduğunu bana hatırlatabilir misin?"

Sam gölün kıyısına baktı, kamptaki bütün çocuklar,

ellerinde kovalar ve süet kartonlarıyla kurbağa toplamaya çıkmıştı. Bir kenara, kurbağaları yarıştırmak için pistler yapılmıştı. Diğer tarafta çocuklar, kurbağalarla evcilik oynuyor ve bir grup çocuk da hayvanlara basketbol oynatmaya çalışıyordu – kendince bir mahkeme salonu kurmuş, kurbağaları yargılayan yalnız bir çocuk bile vardı. Sam yeniden normal bir çocukluğa sahip olmayı ne kadar arzuladığını fark etti. Kıyamet işareti olsun olmasın, karışlarındaki çocuklar kendilerini eğlendirmenin bir yolunu bulmuştu.

Sam ağabeyine döndü.

“Tanrı, Mısırlıları cezalandırmak için gökten kurbağa yağdırır.”

“Tamam, yani kurbağalar kötü. Ama bu çocuklar eğleniyormuş gibi görünüyor. Bana o kadar da korkunç görünmedi.”

Sam omuz silkti. Bütün soruların yanıtlarını bilmesi beklenemezdi.

Topallayarak peşlerinden gelen Caleb sonunda onlara yetişti.

“Özür dilerim ama adlarınızı söylemediniz,” dedi.

Dean kaşlarını çatıp gence baktı.

“Neden bize kurbağaların nasıl buraya geldiğini söylemiyorsun?”

Caleb bezgin bir şekilde ellerini havaya kaldırdı.

“Bay Buttler’a da anlattım! Daha kaç kez açıklamam gerekiyor?”

“Bay Buttler da kim?” diye sordu Sam.

“Patronum,” dedi Caleb gözlerini devirerek. “Dün Justin Black’in babası birdenbire kampa geldi. Oğluyla görüş-
türülmemesi gerektiğini bilmiyordum. Garip davranıyordu
ve bir de baktım, gölün kenarına, çocukların yanına inmiş.
Sonra kıyamet koptu.”

Dean kurbağaların yarattığı kargaşa içerisinde koşturup
duran çocuklara baktı. Yorgun görünümlü danışmanlar, ço-
cukları kontrol altında tutmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

“Justin Black nerede?” diye sordu kızıl saçlı gence.

Dean ve Sam dikdörtgen bir kulübe olan yemek sala-
mına yöneldi. Justin Black uzun masalardan birinde otu-
ruyordu. Yalnızdı. Bakımsız bir görüntüsü vardı, üzerine
küçük gelen çizgili bir gömlek ve büyük gelen bir şort giy-
mişti. Dean, Justin’in Witki Niki Kampı’ndaki en popüler
çocuk olmadığını rahatlıkla görebiliyordu. Kendisi kamp-
taki çocuklardan biri olsa, kesinlikle onunla dalga geçerdi.

Justin’in yüzü ağlamaktan kıpkırmızıydı. Kucağında
kocaman bir kurbağa vardı ve parmakları, hayvan adeta bir
köpekmişçesine, kurbağanın başını okşuyordu.

“Justin?” dedi Sam nazik bir sesle.

Oğlan şüpheci gözlerle Sam’e baktı.

“Justin, merhaba. Ben Sam, bu da ağabeyim Dean.”

Dean dişlerini sıktı. *Takma ad kullan Sam, takma ad.*
Çocuklar söz konusu olduğunda hemen yumuşuyor.

“Justin, dün babanın seni ziyarete geldiğini biliyo-
ruz. Onu uzun zamandır ilk kez mi görüyordun?” Sam,
Justin’in yanındaki sıraya oturdu. Oğlan başını salladı.

“Anneme nafaka borcunu ödeyene kadar onunla görüşmemem gerekiyor,” diye mırıldandıktan sonra, burnunu çekti. Sonra elinin tersiyle burnunu sildi,

“Annene borcu mu var?” diye sordu Sam.

“Evet,” dedi Justin bakışlarını masadan ayırmaksızın.

Sam, Justin’e doğru eğildi,

“Bunun ne tür bir kurbağa olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Rana Catesbeianea, Amerikan boğa kurbağası,” dedi Justin burnunu çekerek.

“Elbette, elbette,” dedi Sam nazikçe kurbağanın başına dokunarak. “Justin... baban dün gözüne normal göründü mü?”

“Şey... ne demek istiyorsun?” Justin, kurbağayı Sam’dan uzaklaştırdı.

“Onu ilk bakışta tanıdın mı?” diye araya girdi Dean. Ellerini masaya yaslayıp oğlana doğru eğildi. Sam uyarırcasına ağabeyine baktı ve daha nazik davranması gerektiğini ima etmeye çalıştı.

“O benim babam, elbette tanıdım,” diye yanıt verdi oğlan.

“Hayır, o kadarını biliyorum ama onda bir değişiklik fark ettin mi?” diye ısrar etti Dean.

“Şey... belki...” Justin kurbağaya bakmayı sürdürdü ve cümlesini tamamlamadı.

“Belki derken ne demek istiyorsun?”

“Belki her zamankinden biraz farklıydı... her zamanki gibi kötü değildi.” Justin yaşlı gözlerle Dean’e baktı.

“Onun baban olduğuna emin misin Justin?” diye sordu Dean, oğlanla göz göze gelebilmek için eğilerek.

“Elbette. Bana en sevdiğim şeyi getirdi.” Justin hafifçe doğruldu.

“Neymiş o?”

Justin, Dean’e aptalca bir soru sormuş gibi baktı. “Kurbacı. Başka ne olacaktı?”

Sam ve Dean, Impala’ya geri döndü.

“Tamam, oğlanın babası birdenbire orraya çıkıyor. Normalde serserinin teki ama bu kez Justin’e en sevdiği kıyafet işaretini mi getiriyor? Başka hediye bulamamış mı?” Dean yavaş yavaş oluşan baş ağrısını yatıştırabilmek için parmaklarıyla alnını ovuşturdu. “Kim bu adam?”



Aynı gün ilerleyen saatlerde Impala, bozuk yollardan geçerek Güney Dakota'nın Waubay Kasabası'na doğru yol aldı. Amerika'daki pek çok fabrika kasabası gibi buranın da terk edilmiş bir havası vardı.

“Gözünü açık tut, cehennemin favori av sahalarından birine giriyor olabiliriz,” dedi Dean arabayı park ederken. Kısa namlulu tüfeği, yıpranmış deri ceketinin altına sakladı.

Kardeşler yan yana boş sokaklardan geçti. Dükkanlar oldukça bakımsızdı, vitrinlerde fazla bir şey yoktu. Binalar boyaları döküldüğü için olduklarından da döküntü görünüyordu.

Garip bir gürültü, sessizliği bölüp Dean ve Sam'in topukları üzerinde dönmelerine yol açtı. Son anda köşeyi dö-

nüp gözden kaybolan kamyonu gördüler. Ortalıkta başka kimse yoktu.

Derken biri çığlık attı. İki kardeş birbirine baktı.

“Bu ses de nereden geldi böyle?” diye bağırان Dean gözleriyle sokakları taradı. Ortalıkta kimse yoktu.

Ardından bir çığlık daha duydular. Sam silahını çekip yolların kesiştiği noktaya doğrulttu.

“Bu taraftan,” dedi.

İki genç koşmaya başladığında botlarının sesi boş sokakta yankılandı. Köşeyi döndüklerinde çığlığı yeniden duydular. Alınları ter içinde kalmış halde birdenbire durduklarında, Waubay Belediye Havuzu’nun önündeydiler. Havuz boştu ve yaşlı kadınlar çadırı andıran mayoları içinde havuzun etrafında dolanıyordu. Dean, Sam’e baktığında, kardeşi omuz silkmekle yetindi.

“Burada neler oluyor?” diye seslendi Dean, elini gözlerine siper edip karşısındaki yaşlı insanların sarkmış vücutlarına bakmamaya çalışarak.

Büyük çaba harcamasına karşın, Sam’in de yarı çıplak yaşlı kadınların karşısında rahat ettiği söylenemezdi. Bir kenarda duran eşofmanlı genç adamı gördü, elinde bir düdüğü vardı. Ona doğru ilerledi.

“Bize neler olduğunu anlatabilir misiniz?” diye sordu.

Yüzme öğretmeni olduğunu varsaydığı genç adam, gözlerini kısıp şaşkın şaşkın Sam’e baktı. “Hiçbir fikrim yok,” dedi çaresizce. “Her zamanki su jimnastiği dersimizi yapıyorduk ki havuzun suları köpürmeye başladı.”

“Köpürmek derken, kaynadığını mı kastediyorsunuz?” diye sordu Sam.

Yanlarına gelen Dean sırttı.

“Genç hanımlardan birinin hava kaçırmadığına emin misiniz?” dedi.

Eğitmen başını yana eğip Dean’e ters bir bakış fırlattı. Sam insanların ağabeyine bu tür bakışlar fırlattığını sık sık görüyordu. Dean akıllılık edip başka tek bir kelime etmeksizin yanlarından uzaklaştı ve adamla konuşma işini Sam’e bıraktı.

“Kimse incindi mi?” diye sordu Sam, Eğitmen’in gerginliğini görmezden gelmeye çalışarak.

“Hayır,” diye karşılık verdi Eğitmen. “Benim gözetimimde kimseye bir şey olmaz. Dedğim gibi: Havuzun suları köpürmeye başladı, herkes çığlık attı ama başka bir şey olmadı. Şimdi sıra bende, kim olduğunuzu sorabilir miyim?”

Sam gülümsedi. “Müfettiş Antilles ve Solo, UHG’den geliyoruz. Ulusal Havuz Güvenliği. Filtreleriniz en son güvenlik standartlarına uygun mu?”

“Elbette uygun,” diye karşılık verdi Eğitmen. “Ne tür bir belediye havuzu işlettiğimi sanıyorsunuz?”

Sam bir adım geri çekildi.

“Mükemmel, sizin gibi sorumluluk sahibi ve kendini işine adanmış gençlerle karşılaşmak bizi mutlu ediyor. Havuz güvenliği,” diyen Sam durup bir saniye düşündü, “çok önemlidir. Zaman ayırdığınız için teşekkürler.”

Sam, glanmanca bir kadını sorgulayan ağabeyine katıldı. Sam'ın yanına geldiğini gören Dean, başını sallayarak kardeşine baktı.

"Myra, bana anlattıklarını ortağıma da anlatabilir mi?" diye sordu Dean.

Myra, bornozuna sıkı sıkı sarınmayı sürdürdü.

"Her zamanki sabah çalışmamız sırasında su köpürmeye başladı," dedi kadın titreyen bir sesle. "Başlangıçta az köpük vardı. Sonra köpükler arttı ve su ısındı. Çok çok ısındı ama kaynama derecesine gelmedi. Garip olan şu ki olay yaşanmadan hemen önce Eunice ve ben, havuzun, içinde durulamayacak kadar soğuk olduğundan yakınıyorduk."

Sam başını yana eğdi. "Bekle bir saniye, üşüdüğünüzü söylediniz ve su kendiliğinden ısındı mı?"

"Hı-hı," diyen Myra boneli başını salladı.

Myra'ya teşekkür eden Sam ve Dean olay yerinden uzaklaşıp Impala'ya doğru yürümeye başladı.

"Kutsal metinlerde suların değişmesiyle ilgili pek çok şey vardır," dedi Sam. "Kana döner, sel olabilir... ve köpürür."

"Yani yine kıyamet meselesi. Kasaba kıyamet işaretleriyle dolu ama hepsi... şaka mı?"

"Sence Hokkabaz'ın işi olabilir mi?" Sam yutkundu. "Gabriel'in demek istemiştin."

"İmkansız," dedi Dean. "Ona uymuyor. Onun kimseyi sağ bırakmaktan hoşlanmadığını biliyorsun."

"Öyleyse ne?"

“Bilmiyorum ama bir an önce ne olduğunu bulsak iyi olacak.”

Dean, Impala’yı eski görünüşlü motelin önüne yanaştırdı. Neon tabelada, ‘İki Çam Morell’ yazıyordu ve adına uygun olarak, iki tarafında yanıp sönen çam ağaçları vardı.

“Güzel, motelde bir de balık temizleme merkezi varmış,” diye dalga geçti Dean.

“Fabrikalar kapandığından beri balıkçılıkla geçinen bir kasabadayız,” diye hatırlattı Sam.

Dean arabadan inip motelin lobisine yöneldi.

İki dakika sonra Sam, Dean’in kaportaya indirildiği yumruğun gürültüsüyle, daldığı rüyadan uyandı. Ağabeyi, balık şeklindeki anahtarlığa takılmış anahtarı salladı.

“Gidelim.”

Sam çantasını bagajdan alıp Dean’in peşinden ahşap kaplama duvarlı motel odasına girdi.

Dean kendini yataklardan birine attı. “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

Sam iskemleyi çekip oturdu, botlarını çıkardı ve düzgün bir şekilde ahşap masanın altına yerleştirdi. “Justin’in babasıyla ilgili bilgi edinmeye çalışabiliriz. Şimdilik elimizdeki tek ipucu o.”

Bir saat sonra iki genç, kendilerini araştırmaya kaptırmıştı. Sam masayı kullanmayı tercih ederken Dean yatağa uzanmıştı ve bilgisayar göğsündeydi.

“Don Black’in trafik sicili temiz, kredi kartlarıyla da sorunu yok. Bunu söylerken, kredi kartının olmadığını kast ediyorum. Adam, güçlükle hayatını kazanan bir zavallı.”

Sam, basit birkaç tıklamanın ardından, belediye kayıtlarına girmeyi başardı.

“Şunu dinle: Aile mahkemesinin kayıtlarına göre Don Black’in, eşine on beş bin dolar nafaka borcu varmış ama dün hepsini nakit olarak ödemiş. Bunu nasıl açıklayacak-sın? Yüzlerce millik alandaki araba satışlarını kontrol ettim. Anlaşılan, dün mağazalardan birine girip yine nakitle kendine bir Prius almış.”

Dean yatakta doğruldu.

“Bir iblisin, melez arabalardan kullandığını hayal etmekte güçlük çekiyorum,” dedi. “Tamam, dünyanın en yeşilci babasından bahsetmiyoruz. Ama Lucifer olmadığı belli. Burada kalmamız için bir neden yok.”

“Ayrılmadan önce en azından Justin’in annesiyle konuşamaz mıyız?” Sam ayağa kalkıp botlarını giydi, ceketini üstüne geçirip kapıyı açtı.

Dean yerinden kıpırdamadı.

“Adam daha yeni on beş bin dolar ödemiş, kadının onu kötüleyeceğini mi sanıyorsun?” diye sordu.

“Elimizdeki tek ipucu o,” diye karşılık verdi Sam.

Dean tereddütlü gözlerle kardeşine baktı. “Kadını nereden bulmayı planlıyorsun?”

“Yolun aşağısındaki restoranda çalışıyormuş.” Sam başıyla Impala’yı işaret etti.

Dean isteksizce yataktan kalktı. Küçümseyen bakışlarla odayı süzdükten sonra, kardeşinin peşinden dışarı çıktı.

“Bu motelden çıkmamızı sağladığı sürece her şeye varım. Etraf, bir denizkızı kusmuş gibi kokuyor.”

Kapıdaki çan, lokantaya girdiklerini diğer müşterilere haber verdi. Kasabanın yerlilerinden oluşan ufak müşteri grubu başlarını çevirip Sam ve Dean'e baktıktan sonra, ögle yemeklerine geri döndü. Kızıl saçlı hoş bir kadın, tezgahın önünde durmuş, aşırı kilolu bir adam olan aşçıya siparişleri sıralıyordu.

“Tommy, sana kaç kez söyleyeceğim, orca pişmiş demek, kanlı bir et parçası sunacaksın demek değildir,” diye bağırdı adama.

“Kathy Black siz misiniz?” diye sordu Dean. “Don Black’in eski karısı?”

“Kim bilmek istiyor?” diye sordu kadın, Don’un adı geçer geçmez suratı asılmıştı. Gösterdiği tepki bile, kimliğini doğrulamaya yeterdi. “Dinleyin, eski kocamın nerede olduğunu bilmiyorum,” diye devam etti kadın herhangi bir yanıt beklemeksizin. “Size borcu varsa bilin ki ödemeye niyetim yok. Aklınıza yanlış şeyler gelmesin diye söylüyorum, yastığımın altında tüfekte uyurum.”

“Tefeci değiliz hanımefendi,” dedi Sam. “Size kocanızla ilgili birkaç soru sormak istiyoruz.”

“Size söyledim, eski kocam,” dedi Kathy eski kelimesini vurgulayarak.

“Doğru, *eski*,” diye araya girdi Dean. “Ortağım adına özlür dilerim. Kadınlarla nasıl konuşulacağını bilmez. Don’un nerede olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?”

Kathy kaşlarını çatığında çekici yüzünde kırıksıklıklar belirdi. İnsanlardan bilgi almaya çalışarak geçirilen yıllar, Dean’e birkaç şey öğretmişti. Asla meşgul insanların zamanlarını boşa harcayacak sorular sorma ve birinin eski karanın tepesinin tasını attırma.

“Polis misiniz?”

Sam başını iki yana salladı. “Hayır. Polis değiliz.”

“Don polislerden nefret eder.”

“Biz de,” dedi Dean sinsi bir gülümsemeyle. “Nerelere tutulmaktan hoşlandığını biliyor musunuz?”

Kathy’nin bakışları, masalardan birine kaydı. “Kahve servisine dönmem gerekiyor.”

“Lütfen,” diye araya girdi Sam. “Araba mağazasından geliyoruz. Ortağım yeni arabasının kaydını yaparken Don’a bazı belgeleri imzalatmayı unutmuş ve patron bunu duyacak olursa...”

Kathy elini sallayıp Sam’i susturdu.

“Tamam, her neyse. Buralardaysa genelde Polly’nin barına gider, köşeyi dönünce, sağdaki bej bina.”

Sam ve Dean teşekkür edip kadının yanından ayrıldı.

Birkaç dakika sonra Polly’nin Barı’nın önündeydiler. Bar, iki çirkin binanın arasına sıkışmış, eski bir yapıydı. Dean kapıyı ittirip başını içeri uzattı. Gözleri salonun karanlığına alıştığında, paspal görünümlü salonda az sayıda

müşteri olduğunu gördü. Çoğu, bir köşeye toplanmıştı. Hızlı konuşan birinin tiz sesi daha ilk anda dikkatlerini çekti. Dean ve Sam salonu geçip Hawai gömlekli adamın kasabalılara bir şeyler anlattığı yere ilerledi.

“Sonra Rahip demiş ki benim kredi kartım olamaz çünkü ben daha yetkili birine hesap veriyorum.” Kasabalılar güldü. “Tamam, sonraki içkiler benden.” Adam barı işaret etti. “Herkesi ismarlıyorum!”

Dean yanında Sam’le, olduğu yerde durup adamın gülümseyerek tezahüratları kabul edişini seyretil.

“İzninizle tuvalete gitmem gerek,” dedi adam ve karanlık barın arka tarafına ilerledi. Koridora girdi ve hemen o anda kafası büyük bir gürültüyle duvara çarpı. Dean adamı omuzlarından yakalayıp duvara yapıştırmış, dirseğini de çenesine yaslamıştı.

Açık konuşmak gerekirse Dean zaten sıkışmış olan adamın korkudan altına yapacağını düşünmüştü. Ama adam, kahkaha atmakla yetindi.

“Hey, Winchester’lar da buradaymış!” dedi. “Gevşeyin çocuklar. Buraya gelmenizin bu kadar zaman almasına şaşırdım.”



“**K**es şunu ahbap. Ne olduğunu ve seni nasıl öldüreceğimizi biliyoruz.”

İkisi de doğru değildi ama Dean bu cümlelerin ağzından büyük bir güvenle çıkması için elinden geleni yaptı. Karşılarındaki yaratık her neyse, kendilerini şaşırttığını belli etmenin kimseye yararı olmazdı. *Doğüstü bir yaratık olduğu kesin*, diye düşündü Dean. *Sadece onlar bizi tanır*. Ne yazık ki Sam’in boğuk öksürükleri, bu öz güven imajını bozdu. Dean, kes sesini dercesine kardeşine baktı. Ailede poker oynayarak para kazanma işinin Dean’e kalmış olmasına şaşmamak gerekiyordu.

“Tamam, kesin olarak kim olduğunu bilmiyoruz. Ama bilmemiz gerekeni biliyoruz. Pisliğin tekisin, sorun yara-

tıyorsun ve böyle durumları çoğunlukla şiddet kullanarak çözeriz.”

“Dinleyin çocuklar, uzun süredir... barda oturmuş... buraya gelmenizi bekliyorum,” dedi Don tedirgin bir sesle. “Sidik torbamın daha ne kadar dayanacağına emin değilim. Bu sohbeti ben işedikten sonra yapmamız mıyız?” Ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıp İkl kardeşine baktı.

Dean adamı barın en uzak köşesindeki masaya oturttu. Diğer masalarla arasında tahra bir panel olduğu için müşterilerin meraklı bakışlarından uzak olacuklardı. *Bu yaratık yüzünden bir de insanlarla kavga etmemize gerek yok.*

“Hiç sanmıyorum Hawai kahramanı. Önce halletmemiz gereken şeyler var.” Dean yan gözle kardeşine baktı. “Sam?”

Başını sallayan Sam, tuz torbasını çıkarmak için cebine uzandı ama eli boş kaldı.

“Kahretsin, arabada unutmuşum,” diye mırıldandı. Don’u Dean’in ellerine bırakan Sam, şaşkın müşterilerin arasından geçti. İnsanların, bedava içki kaynaklarına ne olduğunu merak ettiği açıktı. Kısa sürede bir avuç tuzluk toplayıp ağabeyinin yanına döndü.

Kaya tuzu atan tüfekleri getirmiş olmalıydık, diye düşündü Dean. O zaman böyle ucuz numaralara başvurmaları gerekmezdi. Eğer Don Black’in içinde bir iblis varsa tuz işe yarardı. Ama o kadarcık tuzla, birkaç kıvılcım çıkarmaktan başka bir şey başaramazlardı ve öyle bir durumda her şey daha da karışabilirdi.

"İşer gerçekten buraya gelmemizi beklediysen, senin üstünden pek çok yarattığı yok ettiğimizi de biliyorsundur." Dean'ın cesaret gösterisi zirve noktasına ulaştı. "Doğruyu söylemek gerekirse sevgili kardeşimin tuza falan ihtiyacı yok. Seni boğazından yakalayıp geldiğin cehennem çukuruna geri yollayabilir."

Mol yaptığı için de bildiği açıktı. Kıyametle ilgili az buçuk bilgi sahibi olan herkes, Sam'in iblis kanı bağımlılığı ve o karanlık yolun, genç adamı nerelere götürdüğünü duymuştu.

Don hafifçe kıkırdadı.

"Benim... iblis olduğumu mu sanıyorsunuz?" Eğlendiğini belli eden bir ifadeyle masadaki tuzluklardan birini eline aldı, kapağını açtı ve tuzu ağzına döktü. Bir saniye sonra, son derece kaba bir hareketle tuzu masaya tükürdü. "Buuum."

Üzerinden dumanlar tütmediğine ve boğulmadığına göre, anlaşılan iblis değil. Dean olup biteni zihninde değerlendirdi ama karşısındakinin, iblisten başka ne olabileceğini çözemedi. En iyisi, pislüğün kendisine sormak.

"Tamam, pes ediyorum. Sen ne cehennemsin?"

"Cehennem mi? Senin sorunun da bu Dean. Hep yanlış yöne bakıyorsun." Don uzanıp Dean'ın çenesini tuttu ve genç adam itiraz edemeden başını yukarı çevirdi.

"Hey ahbap," dedi Dean öfkeyle. "Dokunmak yok!"

Bir saniye sonra Sam, Ruby'nin iblis bıçağını Don'un boğazına yaslamıştı.

“İyi birer dinleyici olduğunuz söylenemez. Lanetli bir bıçağın, bir meleğe ne yapmasını bekliyorsunuz?”

Sam ve Dean şok geçirince birbirlerine baktı. Eğer Don doğruyu söylüyorsa haklı olduğu bir nokta vardı: Elllerinde melek bıçağı olmadığı sürece, kullanacakları hiçbir silah adama etki etmezdi.

“Melek mi?” diye sordu yavaşça bıçağı Don’un boğazından uzaklaştıran Sam. “Ne tür bir melek ortalıkta dolaşıp yaşlı hanımları haşlamaya kalkar?”

Pislik bir melek, diye düşündü Dean ama tanıdıkları meleklerin çoğu zaten öyleydi.

“Gerçekten bir hafta önce gelmenizi bekliyordum,” dedi Don. “Ortalığa zararsız ipuçları serptim. Aneak hiçbirini anlamadığınızı fark ettiğimde, iş kurbağalara ve köpüren sulara geldi. Aranızdan birinizin zeki olması gerekmiyor mu? Biriniz doktor ya da ona benzer bir şey değil miydi?”

Sam utanıp bakışlarını kaçırdı.

“Doktor değil avukat. Söylesene Sammy,” diyen Dean yüzünde bir sırıtişla kardeşinin sırtını sıvazladı.

Don kahkahalarını tutmakta güçlük çekti.

“Lucifer’in dünyadaki aracı bir avukat mı? Ne kadar mükemmel.”

“Hukuk fakültesinden mezun olmadım,” diye araya girdi Sam. “Ve kimsenin aracı değilim.”

“İşte böyle Sam. Ben de zaten sizinle bunu konuşmak istiyordum,” dedi Don heyecanlı olduğunu ele veren bir ses tonuyla.

“Gelecek defa konuşmak istediğinde, çocukların canını yakmaktansa telefon açmayı dene,” dedi Sam.

“Kimsenin canı yanmadı. Topu topu birkaç kurbağa. Ayrıca başka şansım yoktu. Kaburganızdaki mühür yüzünden, ikinizle temasa geçmek oldukça zor,” dedi Don, Castiel’in Sam’in ve Dean’in kaburgalarına işlediği Enok mührünü kastederek. Böylece melekler de iblisler de onları bulamıyordu. O mühür olmasa Michael ve Lucifer çoktan ölümü bitirmiş olurdu.

“Tamam, bu söylediğinde haklısın,” diye karşılık verdi Dean. “Şimdi ne olacak? Melekleri üzerimize mi salacaklar? Biz de kaçacağız ve kovalamaca baştan mı başlayacak?” Daha kelimeler dudaklarından dökülürken, Dean kaçma kısmının işe yaramayacağını biliyordu. Karşılaşacak olurlarsa bahisler meleklerin lehineydi. Don gitmelerine izin vermezse bardan ayrılmaları mümkün olmazdı.

Don omuzlarını dikleştirdi.

“Kesinlikle hayır. Bu olup bitenin diğer meleklerle bir ilgisi yok. Size yardım etmeye çalışıyorum.”

“İhtiyacımız olan tek yardım, bizi meleklerle ispiyonlamaman,” diye homurdandı Dean.

Sam, gözlerini ağabeyinin gözlerine dikti. Dean bunun anlamını biliyordu, kardeşi, meleğin anlatacaklarını dinleyecekti. Üstelik sonunda başlarına bela açacağını bile bile.

“Benim hakkımda konuşmak istediğini söyledin... Lucifer’in aracı olduğumdan bahsettin,” diye söze başladı Sam ve doğru kelimeleri arıyormuş gibi bir an duraksadı.

“Şimdiye kadar konuştuğumuz herkes, hangi taraftan olurlarsa olsunlar, bu son kaçınılmazmış gibi davranıyor. Dean ve benim çarpışmamızdan başka bir seçenek olmadığını düşünüyorlar.”

Don başını salladı.

“Ama başka bir yolu olmalı,” dedi Sam. “Her zaman vardır.”

“Haklısın. Lucifer’in aracı olman, havağı kona erdirmenin tek yolu değil. Ama en hızlı yolu. Alternatiflerden hoşlanacağınızı garanti etmiyorum ama başka seçenekler de var.”

“Sam, bu yaratığın aklını çelmesine izin verme,” dedi Dean endişeli bir sesle. “Kim olduğundan emin olmamız imkansız ve melek olsa bile... meleklerin de bugüne kadar bize yardımcı olduğu söylenemez.”

“Şu konuşana bakın,” diye karşılık verdi Don. “En azından ben kıyametin kopmasına yol açmadım. Ve Dean, bu küçük dansa senin rolünü de unutmamak gerekiyor.”

Bu herif de diğer melekler kadar pislik, diye düşündü Dean. Melekler, Tanrı’nın elçileri, iyiliğin hizmetkarları ve ahlak timsalleri olarak bilinse de Dean’in geçen yıllar içerisinde tanıştığı hepsi, sahtekar ve başkalarını kandırmaktan hoşlanan yaratıklardı. Castiel hariç elbette. Melekler kıyamet kopması için komplo kurduğunda, Castiel diğerlerine isyan etmişti.

“Neden bize yardım edesin?” diye sordu Sam. “Neden taraf değiştiresin?”

“Arkadaşlar, burada benim de çıkarlarım söz konusu,” dedi Don alçak sesle. “Binlerce yıldır uzaklardaydım, sevimli dünyanızı ziyaret edebileceğim bir haftasonum bile olmadı. Şimdi her şey değişti. Herkes kıyametle uğraşiyor ve işte buradayım. Tanrı’nın sizin için yarattığı cennette.” Bu işaret etti. “Burayı seviyorum.”

Dean, Melek’i şöyle bir süzdü.

“Eee, ne olmuş? Kaçmaya devam etmemizi mi istiyorsun? Sen birkaç Pinacolada içeceksin diye kıyamet devam edip dursun mu?”

“Kesinlikle hayır. Michael’ın kılıcına dönüşmeden, Lucifer’ı nasıl yeneceğini gösterebilirim.” Don’un bakışları Sam’e kaydı. “Ve bunu yapmanız için Lucifer’in Sam’in içine girmesine gerek yok. Eğer bunu yaparsak ben de dünyada kalmayı başaracağım. Herkes kazanmış olacak.”

Dean, Sam’in ademelmasının yukarı aşağı kımıldadığını, kardeşinin güçlkle yutkunduğunu gördü. Zihnindeki çarkların döndüğünü duyar gibiydi. Sam ihtimalleri hesaplamaya çalışıyordu. Düşünüldüğünde, Sam’in konumu Dean’inkinden çok daha kötüydü. Ne olursa olsun, kıyametin kopmasına neden olan kişi Sam’di ve iki kardeş gerçekten savaşacak olursa... ya Şeytan kazanacak ya da Sam olacaktı. Onun için mutlu son yoktu.

“Bundan daha fazlasına ihtiyacımız var.” dedi Sam. “Söylediklerine inanmamız için bir neden yok.”

“(O zaman size nasıl bir tabloyla karşı karşıya olduğumuzu anlatmama izin verin,” dedi Don öfkelenmeye baş-

ladığını belli eden bir ses tonuyla. “Son birkaç bin yılı, çok önemli bir mahkumun gardiyanı olarak geçirdim. Derken siz ikiniz, cennetin emirlerine karşı çıkıp onun kurtulmasını sağladınız.” Don öne eğildiğinde, nefesi Dean’ın yüzüne çarptı.

Dean irkildi. *Daha az soğan balhası yese iyi olacak.*

“Cehenneme tıkalıp kalmıştım,” diye devam etti Don, “sizler iblis kanı içip ırkınıza ihanet ederken, iyi bir asker gibi cehennemden kapılarını tutuyordum. Şeytan ve adamlarının işkence ettiği, çılgınlık atan ruhları izlemem gerekti.” Bu sözün ardından, her şeyi bildiğini belli eden bakışlarını Dean’e çevirdi.

Dean’ın kanı kaynamaya başladı.

“Bu kadar yeter,” diye homurdandı kendini güçlükle kontrol ederek. Cehennemde yeterince zaman geçirmiş ve otuz yıllık işkencenin ardından pazarlığı kabul etmişti. Kendisine işkence edilmesine engel olmak için Dean, başka ruhlara işkence etmeyi kabul etmişti. O zayıflık anı, Lucifer’ın özgür kalmasını sağlayan altmış üç mühürden ilkinin kırılmasına neden olmuştu.

Dean, Sam’e baktı. “Sam de onun kaçmasını sağlayan kapıyı açtı,” dedi öfkeyle.

Sam, iblis bıçağını parmaklarını acıtacak kadar sıkı tuttu ve bıçağın ucunu masanın ahşap zeminine sürterek derin bir kesik oluşmasına yol açtı.

“İşim öyle gerektirdiği, yaratıcım öyle istediği için acı çektim. Ama artık Lucifer özgür olduğuna göre nöbetini

rutacağım bir şey kalmadı. Buraya çağrıldım ve geldiğimde neyi keşfettim dersiniz? Tanrı gitmiş. Kimse nerede olduğunu bilmiyor.”

“Bu doğru değil,” dedi Sam gözlerini Ruby’nin bıçağının ayırmaksızın.

Sam’in inancı, her zaman Dean’inkinden güçlü olmuştu. Ama Sam de son günlerde inancının sınıdığını hissediyordu. Başmelek Rafael, Tanrı’nın gittiğini iddia etmişti ama doğruyu söylediğine nasıl emin olabilirlerdi? Meleklerin bile gerçeği bilmesinin yolu yoktu. Tanrı bulunmak istemiyorsa onu kimse bulamazdı. Gerçi bunu bilmek bile, Cass’in aramaya devam etmesine engel olmamıştı.

“Cehennem çukurunda geçirdiğim onca zaman içerisinde kulağıma pek çok şey geldi,” diye devam etti Don. “Bir kısmı gerçekten korkunçtu ama arada bir ilginç sırları duyma şansım oldu. Bir gün Lucifer, aslında duymamı istemeyeceği bir şeyi ağzından kaçırdı. Özetlemem gerekirse yıllarca çektiğim acının karşılığı olarak, onu nasıl yenebileceğinizi gösteren ufak bir ipucu yakaladım.”

“Söylediğin doğru olamaz,” diye kestirip attı Dean. “Öyle olsaydı, diğer meleklerle söylerdin ve şimdi bu konuşmayı yapmazdık.”

“Hiçbir şey anlamıyorsun,” diye Dean’i azarladı Don. “Her şey olup bittiğinde, Michael’ın Lucifer’ı öldürmekle yetineceğini mi sanıyorsunuz?”

“Evet,” dedi Sam, ne de olsa onun için en önemli açmaz buydu.

“O zaman Michael’ın nasıl düşündüğünü hiç bilmiyorsunuz demektir. Önce Lucifer’i yenecek, ardından onu küçük düşürecek. Cehennemde yapılanlardan bile korkunç işkenceler yaratıp Lucifer’i cezalandıracak. Başına nöbetçi olarak kimi dikeceklerini sanıyorsunuz?” Don tıslayarak, tükürürcesine konuşuyordu. “Cehenneme geri dönmeyeceğim. Bu dünyanın tadına bakıldıktan sonra olmaz.”

“Ve Lucifer’in işini...”

“İşini nasıl bitireceğinizi biliyor muyum? Cehennem ortadan kaldırmanın yolunu biliyor muyum? Evet.” Don’un sesi buz gibiydi ve böylesi, öfkesinden bile ürktücüydü. “Şimdi bu konuyu düşünmeniz için size bir dakika vereceğim.” Ayağa kalktı ve gülümseyerek devam etti. “Meleklerin bile işemesi gerekir.”

Don’u durdurmaya çalışıp çalışmamak konusunda kararsız kalan Sam, Melek’in barın arka tarafındaki koridora girip gözden kayboluşunu izledi. Şimdilik Melek, kaçacakmış gibi görünmüyordu.

“Bunlar da ne demek oluyor?” diye sordu şakaklarını ovuşturan Dean. Anlaşılan, bilgi bombardımanını kaldıramamıştı.

“Anlattıkları doğruysa...”

“Elbette doğru değil,” diye araya girdi ağabeyi. “Öyle bir şey olsa Cass’in bize söylemeyi ihmal edeceğini mi sanıyorsun? Michael’ın Lucifer’i öldürmeye niyeti olmasa bize söylerdi.”

“Arkadaşımız olsa bile o da diğerleri gibi bir melek. Bizce karşı her zaman dürüst davrandığını iddia edemez-

am " Sam bunu duymanın ağabeyi için zor olduğunu bilse de perçekleri dile getirmek zorundaydı. Melek, diğerlerine başkaldırdığından beri Dean, Cass'i arkadaşı kabul etmeye başlanıyordu ama yanılıyor olabilir.

Ağabeyi gözlerini kısarak Sam'e baktı. "Anlatılanları reddettiğini söyleme! Cehennemden gelen biri, gerçek olmaya kadar güzel bir teklifle karşımıza çıkıyor. Sence de bu kadar tanıdık gelmiyor mu?"

Ruby'yi mi kastediyorsun?" diye sordu Sam. İki kardeş arasında düzeltmek için ne kadar çalışsa da Sam'in Ruby'yle Dean'a hala hassas bir konuydu. Eğer Dean herhangi bir karar bu kabul etseydi, bu konu kesinlikle öyle olurdu.

Hayır, bir kez olsun herhangi bir işten paçayı sıyırmama ve yükü başkasının üstlenmesini kastediyorum."

Sam başını iki yana salladı. Dean şüpheci davranmakla haksız değildi ama seçme şansları yoktu. Don'la karşılaşmadan önce sadece iki seçenekleri vardı: Ya Michael ve Lucifer'ı kabul edecekler ya da dünyanın, gözlerinin önünde parçalanışını izleyeceklerdi. Don üçüncü bir şık daha olduğunu söylüyordu. "Kıyamet sadece bizim için dünyanın sonu demek değil," dedi Sam. "Eğer Bobby savaşı sona erdirmenin bir yolunu bulduğunu söyleseydi onu dinlerdin."

"Bobby farklı. Bobby insan."

"Bobby de kim?" diye sordu arka taraftan bir ses. Tuvaletten dönen Don'du. Rahatlamış görünüyordu, elini kaldırıp barmene masaya bakmasını işaret etti. "Bana ve iki yeni arkadaşına birer içki."

Barmen şüpheli gözlerle Sam'i ve Dean'i süzdükten sonra biraları doldurmaya koyuldu.

"Bobby uzak durman gereken biri," diye karşılık verdi Dean.

Sam, temkinli davranmaya özen gösterince de Don'a doğru eğilip zeytin dalı uzatmaya çalıştı.

"Diyelim ki sana inandık. Diyelim ki yardım etmeyi kabul ettik. Sonra ne olacak? Neden bizi yardımımıza ihtiyacın var?"

"Çünkü kitap, insanlar için yazılmış," diye karşılık verdi Don, bunu zaten bilmeleri gerektiği gibi yüksek bir ses tonuyla.

"Kitap mı?" diye sordu kafası karışan Sam. "Bahsettiğin şeyi, doğrudan Lucifer'dan duyduğunu sanıyordum?"

"Doğru. Kitaptan bana Lucifer bahsetti."

"Eee?" diye sordu Dean sıkın bir sesle.

"Eee ne?"

"Neymiş bu kitap?" dedi Dean sabırsızca.

"Bir el kitabı. Strateji kitabı da diyebilirsiniz, savaş için yazılmış bir kullanma kılavuzu... kıyametin hile kitabı."

"Yazarı kim?" diye sordu Dean.

Don, barmenin uzattığı birayı aldı.

"Tanrı," diye karşılık verdi ardından.

"Ve yürüyüp gittiniz mi? İkinizin de aptal olduğunu biliyordum. Ama bu kadar aptal olduğunuzu bilmiyordum." Bobby Singer'ın sesi öfke dolu bile olsa Dean'i rahatlatmıştı.

Aralarında kan bağı olmayabilirdi ama iki genç, onu aileden sayardı.

“Ona düşünmeye ihtiyacımız olduğunu söyledik,” dedi adamın bağırsığını duymamak için cep telefonunu kulağından uzaklaştıran Dean. Sam yemek almaya gittiği için Dean balık kokulu motel odasında yalnızdı. Açken düzgün düşünemediğini keşfetmişti ve Don adlı melek ile baş başa yemek yemek niyetinde olmadıkları için bardan ayrılmışlardı.

“Eminim öyle yapmışsınızdır. Ona, bana uğrayıp yeni bacaklar getirmesini de söylediniz mi?” dedi Bobby her zamanki huysuzluğuyla. Dean bir an için Bobby’nin sakatlığını unutmuştu. Bobby birkaç ay önce Ruby’nin bıçağıyla bıçaklanıp felç geçirince, kıyameti tekerlekli sandalyede karşılamaya mahkum olmuştu. Kendi kendine yetmekle övünen bir adamın başına gelebilecek en kötü şeydi.

“Seni bu işin dışında tuttuk. Ne kadar az melek seni bilirse o kadar iyi olur. Hepimiz için,” dedi Dean.

“Neden, kolay hedef olduğum için mi? Kendime bakabilirim Dean.” Bobby’nin sesi çatlayarak, sergilediği cesaret gösterisine ihanet etti.

“Kendine bakabileceğini biliyorum Bobby,” dedi Dean ve konuyu daha olumlu bir yöne çevirmeye çalıştı. “Bahsi geçen kitabı hiç duydun mu? Adı, Işığın Oğullarının Karanlığın Oğullarıyla Savaşı.”

“Onu herkes duymuştur,” diye karşılık verdi Bobby, sesi artık her zamanki gibiydi. “Ölü Deniz Yazıtları’nın par-

çasıdır, Savaş Parşömeni de denir. Hristiyanlığın en çok okunan kıyamet metinlerindendir. Sorun şu ki ne yazdığını kimse tam olarak bilmiyor.”

“Neden?”

“Çünkü sonu kayıp. Yazılar 1944’te ortaya çıkarıldığında soygun oldu. Biri açık arşivinin yapılacağı Waldorf Astoria’ya girip son sayfayı, yani Savaş Parşömeni dedikleri metni çaldı. Efsaneye göre o bölüm yok edilmiş. Şeytan’ın, orada yazanlardan hoşlanmadığı söylenir.”

İşimize yarayacak bir şey değil ama en azından Don’un hikayesi doğruymuş, diye düşünüldü Dean.

“Kıyametle ilgili bir rehber kitapçık olduğu doğru mu?”

“Şeytan’ı haklamakla ilgili bir metin olduğu söyleniyor,” diye kestirip attı Bobby. “Oldukça ayrıntılıymış. Savaş düzenleri, zaman çizelgesi, ne istersen. Ama son sayfa... Şeytan’ın nasıl yenileceğini anlatan bölüm. O sayfa, her şeyi değiştirebilir.”

“Bizi heveslendirmedeğin için sağol Bobby. İyi de o sayfa yok edildiyse melek Don bizi ona nasıl ulaştırabilir?”

“Öfkeyle kalkıp gideceğinize ona bunu sormalıydınız.” Telefonun diğer tarafında kısa bir sessizlik oldu. “Belki de yok edilmemiştir, biri onu saklamıştır. Lucifer onu, kimse-nin bulamayacağını bildiği bir yere koymuştur.”

“Yani tek yapmamız gereken, bizzat Şeytan tarafından saklanan bir şey bulmak. Çocuk oyuncuğu.”

Dean kapının açıldığını duydu, esintinin içeri dolduğunu hissetti, perdeler rüzgarla uçtu ve genç adam baştan

aşağı fırlıyordu. İçeri giren Sam'i göreceğini düşünerek kapıyı döndü.

"Bobby, kapamam gerek..."

Ve o zaman Dean onu gördü. Melek Don, Sam'in hemen arkasında duruyordu.

"Sam, neler oluyor?" Dean telefonu kulağından uzaklaştırdı ama hala Bobby'nin bir şeyler söylediğini duyabiliyordu.

Dean, özür dilerim," dedi Sam. "Gerçekten üzgünüm. Ama neyi seçerse seçsin, meleklerin infaz mangasıyla karşılaşacak olan sen değilsin." Sam, Dean'le göz göze gelmeye çalıştı ama ağabeyi gözlerini kaçırdı. Kardeşine değil, Hasan'ın gömleğiyle duran Don'a bakıyordu.

"Ona ne söyledin?" diye sordu Dean, Melek'e sert bir sesle.

"Doğruyu söyledim. Zamanla ona hak vereceğini anlattım." Dean'in son duyduğu Don'un sözleriydi ve birdenbire kendilerini uçurumdan aşağı düşüyormuş gibi hissettiler.

Sam fazlasıyla yakınından gelen çığlık sesleriyle uyandı. Seslere dünya dışı bir yaratığın duvarları tırmalayışı eşlik ediyordu. Gürültü havayı kapladı ve derken bir adamın bağıırısı duyuldu. Bu da neydi? Müzik mi? *Neler oldu?* Karanlıkta yalnızdı, kıvrılarak ilerleyen bir koridordaydı, iki uçta da ne olduğunu göremiyordu. Bir uçtan çığlıklar geliyordu. Oteki sessizdi. *Avcı içgüdüleri insanın başını böyle belaya sokar,* diye düşündü Sam, yavaşça ayağa kalkıp bacaklarını

esnetirken. Dikkatli adımlarla çılgınlıkların yükseldiği yöne yürüdü. *Çoğu insan tam aksı yöne kaçardı. Bize ölüme koşma arzusunu miras bıraktığın için sağol baba.*

Köşeyi döndüğünde karşısındaki belliren manzaraya şaşkınlıkla baktı. Şok geçirdiği, yüzündeki ifadeden anlaşılan ağabeyi, eski tip bir sinema perdesinin önünde duruyordu. Beyaz perdede denizcilere saldırıya dev bir ahcapot vardı. Denizciler, zıpkınlarını ahcapotun gözüne fırlatıyordu. Sam çocukluk anılarını yokladı. *Nauellun? Denizler Altında Yirmi Bin Fersah? Sam şaşkına dönmüştü. Don bize ne yaptı?*

Çıkış kapısının yerini tespit ettiğinde şaşkınlıktan küçük dilini yutmak üzere olan ağabeyini kapıya doğru itti. Apar topar sinemadan çıktılar. Dışarının aydınlığı, bir an için gözlerini kör etti. Gözlerini kırıştıran Sam başını kaldırıp parlak gökyüzüne baktı ve gökdelenin silüetini gördü. Empire State binası. Vişne çürüğü klasik bir araba önlerinden geçti. Mutlu aileler, *Geleceğe Dönüş* filminden fırlama kıyafetlerle kaldırımında yürüyordu. Sam şaşkın şaşkın etraflarındaki insanlara baktı. *Bu işte bir yanlışlık var.*

Dean'e döndüğünde ağabeyi, ben sana söylemedim mi dercesine ona bakıyordu.

"Ahbap, bence pislik, bizi 1954'e yolladı."

4

Zaman 'yolcuları şaşkınlıktan şok geçirerek kaldırımında dikilmeyi sürdürdü. Uzun etek, şapka, eldiven giymiş kadınlar ve takım elbiseli erkekler yanlarından geçip gitti.

Dean, kot pantolon ve deri ceket içinde kesinlikle oraya ait değilmiş gibi göründüklerini anladı. *Kanath şempanze bizi gerçekten 1954'e yollamış*, diye düşündü ama beyni, bu bilgiyi sindirmekte güçlük çekiyordu. Don onları Times meydanındaki bir sinemaya bırakmıştı ve ortalıkta, elinde fotoğraf makinesi olan tek bir turist bile yoktu. Meydan, ayrıca şüphe uyandıracak ölçüde temiz ve sakindi. Ne çöp yığınları ne yerlere fırlatılmış kağıtlar ne de dükkanlardan yükselen rap müzik sesi.

"Önce ne yapacağımızı gözlemler, sonra canına okuyacağım," dedi Dean.

"Ben bir şey yapmadım..." diye söze başlayacak oldu Sam.

"Zahmet etme Sam. Söyleyeceğin hiçbir şey, bizi yeniden otobüsün altına attığın gerçeğini değiştiremez."

"Başı belada olan sadece sen değilsin Dean. Arada bir benim de plan yapmaya hakkım var."

Dean etraflarındaki insanları endişeli gözlerle süzdükten sonra bu tartışmaya orta yerde devam etmenin akıllıca olmayacağına karar verdi. "Pekala zeki çocuk. Yeniden zaman yolculuğu yapmak istedin, yaptık, sıradaki hamlemiz ne?"

"Ayakaltından çekilmeliyiz."

Dean kardeşine hak vermek zorundaydı. Ellerinden geldikçe kalabalığa karışıp ilk fırsatta kuzeye, Central Park yönüne saptılar.

Dean 47. Sokak'la Broadway'in köşesindeki gazeteciden New York Herald Tribune gazetesi yürüttü. Gazetede ki table baktı: Cuma, 25 Haziran 1954. Başını iki yana salladı. Plslik hiçbir açıklama yapmaksızın ve Savaş Parşömeni'ni nerede bulacaklarını söylemeksizin, onları yarım yüzyıl geriye yollamıştı.

İçinde bulundukları zor duruma rağmen Sam gülümseyordu.

"İnanılmaz," dedi.

"Neden şehre ilk kez adım atmış gibi sırtıyorsun?" diye sordu Dean. "New York'a en az on kez geldik."

“Evet ama 50’lerin *New York*’una ilk kez geliyoruz,” diye karşılık verdi Sam.

“Asıl eğlence 60’larda başlıyor.”

Karşıdan karşıya geçerlerken pardösülü bir adam Dean’e omuz attı.

“Hey, dikkat etsene ahbab,” dedi Dean her zamanki kabalığıyla –ve adama baktığında, bir an Castiel’in yüzünü gördüğünü sandı. Adam şaşırılmış görünüyordu. Dean yaptığı hatayı anladı. Karşısındaki Cass değildi ve 1954’ten kimseyi tanımıyorlardı.

İki genç, meleklerin zaman yolculuklarının yabancısı değildi – Anna 1978’de John ve Mary Winchester’ı öldürmeye çalıştığında zamanda yolculuk yapmışlardı, bir de Cass’ın Dean’i 1973’e götürdüğü zaman vardı. Dean geçmiş ne ziyaret etmekten ne hatırlamaktan hoşlanıyordu, oysa şimdi yine geçmişe gelmişlerdi. Üstelik karnı çok açtı – zaman yolculuğunun yan etkilerinden biri.

Sam omzunun üzerinden pardösülü adama ve Dean’e baktı.

“Burası bizim bildiğimiz *New York* değil. Daha az dikkat çekmeye çalış.”

Times Meydanı’ndan ayrılırken, Sam son bir kez dönüp arkasına baktı. Etrafta, gelecekte olduğu gibi dev televizyon ekranları yoktu, sokaklarda tiyatrolar, sinemalar ve kafeler vardı. Dev Pepsi şişesinin tepeden baktığı meydan, Orta Batı’dan gelen turistlerle değil Amerikan rüyasının peşinde

koşan işçilerle doluydu. 50'ler, 2. Dünya Savaşı'ndan sonra ortaya çıkan tüketim toplumunun ilk izlerinin görüldüğü dönemdi. *Satın almak* Amerika'nın zenginleşmesinin göstergesiydi ve izleri her yerde görülmüyordu. Binalardan birinin tepesinde Chevrolet reklamı vardı, diğerinde Canadian Scotch viski tabelası duruyordu. Ed Sullivan ise daha alttaki panodan, bütün dışları ortaya çıkaran bir gülümsemeyle onlara bakıyordu.

Sam, Dean'i kolundan yakaladı. "Gidip Ed Sullivan Şov'u izleyebiliriz!"

Dean azarlıcasına kardeşine baktı.

"Sam, burada kalıp seninle *Mad Men* oynayamam. Gidip kayıp metni bulmalıyız. Sonra da Don'un bizi 2010'a döndürmesini bekleyeceğiz. Başka bir şey yapmak yok."

"Gerçek bir efsaneyi kanlı canlı görme fırsatını değerlendirebileceğimizi düşünmüştüm."

Dean kardeşinin daha fazla konuşmasına fırsat vermeden Broadway'de yürümeye başladığında, Sam'in de ağabeyinin peşinden koşmaktan başka şansı kalmadı. Dean 55. Sokak'tan sağa saptı, karşıdan karşıya geçerken nereye gittiğini çok iyi biliyormuş gibi görünüyordu. Trafik kurallarına aldırmaksızın arabaların arasından geçti.

Neyse ki 1950'lerde, trafik ışığı olmayan yerlerden karşıdan karşıya geçmek suç değil, diye düşündü Sam.

Dean sandviçinin kapısını ittirip içeri girdiğinde, Sam de ağabeyinin arkasından gitti. Çünkü aç bir Dean'i hiçbir şeyi ikna edemeyeceğini biliyordu. Ağabeyinin iştahıyla baş

etmek imkansızdı. 7. Cadde'ye bakan bir masaya oturdular. Dean mnye bakma ihtiyaı duymadı. Carnegie sandviçi-si, izburger sayılmazsa, Dean'in favori yiyeceği olan pastır-malı sandviçi yapan yerdı. En azından gelecekte öyle olacaktı ama Şimdi de öyle olmaması için bir neden yoktu. Kısa süre sonra, pembe etekli bir garson masalarının başında belirdi.

"Size ne getirebilirim beyler?" diye sordu New York ak-sanıyla konuşan kıız.

Dean o gün ilk kez gülümsedi.

"avdar ekmeğine pastırma, hardal, patates salatası ve kök birası lütfen."

Sam başını iki yana salladı. *Hiçbir Şey Dean'i iyi bir ye-mek kadar mutlu edemez.* Mnye baktı.

"Reuben sandviç istiyorum, hindili olsun," dedi. Gar-son kıız, başını sallayıp söylenenleri defterine not aldı.

"Hemen geliyor," dedikten sonra gülümsedi ve sipariş-leri iletmeye gitti.

Garsonun onları duyamayacak kadar uzaklaştığına emin olunca, Dean soru soran gözlerle kardeşine baktı.

"Tamam kaptan. Planımız nedir?"

Sam bir süredir sonraki hamlelerinin ne olacağını d-şnyordu ama henüz işe yarar bir Şey bulamamıştı. Savaş Parşömeni'nin yerini bilmiyorlardı, sahip oldukları yegane bilgi, 2010 yılında internette okuduklarıydı. 1 Temmuz günü Waldorf Astoria otelinde halka kapalı bir açık artır-ma gerçekleştirilecekti. Yani beş günleri vardı. İyi de açık artırmaya katılmayı nasıl başaracaklardı?

“Waldorf’ta işe girmeyi deneyebiliriz,” dedi Sam. “Orada çalışsaydık, kimsenin dikkatini çekmezdik.”

Dean omuz silkti. İşe girmek, sık kullandıkları bir yöntem değildi. Genelde FBI ajanı, rahip veya müfettiş numarası yaparlardı. Ama koşullar düştükçe fazla seçenekleri yoktu. Ellileri, kendilerini hükümet yetkilisi olarak yutturabilecek kadar iyi bilmiyorlardı.

Sandviçleri geldi: Taze ekmeğe doldurulmuş et. Dean mutluluktan havalara uçmak üzereydi. *Bu sandviçinin yıllarca aynı yerde kalmasına şaşmamalı.* Dean dakikalar içinde sandviçini bitirip son cüzuyu da ağzına attı. Kalkmaya hazırlandıkları sırada Dean hesaba baktı ve cebinden on dolar çıkarıp masaya bıraktı. Çıkarken, genç garsonun yanından geçtiler.

“Teşekkürler,” diyen Dean kıza gülümsedi.

Kız utanıp başını öne eğdi. “Ben teşekkür ederim.”

Dean restoranın kapısını açtıktan sonra kibirli bir gülümsemeyle Sam’e baktı. “Görünüşe göre Betty Draper’ benden hoşlandı.”

“Evet ya, sen muhteşemsin Dean,” dedi Sam aynı ölçüde kibirli bir ifadeyle.

Dean soru sorarcasına kardeşine baktı. Derken, bir kadının arkalarından bağırdığını duydular.

“Durdurun şu adamları!”

Başlarını çevirdiklerinde Dean’in masaya bıraktığı parayı havada sallayan garsonu gördüler.

Ceplerinde 1950'lerin dolarlarından olmadığını unutmuşlardı.

Sam hiç oyalanmadan koşmaya başladı, Dean de peşindeydi. Arabaların arasından geçerken, az kalsın trafik kazasına neden olacaktı. Birkaç dakika sonra kendilerini 54. Sokak'ta buldular. Peşlerinden gelen varsa bile atlatmışlardı.

"Waldorf'a mı gidiyoruz?" diye sordu Dean.

"Sanırım öyle yapmalıyız," diye karşılık verdi Sam. Cebinden cep telefonunu çıkarıp Google yardımıyla otelin yerini öğrenmeye çalıştı. Ama telefonun ekranında, bölük pörçük görüntülerden başka bir şey yoktu. Anlaşılan tek sorunları sinyal olmaması değildi, aynı zamanda telefonun mekanizması da hasar görmüştü. *Ya zaman yolculuğu yüzünden ya da düşüş nedeniyle bozulmuş*, diye geçirdi içinden. Kimsenin dikkatini çekmek istemediğinden, telefonu çabucak cebine kaldırdı.

"Saat kaç?" diye sordu Dean.

"Bilmiyorum, cep telefonum çalışmıyor," diye yanıt verdi Sam.

"Evet, benimki de çalışmıyor. Bir türlü açamıyorum."

Sam elini gözlerine siper edip güneşe baktı.

"Tahminimce, gün batımına bir saat var," dedi. "Yeni den düşünüyorum da önce kalabileceğimiz bir yer bulmalıyız. Zaman yolculuğu yüzünden mi yoksa yeme ve kaçma maceramızdan mı bilmiyorum ama..."

"Küçük Sammy'nin uykusu mu geldi?" diye dalga geçti Dean.

“Sen önce kendi haline bak,” diye yanıt verdi Sam.
“Gözlerinin altı şişmiş.”

“Söyle, tüm bunlar kimin hatası? Sence, saçmalıkların artık beni iyice tüketmeye başlamış olabilir mi?”

Kardeşler tartışa tartışa savaş öncesi dönemden kalma binaların yer aldığı bölgeye vardı. Villard Evleri tabelasının önünde durdular. Tabelanın altında *Yer Var* yazıyordu. Binaya girip tabelada söylendiği gibi 3E’nin kapısını çaldılar.

Kapıyı yaşlı bir kadın açtı ve koridorun sonundaki daireye bir göz atmalarını söyledi. Bir zamanlar büyük olan bir dairenin bölünmesiyle oluşturulan küçük dairelerden biriydi. Yıllarca berbat otellerde ve Impala’nın arka koltuğunda yaşadıktan sonra, kardeşlerin seçici davrandığı söylenemezdi. Hiç paraları -en azından o döneme ait paraları- olmadığından Dean kirayı ödemek için haftasonuna kadar süre istedi. Kadın kabul etti, tek ihtiyacı olan adlarıydı. İki takma isim söylediler. Sam o kadar yorgundu ki seçtikleri isimlerin hangi müzik grubundan olduğuna bile dikkat edemedi.

Ne yazık ki dairenin sahip olmadığı tek şey bir yataktı.

“Waldorf’ta kalamaz mıydık?” diye sordu Dean aksi bir sesle.

“Sence faturayı haftasonu ödememize izin verirler miydi?” diye yanıtladı Sam.

Dean herhangi bir şey söyleyemeden banyoya girdi. Küvete yerleşti ve ceketini üzerine örttü. Küvet ona göre çok küçüktü ama umrunda olmadı.

Bir dakika geçmeden uykuya dalmıştı.

5

Barney McMannon sırt ağrısından ölüyordu. Onun yaşındaki oğlanların çoğu, araba kullanmasını öğrenmekle, kızlarla çıkmakla ve eğlenmekle meşguldü ama Barney'nin öyle bir seçeneği yoktu. Annesi hastalanınca, on beş yaşındaki oğlan iş bulup kadının bakımını üstlenmek zorunda kalmıştı.

Ailede McMannon'ların Queens'teki evlerinin masraflarını karşılayacak yetişkin bir erkek yoktu – sadece Barney ve annesi vardı. Babası üç yıl önce ölmüştü ve James Davı, Waldorf Astoria'nın güvenlik görevlisi olarak oğlana iş bulduğunda, Barney'nin annesi bunun cennetten bir işaret olduğuna inanmıştı. Kadın koyu bir Katolik'ti ve kardeşinin verdiği haberi, dualarının yanıtı olarak görmüştü.

Normalde işinden nefret etse de Barney bugünü sabırsızlıkla beklemişti. Dayısıyla otellen kamyonlarından birini alıp Red Hook'a gidecek ve İsrail'den ya da ona benzer egzotik bir yerden gelen kutyayı alacaklardı.

Barney okuldayken anlatılanlara çok dikkat etmediği için İsrail'in nerede olduğunu bilmiyordu ama yeni bir ülke olduğunu ve pek çok kişinin kafasını karıştırdığını biliyordu. Özellikle de annesinin.

Barney dersleri daha iyi dinlemiş olmayı diledi, gerçi artık bir önemi yoktu. Çalıştığı işte sıkılıp kalmıştı ve güvenlik görevlisi olmak için pek eğitilmiş olmak gerekmiyordu.

James ve Barney, Red Hook rıhtımına vardığında, işçilerden biri 36. Rıhtım'a park etmelerini söyledi. Kamyonu yük alanına park edip beklediler. Dizel motordan gelen egzoz dumanları içeri doluyordu ama Barney'nin umrunda olmadı. Can sıkıcı otelden kurtulduğuna seviyordu.

Beyaz tişörtlü iriyarı bir adam, yumruğunu kamyonun kaportasına indirdi.

"Waldorf'tan mı geldiniz?"

James adama yanıt verebilmek için başını camdan dışarı uzattı.

"Evet."

"Burayı imzala," diyen iriyarı adam, James'e bir kağıt uzattı. James yazanları okumadan imzayı attı.

Kağıdı geri verirken, "Nerede?" diye sordu.

İrtyarı adam arka tarafı işaret etti. “Beşinci bölüm. Üzerinde kırılabilir yazıyor, dikkat edin,” diye yanıtladıktan sonra yürüyüp gitti.

Barney, dayısına yardım etmek için kamyonundan indi. Bu, çam ağacından yapılma, bir buçuk metre uzunluğunda, yarım metre genişliğinde bir kutuydu. Eğilip kutuya baktığı sırada, katran kokusu Barney’nin burnunu gıcıklatı

“Oyalanmayı bırak ve şunu kamyona yüklememe yardım et,” diye homurdandı James kutunun iki tarafından tutarken.

Barney kendisine verilen emre uydu, kutunun diğer tarafına geçti.

“Senin tarafını biraz daha kaldır,” dedi dayısı.

“Kaldırıyorum,” diye yanıtladı Barney.

Dayısının, kutuyu karın hizasının yukarısına kaldırmaya çalışmasını izledi. Kendi tarafı James’inkinden daha yukarıdaydı, zaten dayısı kadar şişman olmadığı için, ona göre formda bile sayılırdı.

Kutuyu dengesiz bir şekilde taşımayı sürdürerek, yengeçler gibi yan yan yürüyerek kamyona vardılar. Ama kapılı kapalı olduğu için kutuyu içeri koyamadılar.

“Tanrı aşkına, neden önceden kapıları açmadın?” diye sordu James Dayı.

“Çünkü açmamı söylemedin,” dedi bakışlarını dayısına atarken Barney.

“Kutuyu yere bırakıp kapıyı aç.”

Barney bu emre uydu ve yavaş yavaş kutuyu yere indirmeye başladı. Diz hizasına geldiğinde dayısı kutuyu tutamaz oldu. Sallandı ve dengenin bozulmuş olması, kutunun Barney'nin elinden kaymasına yol açtı. Alışabın kenarı sertçe betona çarptı.

Dayısı küfrederken, Barney çok geçiren bir ifadeyle adama baktı. Adam bir yandan huş çıkartıyor, bir yandan Barney'ye lanetler okuyordu.

Barney'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Bir şey olmadı James Dayı. Kontrol edelim. Sağlam olduğuna eminim."

Kutunun kenarını kaldırıp içine bakınklarında, Barney tıkabasa samanla dolu olduğunu gördü. James, Barney'yi ittirip kapağı tamamen açtı. Şişko elini samanların arasına daldırdı ve toprak küpü çıkardı. Küp, içine hazine konulup gömülen çömllekleri andırıyordu. Turuncu renkli ince uzun bir küptü ve toz içindeydi. James samanları ittirdiğinde üç küple daha karşılaştılar.

James ilk küpü incelemeye kalktığında, kapak kayıp büyük bir gürültüyle yere düştü. İçinden Barney'ye gaz kokusunu hatırlatan iğrenç bir koku yükseldi.

Dayısı ağzını açtığında Barney kendini olacıklara hazırladı çünkü kaza kendi hatası olsa da, dayısının, canına okuyacağına emindi. Ama James bağırmaya başlayamadan garip bir şey oldu, boğazı tılandı. Sanki tersine kusuyordu, siyah dumanlar, adamın boğazından içeri doluyordu.

Barney ağzı açık, dayısına bakakaldı, sonra dünya karardı.



Sam ve Dean, Waldorf'un personel müdürünün ofisindeki at deri kaplama kanepeye oturdu. Yan taraftaki masa, dosyalarla doluydu. Dean bir tanesini alıp kapağını Sam'e psterdi.

"Evet Marie Saint." Dean derginin kapağındaki sarışın yıldızına baktı. "Televizyondan, Rhtımlar stnde Filminin yldızlığına," diye başlığı okudu.

"O yaşlı bir kadın," dedi kulaklarına inanamayan Sam.

"Hayır, değil." Dean aklına yeni bir şey gelmiş gibi heyecanla devam etti. "Marilyn Monroe'yla tanışmak istiyorum, sence buralarda mıdır?"

"Sen film yldızlarıyla yat diye geçmişe gelmedik," diye laşışlık verdi Sam.

Dean kaşlarını çattı. "Buraya gelmek benim fikrim değildi. Ayrıca bu kadınlar birer ilahe Sam. Eğer Savaş Parşömeni'ni yürüttükten sonra boş zamanımız olursa gidip Marilyn'i bulacağım."

"Tamam Dean." Sam başını iki yana salladı.

"Sam ve Dean Winchester?"

Dean adlarını duymaya şaşırmış halde sesin geldiği yöne baktığında, Sam'in işe başvururlarken gerçek adlarını kullandığını hatırladı. Anlaşılan, kendi zamanlarının dışına ıkkları anda, kardeşi her zamanki temkinli halini geride bırakmıştı.

Onlara seslenen adam  parçalı bir takım elbise giymişti ve içeri girmeleri için kapıyı açık tutuyordu.

“Ben Ernest Harold, Waldorf’un müdürüyüm. Lütfen içeri girin.”

Adam diğeri eliyle nazikçe içeri gülmelerini işaret etti.

Sam ve Dean adamın masasının n tarafındaki deri koltuklara yerleşti.

“İçerinin durumu için özür dilerim,” dedi kağıtları karıştıran Bay Harold. “İlgilenmem gereken ilet yüz elemanım var ve bir türlü bürokrasiye yetişemiyorum. Bildiğiniz gibi burası prestijli bir kurum ve seçkin gezeğnlere, devlet adamlarına, kraliyet mensuplarına mükemmel hzmet sunmamızla biliniyoruz.”

“Ve Marilyn Monroe’ya,” diye tahmin yürüttü Dean.

Bay Harold kaşlarını çattı. “Müşterilerimizin kimliğini gizli tutmak, en önemli ykmllklerimizdendir. Her gün, beyaz perdede gördüğünüz insanların etrafında olacaksınız. Otelimizin müşterilerini kesinlikle rahatsız etmemiz gerektiğini bilmelisiniz.”

“Elbette,” dedi Sam. “Sizi gayet iyi anlıyoruz. Kardeşim Marilyn Monroe’nun hayranı olsa da çok kontrollüdür. Değil mi Dean?”

Dean gülümsemeye çalıştı. “Evt, mesafeliliğimle tanırım.”

“Bana biraz kendinizden bahsedin,” dedi Bay Harold. “Ne anlatacağınız size kalmış.”

Adamın sözleri Dean’e komik geldi. Bu kibirli adamla ne konuşabilirlerdi? Dürüst olmaya karar verdi. “Beyefendi. Bay Harold... Ernest. Kardeşim ve ben şehirde yeniyoruz.

Dürlüşt olmak gerekirse fazla paramız yok. Çalışkan, güçlü ve renkli yüzü insanlarız. Ne iş olsa yaparız.”

Aklım bu sözlerden etkilenmiş göründü.

“Bana birini hatırlatıyorsun,” dedi Dean’i süzerek. “Sinemada, *Rıhtımlar Üstünde* diye bir film oynuyor, gördünüz mü?”

Dean arkasına yaslanıp gülümsedi. “Marlon Brando klasığı.”

“Klasik mi? Film daha yeni vizyona girdi. Marlon Brando da oldukça yeni bir oyuncu. En azından benim bildiğim kadarıyla.” Ernest, genç adamın sözlerine şaşırmişti.

Dean kekeleyerek durumu toparlamaya çalıştı. “İleride klasik olacak bir film demek istemiştım.”

“Sanırım haklısın. İyi film gibisi yok.” Ernest gözlerine dökülen saçları ittirdikten sonra dikkatini Sam’e çevirdi. “Ya sen?”

“Ne iş verirsiniz yaparım beyefendi,” dedi Sam.

“İkiniz de iyi çocuklara benziyorsunuz.” Ernest ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştı. “Ama yalnızca tek bir personel açığım var. Tebrikler Bay Winchester.” Elini Dean’e uzattı.

“Teşekkür ederim efendim,” dedi Dean gülümseyerek. “Beni işe aldığınıza pişman olmayacaksınız.”

“Olmayacağıma eminim. Üniforma için Mable’la görüş. Gerekli işlemleri o tamamlar. Doldurman gereken belgeler olacak ama o işi sonra halledebiliriz. Tahminimce bahşışlerden yirmi dolar...”

Dean başını salladı. “Fena değil.”

“Haftada yirmi dolar kazanabilirsin,” diye cümlesini düzeltti Ernest.

İkisini kapıya kadar geçirdi,

“Merdivenlerden inip koridoru taktıp edlin. Ve Sam, saçını kestirmeni önerebilir miyim? Burası Amsterdam değil.”

Bu cümleyle beraber, görüşme mükemmel bir şekilde sona ermiş oldu.

“Üzgünüm Sammy, bu şehirde çalışmak için fazla Avrupalısın. Şansını yeniden 1970’lerde dene.”

Sam omuz silkti. “Kütüphaneye gidip ne bulabileceğime bakacağım. Ayrıca bence otelde çalışmak sana daha uygun. Bilirsin, kaba kuvvet gerektiren işler.”

Dean gururla başını salladıktan sonra ‘Üniformalar’ yazan kapıdan girip gözden kayboldu.

Sam’in ilk sorunu, şehirde yazıtları çevirebilecek birini bulmaktı. Bütün kitapları 2010’da kalmıştı ve Bobby’nin yardımları olmaksızın, çeviri işini tek başına yapması imkansızdı. *Zaten hangi dilde olduklarını bilmiyorum.* Ayrıca, silahlara ihtiyaçları olacağını düşündü. Yazıtların sahibinin, kavga gürültü olmaksızın onları teslim etmesi beklenemezdi. Ayrıca Sam, silahı olmayınca kendini çıplak gibi hissediyordu.

Sam bu sorunlarla uğraşırken, Dean kapıyı açıp üzerinde şarap rengi komi ceketıyla dışarı çıktı. Ceketin iki tarafında püsküller ve parlak pirinç düğmeler vardı. Genç

adım kulağına bir de dore püsküllü, şarap rengi, komik bir başlık peçetmişti.

Sanı pölümsemekten kendini alamadı.

Dean surat asarak kardeşinin yanından geçti.

"Sakın ağzını açıp tek laf etmeye kalkma."

O öğleden sonra Dean kendini bitmek tükenmek bilmeyen valizleri farklı odalara taşıırken buldu. Zenci asansör görevlisi Rick'le çabucak kaynaştılar ve Dean valizleri katın kata taşıırken hararetili beyzbol sohbetleri yaptılar.

Yirmili yaşlarda bir kız resepsiyona yaklaştığında, oldukça ağır birkaç bavulu taşıyıp geri dönmüş olan Dean, soluklanmak için lobinin ortasındaki dev saate yaslanmıştı. Kızın üzerinde, denizci mavisi etek ceket takım vardı ve sarı ayakkabılarına uyan ufak bir şapka takmıştı. Taksi şöförü, kızın valizini içeri taşıyıp ayaklarının dibine bıraktı. Kız yüklü bir bahşış verdiğinde, adam eğilerek selamladı ve aracına geri döndü.

"Bayan Julia Wilder, otele giriş yapmak istiyorum," dedi resepsiyoniste. Açık kahverengi saçları arkada toplandığı için Dean kızın boynundaki yara izini görebiliyordu.

Genç kadın izlendiğini fark etmişçesine başını çevirip Dean'e baktı ve genç adamı baştan aşağı süzdü. Bakışları o kadar keskindi ki Dean, tek kelime konuşmamış olsalar da genç kadın tarafından azarlandığını hissetti. Genç kız yeniden resepsiyoniste döndü ve saçlarını yara izini örtecek şekilde omuzlarına döktü. Dean bakışlarını kızdan ayırma-

dı, güçlü görünümlü bacakları ve elddi tavrı, genç adamı etkilemişti. *Seksi bir kadın*, diye düşünldü, *belki Marilyn'in peşinden koşmam gerekmez.*

Otelde çalıştığını tamamen unutan Dean, sırtarak genç kızın yanına gitti.

“Merhaba,” dedi genç kızları çarpan yüz watt'lık Dean Winchester gülümsemesyle.

Kız onu görmezden geldi. Dean'i tanısaydı, terslemeye bile zahmet etmezdi.

“İş için mi zevk için mi buradasınız?” diye sordu. “Yoksa lobinin ortasındaki dev saati mi görmeye geldiniz?”

Kız, Dean'i süzdü. “Bir şey mi istemiştiniz?”

“Hayır ama belki siz bir şey istiyorsunuzdur,” diye fısıldadı Dean. “Belki size bir içki ısmarlayabilirim.”

“Hiç sanmıyorum.”

“Kocanızla mı geldiniz?” diye şansını denedi Dean.

“Buraya sosyalleşmeye gelmedim. Açık artırma için buradayım.”

“Ölü Deniz Yazıtları mı?” diye sordu Dean düşünmeden.

Kız, gözlerini kısıp Dean'e baktı. “Hayır,” dedi.

“Hey, evlat,” diye araya girdi resepsiyonist. “Hanımefendinin valizlerini almayacak mısın?” Bakışları öfke saçıyordu.

“Elbette.” Dean valizi almak için eğildi ama daha sapını tutamadan, New Jerseyli pis kokan bir çocuk olan Stevie, kızın valizini bagaj arabasına yerleştirdi ve peşinde Bayan Wilder'la uzaklaştı.

Dean resepsiyonun önünde durup şaşkın gözlerle kızın gidişini seyretti. Şaşkındı. Ama Bayan Wilder asansöre binmeden önce son bir kez dönüp baktığında, selam veremeyecek kadar şaşkın değildi. Çok az kadın, bu kadar dikkatini çekmeyi başarmıştı. Elbette pek çok kez, dikkatini çekmişler gibi numara yaptığı olmuştur. Sam'le birlikte bir sonraki vakayı beklerken barmenlerle, garsonlarla veya yalnızlık çeken kadınlarla zaman geçirmeyi severdi. Ama bu kız... özel birine benziyordu.

Sam, New York halk kütüphanesinin ana salonundaki kitalara bakmakla meşguldü. Salonun her tarafı kitaplarla doluydu, binlerce kitap... ve internet gibi bir lüksleri yoktu. Sam araştırma yapmayı severdi ama Google'a alışmıştı ve o olmayınca kendini sakat hissediyordu.

Önce arkeolojik kazılarla ilgili kitapları kontrol etti ama fazla bir şey bulamadı. Kataloglardan birini taradıktan sonra New York gazetelerinin eski sayılarına bakmaya karar verdi. Yazıtların 1947'de bulunduğunu hatırlıyordu, yani birileriyle temasa geçebilmesini sağlayacak en az bir makale olmalıydı. Ocak ayından mayıs ayına kadar olan sayıları kontrol etti ve hiçbir şey bulamadı ama *Wall Street Journal*'ın 1 Haziran sayısına geldiğinde, ilanlar bölümünde ufak bir reklama rastladı:

“Dört Ölü Deniz Yazıtları, Dini El Yazmaları.
Dini kurumlar veya eğitim kurumları için ideal bir hediye.”

İlanda New York'a ait bir numara ve adres yer alıyordu. Sam yazanları bir kenara not aldı. Şimdilik, ellerindeki en sağlam ipucu buydu. Sıra bir çevlemen bulmaya gelmişti. Don'un zamanda yolculuk yapmadan önce, daha fazla ipucu vermiş olmasını dilerdi. Sam, Dean'ın arkasından iş çevirdiğine pişmandı ama o sırada başka seçeneği olmadığını düşünmüştü. 1954'e geldiklerinden beri Sam'ın bir türlü ille getiremediği en büyük korkusu, eve dönüş yolunu bulamamaktı. Ya Savaş Parşömeni'ni elde etmeyi başaramazlarsa? Don, çürüyüp gitmeleri için onları geçmişte bırakır mıydı?

Kaynakça olarak kullanabileceği kara büyü kitapları olmadığı için Sam'in tek şansı kutsal metinler ve dini araştırmalardı. *Don'un gerçek adını bile bilmiyorum*, diye düşündü Sam. *Tek bildiğim işi: Cehennemin kapılarının bekçisi.*

Neyse ki daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

Eski bir kitabın sayfalarını karıştıran Sam, meleklerin listesine ulaştı ve bir tanesi hemen dikkatini çekti: Abaddon, kapıların koruyucusu. *Don, Abaddon'la aynı kişi olmalı*, diye düşündü Sam. Sayfayı tarayıp Abaddon'un anlatıldığı bölüme geldi. Akademisyenler Melek konusunda kararsızdı, bazıları cennetin en güçlü savaşçılarından olduğuna inanıyor, diğerleriye Şeytan'ın tarafında olduğunu söylüyordu. Hatta bazı yerlerde Abaddon kelimesi, cehennemin ve Şeytan'ın adlarından biri olarak geçiyordu. *Aman ne harika*, diye düşündü genç adam.

Sam şimdilik bu ayrıntıları Dean'le paylaşmamaya karar verdi. Ağabeyi zaten ona yeterince kızgındı. Ama garanti

olsun diye kitaptan o sayfayı yırttı ve cebine sakladı. Eğer Don'un amacı iyi değilse Sam hazırlıksız yakalanmayacaktı.

Dean başlığını düzeltti. Molaya ihtiyacı vardı. Neyseki lobi sessizdi ve resepsiyondaki serseriler işlerine gömülmüştü. Kimseye belli etmeden alt kata indi ve koridorlardan geçip çelik kapılara ulaştı. Etrafı kontrol ettikten sonra kapıyı açtı.

Diğer tarafta otelin güvenlik görevlisi duruyordu. Sirtı Dean'e dönüktü. Otuzlu yaşlarında, şişmanca bir adamdı. Suç işlerken yakalanmış gibi yavaşça Dean'e döndü.

Dean nazikçe başını sallayarak adamı selamladı. "Sanırım kayboldum," dedi. "Erkekler tualeti nerede?"

Adam, konuşarak karşılık vermek yerine, Dean'e geldiği yönü işaret etti.

"Harika," dedi Dean. Tam araştırma görevinden vazgeçecekti ki güvenlik görevlisinin neyle meşgul olduğunu gördü –adam sade görünümlü ahşap kutuya doğru eğilmişti. Kutunun bir tarafı hafif hasar görmüştü. *İçindekilere bakmaya değer*, diye karar verdi Dean. "Aslında... sanırım biraz daha dayanabilirim," dedi. "Temiz havaya ihtiyacım var."

Güvenlik görevlisinin dikkatli bakışları eşliğinde kutunun yanından geçip yükleme boşaltma bölümüne doğru ilerledi ama tahmin ettiğinin aksine, kutunun içindekilere gözucuyla bakacak fırsatı olmadı. *Kahrolası güvenlik görevlisi ve kocaman bacakları*, diye düşündü Dean. Dar sokakta ilerleyip Park Avenue'ya sapmak üzereyken durdu.

İbranice mi? Harfler İbranice olabilir mi? Tamamen te-
adüfen Ölü Deniz Yazıtları'nı bulmuş olabilir miydi? Bir
kavga etmesi anlamına gelse de bu fırsatı kaçırmamasına
imkan yoktu. Dönüp kutunun durduğu yere ilerledi.

James kamyonun içine baktı. Barney'nin ilk bıldüm vücu-
du bir kenara ittirilmişti, başının duruşundan boynunun
kırıldığı belliydi. Yeğeninini halini görmek, James'in her-
hangi bir tepki vermesine yol açmadı. Onu etkileyen ko-
laydu. *Et*, diye düşündü James. *There et*.

James dönüp ucu musluğa takılı olan siyah hortumu
aldı. Suyu açıp kamyonun içini yıkadı. Pembe sular tam-
pondan aşağı aktı. Suyu kapatıp Barney'nin cesedini kam-
yondan indirdi. Ceset hafif olmamasına karşın, tek başına
rahatlıkla taşıyabiliyordu. Ahşap kutuyu açıp cesedi içine
tıkadı.

Kutunun kapağını kapatan James, onu Waldorf
Astoria'ya taşıdı.

Hala güvende, diye düşündü gururla. *Hanımım benimle
gürur duyacak.*

Düşmesin diye aptal başlığını sıkı sıkı tutan Dean, kam-
yona doğru koştu. Köşeyi döndüğünde James otele girmişti.
Çevik hareketlerle kapıya gitti ve çelik kapıları ittirip içeri
girdi. Güvenlik görevlisi de kutu da ortadan kaybolmuştu.

Sam, kütüphanede geçirdiği ama fazla bir şey öğrenemedi-
ği uzun saatlerin ardından, yeni dairelerine uğramaya karar

verdi. Anahtarı kilide soktuğunda, gözücuyla komşularından birinin kendisine doğru geldiğini gördü. Yanından geçen kadını başını sallayarak selamladı ve yeniden kilitle uğraşmaya dönmeden önce hayranlıkla süzdü.

Sonunda klik sesi duyuldu, anahtar yerine oturdu ve Sam kapıyı açmayı başardı. O noktada zihni, yapmaları gereken işi bir tarafa bırakmış, normal bir hayat yaşamakla ilgili fanteziler kurmaya başlamıştı – kızların, romantik randevuların olduğu sıradan bir hayat. Karşılaştığı manzara ile beraber, bütün hayalleri paramparça oldu. Daire altüst edilmişti.

Sam yirmi dört saatten kısa süredir 1954'te olmalarına karşın, Dean'le nasıl olup da birilerini kendilerine düşman etmeyi başardıklarını düşünmeden edemedi.



S ülfür kokusu yoktu. Sam yeniden havayı kokuladı.
İblis değilmiş.

Dairenin banyosunu kaplayan cam kırıklarına baktı. İçeriye giren her kimse, önüne geleni paramparça etmişti. *Tuvaleti bile parçalamışlar*, dedi Sam kendi kendine. Banyonun aynası kırılmıştı, yerdeki cam kırıklarının kaynağı oydu. *Tam ihtiyacımız olan şey*, diye düşündü, *daha fazla şımsızlık*. Sam açık olan musluğu kapattı.

İçerde çalınacak bir şey yoktu. Zamanda yolculuk yapıkları yanlarında getirdikleri tek şey, kıyafetleri ve ceplerindeki eşyalardı. Odayı bu hale kim getirmişti? Burada da melekler var mıydı? Melekler aklına gelince, Sam baştan aşağı ürperdi.

Kendini çaresiz hissetti. Yabancı olduğu bir zamanda bilmediği bir yerde yapayalnızdı. Her zaman kullandığı araçların hiçbirini kullanamıyordu ve dünyanın sonu gelmek üzereydi. *Benim yitkimden,* diye kendine hatırlattı. *Bunu ben yaptım. Korkukluğım, zayıflığım dünyanın sonunu getirdi.* Öyle anlarda, suçluluk duygusu içini kapladığında ve ölecek olan milyarlarca insanı düşündüğünde, kan açlığı çekiyordu. Aslında mantıksızdı. İblis kanı onu güçlendirmiş ama karar verme yeteneğini bulandırmıştı. İblis kanı yüzünden Dean'e, yani durumunu anlayıp yardım edebilecek tek kişiye sırtını dönmüştü.

İblis kanı yüzünden kıyameti başlatmıştı.

Yine de Sam'in canı son derece basit bir nedenle kan çekiyordu: İblis kanı ona kendini güçlü hissettiriyordu. Anneleri Mary Winchester'ı öldüren sarı gözlü iblis Azazel'in içine bıraktığı bir şeylerin ortaya çıkmasını sağlıyordu. Sam'i yarı iblis çocuklardan oluşan ordusunun başına geçmek üzere seçen de Azazel'di. Ama şimdi bu çocukların hepsi ölmüş, geriye sadece Sam kalmıştı. *Bu yüzden mi Lucifer'in aracı olarak ben seçildim? Azazel beni şimdi olduğum yaratığa dönüştürdüğü için mi? Özel çocukların en özeli olduğum için mi? Yoksa sadece hayatta kaldığım için mi?*

Sam temkinli adımlarla salona geçti ve bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Ön kapının kilidinde, zorlandığını gösteren bir işaret yoktu, üstelik anahtarla bile kapıyı açmak kolay değildi. Sam daireden çıkarken kapıdaki bütün kilitleri kontrol etmişti, yani kapıyı açık bırakmadığı-

ını biliyordu. Başka nereden girilmiş olabileceğini görmek için salonu taradı. Arka tarafta, demir parmaklıklılı ufak bir pencere vardı.

Pencereden aşağı bakan Sam, New York sokağının koş-turmacasını gördü. Pencere oldukça yüksekteydi, yani ona ulaşabilmek için bir merdivene ve bolca sabra ihtiyaç vardı. Yani kimsenin dikkatini çekmeden pencereye ulaşmak ne-redeyse imkansızdı. Mesele sadece Sam'ın, New York'un iyi İnsanlarının iyi birer vatandaş olarak hırsızlığı ihbar ede-eceklerine güvenmesi değildi, pencerenin parmaklıkları da engelliyordu.

Salonun hemen yanında Winchester'ların kaldıkları mo-tellerdekileri andıran ufak bir mutfak vardı. Dean asla, asla yemek pişirmezdi... elbette ekmeğın arasına salam koymayı yemek pişirmek saymıyorsanız. Çocukluklarında bile du-rum aynıydı. Sam'e bakmak Dean'in sorumluluğuydu ama yemek işini Sam'in kendi başına halletmesi gerekirdi.

Mutfağın kırmızı perdenin arkasında kalan penceresi, salonunkinden daha büyüktü. Perdeyi kenara ittiren Sam, yangın merdiveninin paslı demirleriyle karşılaştı. Gizem çözülmüştü.

Ulaşılmaz imkansız pencereye parmaklık koymuşlar ama yangın çıkışına kilit bile yerleştirmemişler mi? Kesinlikle fark-lı bir çağdayız, diye düşündü Sam. Artık asıl soru, içeri gi-ren kişinin amacıydı. Sam ve Dean ne zengin ne önemli görünüyordu. Biri kim olduğumuzu öğrenmiş olabilir mi? Görevimizi biliyorlar mı?

Sam, Dean'i endişelendirmemek için bir süre hırsızlığı kendine saklamayı düşündü. İki genç, zamanlarının çoğunu kaçarak geçiriyordu – polislerden, vampirlerden, şekil değiştirmecilerden, iblislerden, cehennem köpeklerinden... ve şimdi bir de melekler vardı. Bir günden kısa sürede, bitütu 1954'e geldiklerini keşfetmiş olması, iyiye işaret değildi.

Sam, Blackberry'sine uzanır uzanmaz cep telefonunun çalışmadığını hatırladı. Teknoloji olmadan yaşamak gerçekten sinir bozucuydu. *Don Draper buna nasıl katlanıyor?* Derken daha ciddi bir sorunu fark etti, cep telefonu cebinin cebinde değildi.

Sam çalınan başka bir şey olup olmadığına baktı. 1954 yılında hiçbir işe yaramayacağını bildiği için telefonunu yanına almak yerine ceketinin cebinde bırakmıştı. Sam ceketin diğer ceplerini kontrol etti, cüzdanı ve bir paket sakızı yerindeydi. Ama iç cebe uzanırken kalbi duracak gibi oldu. Eksik olan bir şey vardı – işe yaramaz cep telefonundan çok daha önemli bir şey çalınmıştı. Ruby'nin bıçağı.

Sahip oldukları yegane silah, kütüphaneyle daire arasındaydı bir yerde, Sam'in ceketinin iç cebinden çalınmıştı. Sam ve Dean'in bildiği kadarıyla bıçak, türünün tek örneği idi.

Ve artık yoktu.

Dean, Winchester'ların en zekisi değildi ve binlerce yıl öncesinden kalma belgeyi tercüme etmekte yardımını isteyeceğiniz ilk kişi olmazdı ama yıllarca yaprakları sararmış

büyü kitaplarını karıştırdıktan sonra birkaç şey öğrenmişti. Örneğin garip harflerle karşılaştığı zaman, kendi başına çözmeye çalışmaktansa Sam'i aramanı gerektğini biliyordu. Dean'ın yeteneği, zekasıyla iblâhleri altırmak değil, onları pataklamaktı.

Kutunun yanındaki semboller, genellikle garip harfler kategorisine giriyordu. İbranice miydi yoksa daha eski bir dil miydi? *Waldorf'a yazıtları kendi içtinde mi yollamışlar? Fazla kolay oldu,* diye düşündü Dean. 'İş yapmak' gereken, gideceği yere kadar kutuyu takip etmek, parşömeni kapmak, kimse onu utanç verici maymun kıyafeti içinde görmeden otelden tüymekti.

Sorun şu ki Dean çoktan kutunun izini kaybetmişti. Kutuyu taşıyan görevli, Dean ne yapacağına karar vermeye çalışırken asansöre binmiş olmalıydı.

Koridordan geçip asansörün kapılarına doğru koştu. Yanına varır varmaz kutunun depoya veya kasaya indirildiğini varsayarak aşağı düşmesine bastı.

"Yükleme boşaltma bölümünde ne işin var? Müşterilerden biri bagajların buraya indirilmesini mi emretti?" diye sordu asansördeki bıyıklı adam. Dean adamı tanıdı, ukala resepsiyonistlerden biriydi.

"Şey, hayır, bir hanımefendi," diye söze başlayan Dean cümlesini tamamlayamadı, yükleme boşaltma bölümünde bir müşterinin ilgisini çekebilecek neler olduğunu kontrol etti. "Bagaj arabalarını nereye bıraktığımızı görmek istedi." Köşedeki valiz taşıma arabalarını işaret etti.

Görevli, öfkeli bakışlarla uzun uzun Dean'i süzdü, ardından suratında sinsi bir sırıtış belirdi.

"Hepimiz yazılı olmayan bir kurala uyarız ahbap," dedi Dean'in sırtını sıvazlayan adam. "Eğer bir hanım senin, şey... arabayı görmek isterse mesain bittiğinde gösterebileceğini söylersin." Omzundan tutup Dean'i asansöre çekti ama genç adam binmek istemedi.

"Bir dakika izin verebilir misin?" diye sordu Dean.

"Sana telefon var. Baban arıyor."

Dean omzunu sallayıp adamın elini ittirdi ve asansörün kapanmakta olan kapılarını zorlayarak açtı. John Winchester yıllardır ölüydü veya duruma nasıl baktığınıza bağlı olarak henüz doğmamıştı.

"Neyim arıyor?" diye sordu Dean yüzünde ciddi bir ifadeyle.

"Ya da belki kardeşindir? Kuzenin? Bilmiyorum. Biri işte. Sesinden, sıkkın biri olduğu anlaşılıyordu. Ve de sıkıcı biri." Adam, Dean'in elini asansörün kapısından ittirdi. "Sana son bir tavsiye vereyim. Sakın o arabalarda iş tutmayı deneme. Yuvarlanıp durmaktan başka bir işe yaramaz, hanımefendi kafasını çarpar ve gece boyunca ağlayıp durur. Bu konuda bana güvenebilirsiniz."

Oldukça küçük düşürücü bir durum olmasına karşın, Sam'in yapabileceği başka bir şey yoktu. Dizlerinin üzerine çöküp telefon kabinine düşürülmüş bozuk para olup olmadığını kontrol etti. Cebinde çok az para vardı ve Dean'in

telefona gelmesi fazlasıyla uzun sürmüştü. *Herhalde önemli işlerle meşgul,* diye düşündü Sam. *Bilyelik ihtimalle bir kadının peşinde koşuyordur...*

“Sam? Sen misin?” dedi telefondaki ses.

“Dean! Seni ne kadar uzun zamandır beklediğimi...”

“Beni kontrol etmek için biraz daha bekleyemedin mi anne? Senin yüzünden parşömenin lıznlı kaybettim.”

“Seni kontrol etmek için aramadım,” diye karşılık verdi Sam. “Soyulduğumuzu bilmek istersin diye dđğđndüm.”

“Biz mi? Kimse beni soymadı. Sahip olduğum tek şey bu aptal başlık ve kimsenin onu çalmasına itirazım olmaz.”

“Dairemize girilmiş...”

“Ne?”

“Her tarafı altüst etmişler.” Sam elinde telefonla yürüyecek oldu ama kulübenin içinde sadece bir adımlık mesafe olduğunu keşfetti. O anda, telsiz telefonların neden icat edildiğini anladı.

“Sakin ol ufaklık. Sesin öfkeli geliyor,” diye devam etti Dean alçak sesle.

“Blackberry’imi almışlar.”

“Çok kötü Sammy,” dedi Dean sahte bir anlayışla. “Gerçekten, kimin umrunda? 1954’te kime mesaj atmayı planlıyorsun?”

“Anlamıyorsun,” diye karşılık verdi Sam. “2010 yılına ait telefonumu çaldılar, içi 2010 yılına ait teknolojilerle dolu, yani *Geleceğe Dönüş 2* filmindeki gibi bir durumla karşılaşabiliriz.”

“Ne yani? Biff, Dolorean’ımızı mı çalacak?”

“Hayır, zamanı değiştirmiş olabiliriz. Yıllar sonra bulunması gereken şeyleri şimdiden keşfedebilirler.”

“Endişelenmeyi bırak. Cass’ın bana söylediklerini hatırla = ne yaparsak yapalım, olması gerekenler olacak. Tarihi değiştiremeyiz, sadece kısa süreliğine onun parçası olabiliriz. Bir şeyi kırarsak, o zaten kırılmıştır, işler böyle yürür.”

“Cass bunları sana bir şey ispatlamaya çalıştığı için söyledi. Hiçbir şeyi değiştiremeyeceksek Don bizi neden geçmişe yolladı?” diye sordu Sam. “Eğer yazıtlar 1954’te yok edilmişse bunu değiştireceğiz.”

“Şansımızı deneyeceğiz, daha hiçbir şey başarmadık.”

“Bir şey daha var,” diye itiraf etti Sam. “Daireye giren her kimse profesyonelmış. Rastgele bir hırsızlık değil.”

“Yani belli bir amaçları vardı. Şüphelendiğin birileri var mı?” diye sordu Dean.

“Biri konuşmalarımızı duymuş olabilir mi? Belki yazıtları isteyen birileri peşimize düşmüştür.”

Dean derin bir nefes aldı. “Bu iş, düşündüğümden zor olacak.”

“2010’da cep telefonuma son yüklediğim şey, yazıtlarla ilgili Wikipedia sayfasıydı. Kimsenin telefonu çalıştırmayı başarabileceğini sanmıyorum. Ama ya başarılılarsa? Ya dışarıda...”

“Elli yıl sonrasının teknolojisinden anlayan bir dahi varsa mı demek istiyorsun? Üstelik işe bak ki aynı kişi yazıtların peşinde olacak? Hiç sanmıyorum,” dedi Dean.

Sam sustu. Hikayenin kalanını ve Abaddon'u da Dean'e anlatması gerektiğini biliyordu ama ağabeyini hayalkırıklığına uğratmayı göze alamadı. Sonunda yutkundu, derin bir nefes aldı ve kendini öfke krizine hazırladı.

"Kayıp olan bir şey daha var. Ruby'nin bıçağı."

"Kahretsin Sam..."

"Biliyorum," diye karşılık verdi Sam ama Dean'in nutkundan kaçmasının imkansız olduğunu farkındaydı.

"Bıçağı dairede mi bıraktın? Ne düşünüyordun? Aptal olan kardeşin ben olduğumu sanıyordum."

"Bıçağı dairede bırakmadım. Biri üzerimden çalmış olmalı."

"Ne yani, peşimizde Ninjalar mı var?" diye sordu Dean.

"Koridorda bir kızla karşılaştım..." Sam cümlesini tamamlamadı. Dean'in hayalgücünün, boşlukları doldurmasına izin verdi.

"İşte bu mükemmel. Daha önce de güzel kızlar tarafından soyulduğumuz oldu ama bu seferki gerçekten süpermiş." Dean derin bir soluk aldı. "Sammy? Hatta mısın?"

"Evet Dean, buradayım."

"Bıçak olsun olmasın, harekete geçmek zorundayız," diyen Dean alçak sesle devam etti. "Bugün üzerinde garip işaretler olan bir kutu gördüm. Sanırım yazılar İbraniceydi."

"Mantıklı."

"Söylemeye çalıştığım şu, eğer kutunun üzerindeki yazılar İbraniceyse parşömendeki yazının hangi dilde olduğunu hayal edebiliyor musun?"

“Bu şimdi mi aklına geliyor?” diye ağabeyini azarladı Sam. “Bulduğum kitaplara göre, aynı dönemden kalma metinlerin çoğu, erken dönem Herode alfabesiyle yazılmış, kullanılan dil ise Aramice.”

“Bunları kendine sakla Dan Brown. Sormak istediğim şu, metni nasıl okuyacağız?”

“Bu konu üzerinde çalışıyorum,” dedi Sam. “Önce şu parşömeni bulalım.”

“Seninle sohbet etmek güzeldi Sam,” diye karşılık verdi ağabeyi azarlıcasına. “Ben yazıtların izini bulma işine geri dönüyorum. Bu arada iç çamaşırını çaldırmamaya çalış.”

“Bekle bir saniye,” dedi Sam aceleyle, “ne zaman buluşacağız?”

“Vardiyam bittiğinde burada buluşuruz. Saat sekizde.”

Sam, Dean’ın telefonu kapattığını duydu.

Sam telefon kulübesinden çıkıp insanların arasına karıştı. *Umarım Dean birkaç saat başının çaresine bakabilir*, diye düşündü ve güneye döndü. Waldorf’tan uzaklaşıp kütüphanenin yolunu tuttu.

İki saat sonra, Sam hala Aramice konuşmaya yaklaşamamıştı. Dünyadaki en büyük kütüphanelerden biri olduğu için, burada da pek çok metne rastlamak mümkündü ama Aramice, Sam’in tahmin ettiğinden çok daha karışık bir dildi. Kendilerine yardım edecek birini bulamazlarsa doğru bir tercüme yapmaları aylarını alabilirdi.

Acaba Bobby, Aramice biliyor mu? Çılgınca bir fikir sayılmazdı, ne de olsa Bobby’nin araştırma yaparken kullandığı

kitapların çoğu, eski dillerde yazılmıştı. Ama şimdi bunun bir önemi yoktu çünkü 1954 yılında Bobby, daha emekleyen bir bebektii...

Sam, geçmişe gelmeden önce Don'dan daha fazla bilgi edinebilmiş olmayı diledi. Savaş parşömenini bulduklarında ne yapmaları gerekiyordu? Geçmişte onu tercüme etmeye mi çalışmalıydılar yoksa geleceği kurtarmak için Bill ve Ted gibi onu saklamalı mıydılar? İki genel uzun vadeli planlar yapmaya ender olarak fırsatları olurdu, bu yüzden hazır böyle bir fırsatla karşılaşmışken, Sam onu değerlendirmeleri gerektiğine karar verdi. Lobide telefon rehberini buldu ve son on sentini kullanarak Amerika İncil Derneği'ni aradı. Zengin bir İncil metinleri koleksiyonuna sahip oldukları düşünülürse araştırmaya başlamak için iyi bir yerdi.



Dean'ın işinin pek çok avantajı vardı. Odalarına yerleşmelerine yardım ettiği kadınların hemen hepsi nefes kesiciydi, ayrıca cömerttiler. Dean kısa sürede, müdürün bahsettiği yirmi dolardan çok daha fazlasını kazanabileceğini anladı. Kaç parayla ne alınabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu ama fena kazanmadığını tahmin ediyordu.

İşinin en önemli avantajı her yere ulaşabilmesiydi ama bu durum, aynı zamanda bir dezavantajdı. Yazıtlara çok yakındı ama sürekli olarak resepsiyonistler tarafından gözetleniyordu. Saatlerce çalıştıktan sonra, hala kasaya nasıl ineceğini çözememişti. Aradığı fırsata gün batımından kısa süre sonra kavuştu. Resepsiyonda çalışan görevli, yerinden

ayıldı. Dean bagaj arabasını asansöre sokup Rick'ten onu en üst kata çıkarmasını istedi, işi bitene kadar kimsenin yolculuğunu fark etmeyeceğini umuyordu. Ardından *Sadece Personel* yazan kapıdan, lobinin arkasındaki koridora geçti. Kapıdan geçtiği anda, otel izbe bir yere dönüşmüştü. Uzun duvar kağıtları rutubet nedeniyle oluşmuş lekelerle doluydu. Duvarların görüntüsü Winchester'ların salaş modellerinkinden farksızdı. Dean, Waldorf'un temsil ettiği huzurdan hoşlansa da koridorun tanıdık kokusu, avcı havasına girmesini kolaylaştırdı.

Servis asansörünü kullanarak riske girmedi. Arka taraftaki merdivenlere gitti. İçeriye karanlık demek, durumu hafife almak sayılırdı. Merdivenleri aydınlatan tek şey tek bir ampuldü. Ve o tek ampul, etrafın görünmesinden çok merdivenlerin ne kadar kötü durumda olduğunun görülmemesini sağlıyordu.

Merdivenin en alt basamaklarına ulaştığında hafif bir sürtünme sesi duydu ve adımlarını yavaşlattı. Sanki biri, bir şeyi sürüklüyordu.

"Tanrım, ben..." dedi bir erkek sesi ama cümlesini tamamlayamadı. Camın cama çarpışının sesi duyuldu ve onu içki şişesinin tıngırtısı izledi.

Dean son basamakları inip görünmemeye çalışarak neler olduğuna baktı. Gürültülü adım atmasıyla tanınan Sam'in, bu kez yanında olmamasına seviniyordu.

"Bilerek olmadı," dedi erkek sesi, çaresizdi. "Biliyorsun... ben asla..."

Dean daha iyi duyabilmek için öne eğildiğinde az kalsın kayıp düşecekti. Ne yazık ki dengesini bulmaya çalışırken gültü yaptı ve sesler kesildi. Saniyeler sonra Dean, uzaklaştıran ayak seslerini duydu. *Kahretsin*, diye fısıldadı kendi kendine. Anlaşılan, gültüler adamı ürkütmüştü.

Dean adamın peşinden gitmeye karar verdi. Kasanın yer aldığı bölüme açılan kapıya omuz attı, koluna yayılan acı, herhalde bir hafta geçmezdi. Adam kapıdan uzaklaşıp kasaya doğru yürümüştü – aslında mantıklıydı çünkü kasanın önünde, güvenlik görevlisi için yerleştirilen masa duruyordu. Ama güvenlik görevlisi, koltuğuna dönmek yerine duvara yaslanmayı tercih etmişti.

“Ne yaptığını, burada... şey,” dedi adam, yutkundu, “bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?”

“Yavaş ol ahbap,” diye karşılık verdi Dean, adama yaklaşmayı sürdürerek. Adamın yüzü kıpkırmızıydı ve ter içindeydi. Dean adamı hemen tanıdı, Savaş Parşömeni’ni Waldorf’a taşıyan görevliydi. Ayrıca yerde duran Wild Turkey viski şişesini gördü.

“Bakıyorum zor bir gündü,” dedi Dean adını görmek için adamın isim kartına bakarak. “Bay McMannon?”

Adam omuz silkti ve şişeyi yerden alıp kafasına dikti.

Dean bu acınası manzara karşısında başını salladı. “Nasıl olduğunu bilirim.”

Kasayı korumakla görevli olan kişinin bu zavallı adam olması mümkün müydü? Eğer öyleyse kasaya ulaşmak için adamın şişenin içindekilerle samimileşmesini beklemesi

yeterdi. Bir sarhoşu soyma fikri, Dean'i ahlaki açıdan rahatsız etmiyordu.

"Benimki de iyi bir gün sayılmazdı. Hey, on yıldır iyi bir gün geçirdiğim söylenemez," dedi.

Güçlkle ayakları üzerinde duran McMannon, temkinli gözlerle Dean'i süzdü.

"Eminim öyledir," diye söze başladı güvenlik görevlisi ve hıçkırdı. İçini dökmeye hevesli olmadığını göstermek istercesine sustu.

Dean, ikinci el araba satıcılarınınkini andıran bir gülümsemeye adama baktı. "Bize bir şişe daha bulmama ne dersin?"

James McMannon şimdilik kendini kontrol edebiliyordu. Kasanın yer aldığı kata nasıl indiğine veya günlerden ne olduğuna emin değildi ama en azından kontrol kendisindeydi.

Valiz taşıyıcısının bir şişe içki daha getirmek üzere merdivenlerden çıkışını izledi. Genç adamla ilgili bir şeyler -kokusu muydu- rahatsız ediciydi. James geri döndüğünde onu öldürmeyi düşündü ama bu düşünceyi çabucak zihninden uzaklaştırdı. *Bunu neden yapayım? Neden böyle şeyler düşünüyorum?* O zaman, gözlerinin önünde yeğeni Barney'nin görüntüsü belirdi: Kafası bez bebeklerinki gibi öne sarkmıştı ve gözlerinde hayat ışığı yoktu.

O manzarayı nerede görmüştü? Kabuslarından birinde mi? İçten içe James'in bir yanı, ağza alınamaz şeyler yap-

uğunu biliyordu ama beyninin o kısmını viskiye boğmaya kararlıydı. Ne olursa olsun, Barney'yi öldüren James de-
pilleli, içinde yaşayan garip hayvandı. Ve o hayvan şimdilik
uyuyordu.

Başını sallayıp garip düşünceleri zihninden uzaklaştır-
maya çalıştı. Viskiyle döneceğini söyleyen çocuk nerede
kalmıştı?

Paranoya, avcı hayatının ayrılmaz bir parçasıdır ve Sam
Winchester beş yaşından beri takip edilip edilmediğini
kontrol etme alışkanlığına sahipti. Ama Manhattan'ın ka-
labalık sokaklarında ilerlerken arkasını kontrol etmek, tah-
min ettiğinden daha zor çıkmıştı.

Aynı yoldan geri dön, birkaç dakika bekle, yeniden yürü,
diye tekrarlardı Sam kendi kendine. Babaları sürekli aynı
şeyi söylerdi ama bu metot küçük kasabalar için tasarlan-
mıştı, aşırı kalabalık New York sokakları için değil.

Amerika İncil Derneği'nin binası 57. Sokak'la Park
Avenue'nun köşesinde, Waldorf'un birkaç blok kuzeyin-
deydi. Sam ağabeyini kontrol etme ihtiyacını güçlükle bas-
tırdı, cep telefonsuz yaşamak zorunda olmanın can sıkın-
tısını bir kez daha hissetti. Dean'in parşömene ulaşmaya
çalıştığını tahmin edebiliyordu ama birkaç saat sonraki bu-
luşmalarına dek, bundan emin olması imkansızdı.

Sam'in görüştüğü kişi onu derneğin lobisinde bekliyor-
du. Üzerine dar gelen takım elbisesiyle şişmanca bir adam-
dı. İnce kravat takmayı tercih etmesi, görüntüsünü şıklıla-

tan iyice uzaklaştırıyordu. Adamın kolu sargıdaydı, Sam adamın başına ne geldiğini merak etti.

“Bay Sawyer?” diye sordu.

Adam başını sallayıp koltrukları işaret etti.

“Lütfen bana Walter de. Oturmaz mısın? İçecek bir şey ikram edebilir miyim?”

Sam herhangi bir karşılık veremeden Walter iki bardağa buz parçaları atıp üzerlerine kahverengi bir sıvı boşalttı.

“Telefonda daha fazla yardımcı olamadığım için özür dilerim,” dedi Walter içkisini Sam’e uzatırken. “Tam olarak ne aradığınızı anladığımı sanmıyorum.”

“Ben de kesin bir şey bilmiyorum. Dini birtakım yazıtlarla ilgileniyorum, ailemiz bu işlerle uğraşır...”

“Yahudi misiniz?” diye araya girdi Walter.

“Hayır, ben... pek sayılmaz.”

Walter içkisini kafasına dikip bütün dikkatini Sam’e verdi. “Ama telefonda İbranice’den bahsettiniz, Eski Ahir’le ilgili el yazmalarından.” Bir an duraksadı, gözleri açıkça ortada olan soruyu soruyordu. “Aile işleri derken ne kastettiğinizi sorabilir miyim?”

“Kayınpederim için halletmem gereken işler diyebiliriz,” dedi Sam.

Akademisyen, şimdilik bu yanıtı kabul etmiş göründü. “Ve bu belgeleri elde ettiğinizde, onları yorumlayacak birine ihtiyacınız olacak.”

“Tercüme edecek,” diye düzeltti Sam. “Kutsal metinleri yorumlama işi, herkese özel olmalı.”

Walter'ın yüzünde yarım yamalak bir sırıtış belirdi. "Öyle olsun." Eliyle alına dökülen saçları ittirdi. "Sorumuzun, Ölü Deniz Yazıtları'yla bir ilgisi var mı?"

Sam, yüzünden ne düşündüğünün anlaşılmaması için elinden geleni yaptı. "Yazıtlar hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu.

"Yüzyılın en önemli tarihi keşfi," dedi Walter kendinden emin bir sesle, sanki pek çok kez pek çok kişiye söylediği ezberlenmiş bir yanıtı. "Hatta herhangi bir yüzyılda yapılabilecek en önemli keşif. İnsanların durumu böyle kabul edip etmemeleri ise ayrı bir konu."

"Yazıtlar, Eski Ahit'le bağlantılı ilk keşif değil, başka metinler de bulundu. Hepsi apokrif metinler," diye karşılık veren Sam, Walter'ın tepkisini inceledi.

"Apokrif. Öyle olmaları, onları vahiy kitabından veya Matta, Markus, Luka ve Yuhanna'nın kitaplarından daha mı önemsiz kılıyor?" dedi Walter hoşnutsuz bir sesle.

"Yazıtları okudunuz mu?"

Walter hemen yanıt vermek yerine, bir şeylere karar vermeye çalışıyormuşçasına Sam'in gözlerine baktı, sanki bildiklerinin paylaşmaya değip değmeyeceğine kanaat getirmeye çalışıyordu. "Hayır."

Sam kendini gülümsemeye zorlayıp içkisinden bir yudum aldı. Adamın bardağa doldurduğu sert bir viskiydi ve henüz, öğleden sonranın erken saatleriydi. Bardağı yanındaki masaya bırakırken Walter'ın sargısından damlayan kırmızı sıvıyı fark etti.

“Kolunuz iyi mi?” diye sordu kan lekesini işaret ederek.

Walter aldrışsız gözlerle alçıyı süzdü. “Metroda daha dikkatli olmalıyım,” dedi ve ayağı kalktı. “Ofisime gidip yazıtlardan bahsedelim.”

Waldorf Astoria’nın en alt katında olan Dean Winchester’ın başı dönmeye başladı. Kafasını yüksek arkalı koltuğun minderine yasladı ve ayaklarını, güvenlik görevlisinin, otelin kasasının önündeki masasına yasladı. Uzun zaman önce sarhoş olmuştu.

“Demek kötü bir hafta geçirdiğini düşünüyorsun, sana şu kadarını söyleyeyim James,” dedi Dean neredeyse boşalmış olan votka şişesini havada sallayarak. Ben... gelecekten geliyorum.”

Neyse ki James, Dean’in söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemiyordu. O da zilzurna sarhoştı, dolgun yanakları ve gözleri kıpkırmızı olmuş, göz kapakları yorgunluktan kapanmaya başlamıştı.

“Kahrolası gelecekten geliyorum adamım.”

James başka birinin ellerine bakıyormuş gibi, şaşkın bakışlarla kendininkileri inceledi.

“İnternet diye bir şey var. Tam bir porno cenneti. Ne istersen. Sen neden hoşlanırsın? Uzakdoğulular mı? İnternette bir sürü Uzakdoğulu var,” dedi Dean bilmiş bilmiş başını sallayarak.

James başını tavana çevirdi. Dean bu hareketle beraber, susma zamanının geldiğini anladı ve James’in ne durumda

olduğunu belli edecek herhangi bir işaret bekledi. Bir an adamın ıyağa fırlayacağını sandı ama tam aksi gerçekleşti, gırevli yere yığıldı ve kafasını sertçe beton zemine çarptı.

"Yarın çok baş ağrısı çekeceksin," dedi Dean kasanın kapısına ilerlerken. Yarı sarhoş halde James'in bacaklarının üzerinden atladı, daha doğrusu atlamaya çalıştı ama takıldı ve az kalsın yüzüstü yere yapışacaktı.

Kasa, ufak bankaların kasa odaları gibiydi, şifreli bir kilidi ve çelik bir kapısı vardı. Dean kasaya girmenin görece basit bir iş olduğunu biliyordu – ne de olsa bu konuda deneyimliydi. Ama kasaya girdikten sonra Savaş Parşömeni'ni bulmak zor bir iş olabilirdi. James'in kasaya getirdiği kutuyu görmüştü ama parşömenin büyüklüğü konusunda en ufak bir fikri yoktu. Acaba emanet sandıklarından birine kaldırılmış olabilir miydi?

Kilidin kliklerini dinlerken James'in kıpırdandığını duydu. *Zavallı yaratık*, diye düşündü Dean, *yeterince derdi varmış gibi görünüyor, bir de nöbeti sırasında kasanın soyulması hayatını hiç kolaylaştırmayacak*. Dean, James'in sorununun ne olduğunu öğrenememişti çünkü kafa çektikleri sırada, adam herhangi bir şey anlatmamıştı.

Birkaç dakika sonra kilitte işi bitti ve kasanın kapısını açmayı başardı. Hemen o anda Dean'in parşömeni bulmakla ilgili bütün korkuları ortadan kalktı çünkü odanın ortasında kocaman tarihi küpler duruyordu. Binlerce yıllıkmış gibi görünüyordlardı ve her birinin, üzerine semboller işlenmiş sağlam kapakları vardı. Dean küplere doğru

llerledi, en yakınındakinin kapağını kontrol etti ve büyük bir şaşkınlıkla üzerine işlenen şekillerin Şeytan tuzağına ait olduğunu gördü. İblisleri haps etmekte için kullanılan kut-sal sembollerdi.

Dean herhangi bir tepki vermeden arkadan bir hırıltı yükseldi.

James McMannon kasanın önünde duruyordu, tamamen ayıktı ve gözleri kapkaraydı. Dean başının ne kadar belada olduğunu hesaplamaya çalışırken James saldırıya geçti.



İşman biri olmasına karşın James'in iblis tarafından ele geçirilen vücudu, yarı ağırlığındaki bir adamın hızı ve çevikliğiyle hareket ediyordu. Dolgun eli Dean'i boynundan yakalayıp havaya kaldırdı. Dean çırpınıp ayaklarını yere basmaya çalıştı ama parmakları yere ulaşmıyordu.

James, yeni bir tür böceklerle karşılaşmış gibi meraklı gözlerle Dean'i süzdü. Dean'in başını sağa sola çevirdi. Genç adam nefes almaya çalıştı.

"Dinle ahabap," demeyi başardı boğulmak üzere olduğu halde. "Yeni et vücudunu çok sevdiğine eminim ama daha iyi durumdaki birini seçebilirdin. Bu zavallıyı rahat bırak-san nasıl olur?"

James, Dean'ın yüzünü kendinlikle yaklaştırdı ve genç adamı kokladı.

"Hey, dur bir dakika, böyle şeylerden hoşlanmam," dedi Dean, adamın gözlerindeki donuk bakışı fark ederek. "Beni bırakmaya ne dersin?"

James kolunun bir hareketiyle Dean'i dışarı fırlattı. Dean güvenlik görevlisinin masasının üstünden uçup kafasını duvara çarptı. Bayılıp yere yığıldı. Dean'in son duyduğu, uluma sesi ve korkunç havlamalardı.

Dean kendine geldiğinde ukala resepsiyonist başında dikilmiş duruyordu. Dean büyük bir güçlkle başını çevirdi. Kapının kapısı kapalıydı ve James McMannon ortalıkta yoktu.

Dean kalkmasına yardım etmesi için elini resepsiyoniste uzattı. "Yardım edecek misin?"

"Kovuldun. Üniformanı iade et ve defolup git."

Dean dirseği üzerinde doğruldu. "Ne yani, başlığımı açıklamama izin vermeyecek misiniz?"

Resepsiyonist burnundan soluyarak dönüp gitti.

Dean kafasındaki şişliği hissedebiliyordu. Demek içeren çalışmak buraya kadardı.

Ayağa kalktığında dengesini korumak için duvara yaslanması gerekti. Biraz yalpaladı. Onca votkanın etkisinin geçmesine yetecek kadar baygın kalmamıştı.

Üniformasını teslim ettikten sonra yalpalayarak kaldırılma çıktı. Güneş batmıştı ama ne zaman? Ne kadardır bayındı? 1954'e geldiklerinde saati durmuştu ve genç adam

bir elaha onu çalıştırmayı başaramamıştı. İki tarafa bakıp evlerin ne yönde olduğunu kestirmeye çalıştı. Sonra kaldırımında ayak sesleri duydu. İki polis hızlı adımlarla ona doğru geliyordu. Ve polisler hiçbir zaman iyi haber değil- di. Dean topukları üzerinde dönüp karşıya geçmeye çalıştı ama polisler onu kollarından yakaladı.

"Bakıyorum fazla imişiz?"

Dean polislere bakmaya çalıştı ama net göremiyordu.

"Hiç de değil memur bey. Yeni uyandım. Marilyn Monroe'yla harika bir gece geçirdim."

"Belki de bunun için Dimaggio'nun seni pataklamasına izin vermeliyiz," dedi polislerden biri. Diğeri, tutukluların konulduğu arabayı çağırdı.

Araç geldiğinde, Dean'i arkasına atıp son hız oradan uzaklaştılar.

Sam karakola vardığında Dean birkaç saattir hcredeydi. Karakolun amiri, Sam'i eski binanın alt katındaki hücrelere indirdi. Sam polisin peşinden alt kata indiğinde ağabeyini temiz ranzaya oturmuş kahve içip hücre arkadaşıyla poker oynarken buldu. Diğer adam, fazladan birkaç martini içmiş gibi görünen, kırışık takım elbiseli bir tipti. Dean, Sam'i gördüğünde ayağa fırladı.

"Yanında on dolar var mı?"

"Dean, param işine yaramaz, biliyorsun."

"Kesinlikle, o yüzden bana on dolar ver," diye fısıldadı

Dean arkasındaki adamı işaret ederek.

Sam ceplerini karıştırıp banknotu çıkardı. Dean banknotu alıp yere fırlattı.

“Beş dolarını görüyorum ve beş dolar artırıyorum,” dedi Dean. Ardından sırtını duvara yasladı.

“Göze alamayacağım kadar yüksek,” dedi adam.

“O zaman ortadaki para benimdir.” Dean paraları kendine doğru çekti. “Oyun için teşekkürler.”

Nöbetçi kapıyı açtı.

“Teşekkürler Joe, böyle çalışmaya devam.” Dean gülümseyip kazandığı 1954 paralarını Sam’e gösterdi.

İki genç karakoldan çıktı.

“Dikkat çekmemek konusunda ne kadar ustasın Dean.”

“Seçme şansım yoktu. Parşömeni çalmaya gerçekten çok yaklaşmıştım. Sana son haberleri vereyim: Kasanın başındaki adam sıradan bir görevli değilmiş. İçine iblis girmiş ve şimdi özgürce ortalıkta dolanıyor. Ruby’nin bıçağını kaybetmiş olmanın işleri daha da kötüleştirdiğini eklemeliyim.”

Sokağa çıktılar.

“Bekle bir saniye, içine iblis girmiş derken ne demek istiyorsun?”

“Bilirsin, kara gözler, insanüstü güç, bütün paket işte, hem de burada, 1954’te.”

“İblis ne istiyormuş?”

“Ciğerimi yemek? Canıma okumak? Oturup sohbet etmedik Sam, ne istediğini nereden bileyim?”

“Hiçbir şey söylemedi mi?”

Dean duraksayıp hatırlamaya çalıştı. “Bir şey söyledi de-
nemeyiz ama... havladı.”

“Ne yani, köpek gibi mi?” diye sordu sesinden eğlen-
diği anlaşılan Sam. Dean’ın yüz ifadesinin değişmediğini
görüldü, ağabeyinin espri yapmadığını anladı. “Nasıl yani?
Hıls bir bekçi köpeği mi?”

“Yarı köpek yarı insan. Bir tür insan-köpek. Çok kö-
pek, az insan. Her neyse. Bir önemi yok. Asıl önemli olan,
parşömeni alana kadar ondan uzak durmak. 2010’a canlı
dönmek istiyorum.”

Winchester kardeşler ufak dairelerine döndüğünde, saat ne-
redeyse sabahın üçüydü. Otuz dakikalarını, öğrendiklerini
karşılaştırıp son yirmi dört saatte yaşananların üzerinden
geçerek değerlendirdiler. Sam, kütüphaneden ve Walter’dan
öğrendiklerini anlattı ama Abaddon’dan söz etmedi.

Öğrendikleri onca şeyden sonra, gençler şimdi yeni so-
runlarla karşı karşıyaydı. Değiş tokuşun ne zaman gerçek-
leşeceğini biliyorlardı ama yazıtları kimin aldığını bilmi-
yorlardı. Bir bankerin satışta rol aldığından haberleri vardı
ama kim olduğunu öğrenmek kolay olmayacaktı. Bankeri
bulursalar bile, değiş tokuş gerçekleşmeden önce yazıtları,
daha doğrusu Savaş Parşömeni’ni çalmak çok daha kolay
olurdu. Dean de işini kaybettiğine göre, onları Waldorf
Astori’a’dan çalmaları oldukça zor olacaktı. Ayrıca silahları
yoktu ve Savaş Parşömeni’ni ele geçirdiklerinde Don’la na-
sıl temasa geçeceklerini bilmiyorlardı.

O gece, hiç beklemedikleri birinin onlara büyük bir iyiliği dokundu. Yan komşularının dairesinde kavga gürültü bütün gece devam etmişti, öyle ki duvar bile sallanıyordu. Ama duvara indirilen darbeler nedeniyle oraya gömülmüş olan yatak yere devrildi ve böylece, dairelerinde bir yatak olduğunu keşfettiler.

“Hırsızın da yatağı bulamamış olması, beceriksiz olmadığımızın göstergesi,” dedi Sam. Ardından yatağa uzandı ve dakikalar içinde derin bir uykuya daldı.

Dean yıpranmış kanepeye geçti. *Kendimi yıllardır uyumamış gibi hissediyorum.* Dean’in düşünceleri, Waldorf Astoria’nın lobisinde gördüğü uzun bacaklı kıza kaydı. 2010’da tek başına seyahat eden bir kadınla karşılaşmak olağandı ama 1954’te işler öyle değildi. Kızın kim olduğunu ve nereden geldiğini merak etti. Duruşunda insanın dikkatini çeken bir şeyler vardı. Özgüven dolu yürüyüşü ve bakışları, Dean’i kendine çekmişti. Dean iblis tarafından ele geçirilen otel görevlisini avladıktan sonra, kızla karşılaşmak umuduyla ortalıkta dolanabileceğini düşündü. Döneme uygun bir açılış cümlesi bulmaya çalışırken uyuyakaldı.

Sabah olduğunda Sam ve Dean, New York halk kütüphanesinin basamaklarına oturup kahvelerini yudumladı. Dean kahvenin beş sent olmasına, bütün bir pizzanın ise 75 sent olmasına inanamıyordu. Yiyecek cennetinde yaşıyorlardı. Bir sonraki hamlelerinin ne olması gerektiğini konuştular. Sam’in, *Wall Street Journal*’daki adrese, yazıtları

saat almaktan ilgilendiğini söyleyen bir telgraf yollamasına karar verdiler.

Dean, Waldorf'a dönüp James'i bulmak istedi – açık artırıma yerinin yakınlarında bir iblisin dolaşması tesadüf olamazdı. Ama o halde otele giremezdi, bu yüzden dönmenden önce tıraş olmaya ve ikinci el giysi satan dükkanlardan birine uğrayıp takım elbise almaya karar verdi. Waldorf'a sivil olarak gidecekse dikkat çekmek istemiyordu.

Sam, Western Union'ı bulup yazıtları satan tarafa telgraf çekti.

İLANDA BAHSİ GEÇEN YAZITLARLA
İLGİLENİYORUM STOP PARAM VAR STOP
GERÇEK BİR ALICIYIM STOP ACİL YANIT
BEKLİYORUM STOP SINGER.

Aslında hiç paraları yoktu ama o konuyu zamanı geldiğinde düşünürlerdi. Bobby'yi anmanın uygun olacağını düşündüğünden onun adını kullanmıştı. Ve bir kez daha, Bobby'nin onlara yardım etmek için yanlarında olmasını diledi.

Sam, Western Union'daki görevliye kendisini nerede bulabileceklerini söyledi ve yanıt gelip gelmediğini kontrol etmek için bir saat sonra uğrayacağını ekledi. Ardından Gimbels'a gitti.

Erkek kıyafetleri bölümüne bakarken, yirmi sekiz dolarlık, yünlü bir takım buldu. Cebinde para vardı –Dean'ın bahışleri ve pokerde kazandıkları yüz doları buluyordu.

Sam kıyafeti almaya değeceğine karar verdi. Dükkanın üzerinde yeni takımıyla çıktı, 2010 yılına ait gıysileri Gimbels torbasına yerleştirmişti.

Mağazanın hemen dışında bir berber vardı. Üstten biraz alın dediği halde, berber saçlarını neredeyse dört santim kısalttı. Sam aynada yüzünü inceledi. *Şimdi gerçekten farklı görünüyorum*, diye düşündü. Berber belyantın sürerek Sam'in saçlarını arkaya yatırdı. Genç adam artık 1954'e karışmaya hazırды. Daha fazla oyalandıktan Western Union'a iletti ve kendisini bekleyen telgrafla karışlaştı.

SINGER'A STOP CÖMERT TEKLİFİNİZİ
DÜŞÜNECEĞİM STOP KULÜP 21'DE SABAH
11'DE BULUŞALIM STOP FELDMAN'I
SORUN.

Sam başını kaldırıp yakınlarındaki bankanın kapısının üstündeki saate baktı. 10:30'u gösteriyordu. Yoldan geçen birine kulübün yerini sordu ve tarifi aldıktan sonra 6. Caddeden yukarı yürümeye başladı. Randevuya zamanında varabilecekti.

Kulüp 21, şehrin Sam'in daha önce gitmediği bir bölge-
liydi. Giriş katında, ilk bakışta fazla dikkat çekmeyen
bir restoranın yer aldığı kulüp, şık bir mekana benziyordu.
Her kardeş New York'a sadece avlanmak için geldiği zaman,
şehrin tadını çıkarmaya fırsatları olmazdı ve yolları ender
olarak kulüplere düşerdi.

Sam karanlık restorana girdi. İki tarafta kırmızı deri kaplama koltuklar ve masalar vardı, hepsi ufak bölmelerle birbirinden ayrılmış, böylece müşterilerin mahremiyeti korunmuştu. Her yer çeşit çeşit oyuncaklarla doluydu. Garson, Sam'i koyu kahverengi takım elbiseli genç adamın oturduğu masaya götürdü. Sam gencin yirmi beş yaşından büyük olamayacağına emindi. Onun nasıl olup da tarihi yazıtları satma işine bulaşmış olduğunu merak etti.

"Bay Feldman?" diye sordu Sam.

"Hayır, ben temsilcisi Benjamin Shochat'im." Genç adam ayağa kalkıp Sam'le tokalaştı. "Bay Feldman adına buradayım. Zannederseniz siz de Bay Singer'sınız."

"Evet, tanıştığımıza sevindim," diye yanıt verdi Sam. Oturdu ve garsondan bir bardak su getirmesini rica etti. "Yazıtlarla ilgileniyorum ve bir teklif vermek istiyorum. Ama önce onları görmem ve orijinal olduklarına emin olmam gerek."

Sam masaya gelir gelmez, yazıtların adamın yanında olmadığını fark etmişti. Eğer Shochat'ı birlikte Waldorf'a gidip yazıtlara bakmaya ikna edebilirse bir şansı olurdu.

Bay Shochat, Sam'in yüzünü inceledi. "Biri için çalışıyorsunuz değil mi?"

"Şimdilik bu soruyu yanıtlama yetkisine sahip değilim," diye uydurdu Sam. "Ama başka biri adına konuşuyor olsaydım, o kişi, çok parası olan önemli biri olurdu. Öyle birinin, teklif vermeden önce malı incelememi isteyeceğini tahmin etmişsinizdir."

“İmkansız,” diye karşılık verdi genç adam ukala bir tavırla. “Sıkı güvenlik altında, kasada tutuluyorlar.”

“Waldorf Astoria’nın kasasında,” dedi Sam gülümseyerek, böylece bütün kartlarını masaya açmış oldu.

“Bunu nereden biliyorsunuz?” Sarsıldığı ve çok şaşırdığı Shochat’ın yüzünden okunuyordu ama profesyonelliği elden bırakmamaya çalıştığı da belliydi.

“Ben pek çok şey bilirim. Yazıtları görmek istiyorum.”

“Teklif verecek kadar paranız olduğunu nereden bileceğim?”

“Sanırım ne kadar ciddi olduğumu çoktan ispatladım Bay Shochat. İş yapmak istiyorsa Bay Feldman’a benimle temasa geçmesini söyleyebilirsiniz,” dedi Sam, masadan kalkarken.

Shochat iyiden iyiye gerilmeye başlamıştı. Boyundan büyük işlere kalkıştığı açıktı ve dikkatli davranmazsa büyük bir balığı kaçırmaktan korkuyordu.

“Tamam, bekleyin,” dedi çabucak. “Lütfen oturun.” Suyundan bir yudum aldı. “Bay Feldman’ın başka bir alıcısı var ve 100.000 dolarlık teklif getirdiler. Daha yüksek bir rakam vermeyi düşünüyor musunuz?”

Sam, hiç gerçek parası olmadığına göre, dilediği gibi davranabileceğine karar verdi. Oturup arkasına yaslandı.

“Eğer yazıtlar orijinalse bu paranın iki katını verebiliriz,” dedi hiç tereddüt etmeden.

Tekliften etkilenmiş görünen Shochat arkasına yaslandı. O zaman Sam, takım elbiselerin 28 dolara pizzaların 75

zence alındığı dönemde, 200.000 doların çok büyük para olduğunu hatırladı. Shochat'ın konuyu düşünmesine izin verdi. *İlk ihtiyacım, açık artırmaya davet edilmek.* Dean'le birlikte gerisini hallederlerdi.

"Sizinle temasa geçeceğim," diyen Shochat ayağa kalktı. "Önce Bay Feldman'la görüşeceğim. Onun adına pazarlık edemem."

"Öyle olsun," diyen Sam de ayağa kalktı.

Genç adam parmaklarını şapkasına götürerek Sam'i selamladı ve restorandan çıktı.

Dean rahat berber koltuğunda gerindi. Berberin yaptığı ıraştan gerçekten etkilenmişti. *Erkekler nasıl bundan vazgeçebildi,* diye geçirdi içinden.

Koyu renk ikinci el bir takım elbise, beyaz gömlek ve siyah şapka almıştı. Dean hiçbir zaman şapka ile rahat eden biri olmamıştı ama şimdikininki duruşu hoşuna gidiyordu. Altına, silah olarak kullanabileceği bir şeyler saklayıp saklamayacağını merak etti.

Tıraş olmuş ve temiz giyinmiş halde sokağa çıktığında, tamamen farklı biriydi. Artık dikkat çekmeden otele girebilir ve parşömeni almak için ikinci kez şansını deneyebilirdi.

Birkaç dakika sonra Dean, Waldorf Astoria'nın ısıtılı lobisine adım attı. Kimse alarm çanlarını çalmadı. *Demeleliklik değiştirmek işe yaradı,* diye geçirdi içinden. İşten ayrıldığı sırada teslim etmeyi ihmal ettiği anahtarları kullanarak arka taraftaki merdivenlere ulaştı. Fark edilmeden kasa

odasının bulunduğu kata indi ama iner inmez planının iŖe yaramayacağını anladı.

Anlaşılan biri, önceki gün gerçekteşen güvenlik ihlalini fazlasıyla ciddiye almış ve değişikliklere girmişti. Artık kasanın önünde, hepsi silahlı üç nöbetçi duruyordu. Dean, kendisini fark etmelerine fırsat tanımadan, sol taraftaki aralık kapıdan içeri daldı.

Kendini malzeme deposunda buldu, içeride tek bir metal koltuk ve üstüne yığılmış bir adam vardı. Dean'e sırtı dönüktü. Genç adam dikkati elden bırakmadan koltuğu kontrol etti.

Bu James, güvenlik görevlisi. Uyuyor. Bir saniye, iblisler uyur mu? Yanında silah olmadığı için uyuyan köpeği uyandırmamaya karar verdi. Derken köşedeki torbaya gözü kaydı ve unuttuğu bir gerçeği anımsadı: Zorlu New York kışlarında kapıcılar, kaldırımdaki buzlanmayı engellemek için otelin önüne tuz serperdi. Waldorf Astoria gibi lüks bir otelin deposunda tuz olmaması imkansızdı. Ve anlaşılan, sözü geçen depo, Dean'in içinde bulunduğu yerdı.

Dean tuz torbasının köşesini yırtıp taşımak kolay olsun diye yarısını boşalttı. Hızlı hareket etmeliydi. Torbayı kucağına aldı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu aniden uyanan James. Ağzının kenarından akan tükürükleri sildi.

Dean bir an tereddüt etti çünkü tuz torbasını adamın tepesinde tutuyordu. Hızlı bir karar verip torbayı yere bıraktı.

Her adam da bir süre konuşmadı, sonra Dean hafifçe
söyledi.

"Tuz almaya geldim," dedi.

James gözlerini ovuşturdu – siyah değil son derece
normal bir maviydi.

İblisten eser yok. Yine de Dean, İblis'in hala James'in
içinde olabileceğini biliyordu. Saklanmış, zamanının
mesini bekliyor olabilirdi.

"Beni hatırlıyor musun?" diye sordu Dean.

James öne eğilip ellerini saçlarının arasında dolaştırdı.

"Hayır, hatırlamalı mıyım?"

Dünyanın en kötü akşamdan kalmalığını yaşıyor,
düşündü Dean. Garipti ama adama sempati duydu.

"Önemli değil, galiba seni bizim mahalleden biriyle
karıştırdım," dedi.

James başını kaldırıp Dean'e baktı, yüzü kıpkırmızı
ve yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Tuzunu al ve beni rahat bırak," dediğinde, genç
min kim olduğunu gerçekten tanımadığı, ses tonu
anlaşıyordu.

Beni gerçekten tanımıyor, diye düşündü Dean. *Belki*
çekip gitmiştir. Kendisine söyleneni yaptı, tuzu aldı ve
pıya ilerledi. Torbadakilerin bir kısmını kaza eseri James'in
üzerine dökmeyi düşündü ama yapmadı. Kapının
tarafında her biri silahlı üç nöbetçi vardı ve Waldorf'a
düğünü keşfederlerse Dean'in kafasına bir kurşun sılma
tan kaçınmazlardı.

Mordiventleri çıkmaya başlayan Dean, tuzu bırakıp du-
şunu değiştirdi. Eğer James hala iblisin etkisindeyse
Dean'ın o güne kadar karşılaştığı en güçlü ib-
lislerden biriydi. Normalde, iblislerin ele geçirdiği insanlar,
çok çöyl hacırlardı. *Belki de karşımızdaki iblis değildir. Belki
başka bir şeydir –öylesi, havlamalarını açıklar.*

Lahlye dönen Dean barlardan birine girdi. Kendine vis-
kemarlacı ve kırmızı koltuklardan birine yerleşti.

"Bana katılabilir miyim?"

Dean başını kaldırdı. Dünkü uzun bacaklı kız tam kar-
mında duruyordu. Şarap rengi bir takım giymişti, eteği
çok ince pellyordu. Dean'ın yanıt vermesini beklemeden kar-
mındaki koltuğa geçti.

"Demek bir gün otelde çalışıyor, ertesi gün de müşte-
cılara barda içki içiyorsun. Oldukça garip bir durum,"
oldu genç adamı süzerek. Gözleri, Dean'ın üzerindeki giy-
imleri ve yüz hatlarını ayrıntılı bir şekilde incelediğini ele
alıyor.

Genç adam öne eğildi. "Bunu fark etmiş olman daha
çok," dedi.

Kız gülümsedi ama yanakları kızarmadı.

"Nasıl unutabilirim? Pek az erkek, benimle tanıştıktan
sonra içki ısmarlamayı teklif eder."

"Biraz bekle. 60'lar geldiğinde senin gibi kızlar..." Dean
kendini durdurdu. Neden bu kıza 60'lardan bahsediyordu?

"Her neyse, cüretkar davrandığım için özür dilerim. Bana
hiç yakışmadı."

"Şimdi bana yalan mı söylüyorsun? Bu iyiye işaret değil."

"Yalan söylememeye alışmak zaman alacak," dedi Dean.

"Önemli değil, ilginç bir deneyim oluyor. Konuşmana bakılırsa karışık biri değilsin."

"Bu iltifat mıydı hakaret mi?"

Kız güldü. "Bir tür iltifat."

Dean yine yalan söyledi. "Dün adını duyamadım."

"Julia. Julia Wilder."

Eldivenli elini uzattı. Dean kızın elini nazikçe sıktı.

Bir saniye için kıza gerçek adını söylemeyi düşündü. "Ben Malcolm. Malcolm Young," dedi bunu yapmak yerine. "Tanıştığımıza sevindim."

"Sorumu yanıtlamadın Malcolm. Nasıl oluyor da bir gün otel görevlisi ertesi gün müşteri olabiliyorsun?"

"Büyük bir terfi aldım," dedi Dean kayıtsız bir sesle.

Genç kadın, barmene seslendi.

"Scotch lütfen. Tek buzlu," diye talimat verdi.

Dean bir kaşını kaldırıp kızı süzdü. *Ufak tefek bir kadın için sert bir içki.* Julia düşüncelerini okumuş gibi öne eğildi.

"Babam ve ben dünyanın her tarafında bulunduk. Bir kadın için sıradışı bir özellik olduğunu bilsem de içki içmeye alışkınım."

Dean gülümsedi. "Aslında sıradışı değil, etkileyici."

"Eee Malcolm Young, bana kendinden bahset."

"Anlatacak bir şey yok. Kardeşimle iş için New York'tayız."

“Ne iş yapıyorsun? Valiz taşımak dışında elbette.”

Dean ikinci el ceketini düzeltti.

“Aile işi. Böcek imha işi diyebilirsiniz. Otelin müşterilerini rahatsız etmeden araştırma yapabilmek için kılık değiştirmiştim.”

“Waldorf Astoria’da imha edilmesi gereken böcekler olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Benden duymamış ol.” Dean kadehini kaldırdı. “Böceksiz bir dünyaya.”

Julia Wilder kadeh tokuşturdu ve hanımlara özgü bir zarafetle fondip yaptı. Ayağa kalkıp eteğini düzeltti.

“Tanıştığımıza sevindim Bay Young.”

“Gidiyor musun?”

“Bir randevum var. Uzun süre şehirde kalacak mısınız?”

“Halletmemiz gereken işler var, sonra eve döneceğiz,” dedi Dean. Tam olarak yalan sayılmazdı.

“Belki yeniden karşılaşırız.” Genç kadın gülümseyip lobideki asansörlere doğru yürüdü.

Dean kızın uzaklaşmasını izleyip iç çekti. *Neden bütün harika kızlar geçmişin parçası oluyor?*



Sam, Western Union'a uğradığında Bay Feldman'ın ikinci bir telgraf yolladığını öğrendi.

1 TEMMUZ, KRAL DAİRESİ, WALDORF
ASTORIA.

Sam başarmıştı. Açık artırmaya davet edilmelerini sağlamıştı. Şimdi mesele, parşömeni ele geçirmektir. *Plan yapma işini Dean'e bırakırsam başımız belaya girebilir.*

Bir sonraki adımlarının ne olacağı açıktı – silaha ihtiyaçları vardı. New York'taki bağlantılarının hiçbirisi henüz doğmadığından, Sam alternatif bir çözüm üretmek zorundaydı. Küçük İtalya'ya uğramaya karar verdi. Ağabeyi saye-

ğinde Sam, *Baba* filmlerini onlarca kez izlemişti ve filmde anlatılanların hepsi uydurma olamazdı. Ne de olsa Mario Puzo, neden bahsettiğini bilen bir yazara benziyordu.

Kanal sokağından geçip Küçük İtalya'nın ara sokaklarına daldı. On dakika sonra camında KAPALI yazan bir restoranın önünde duruyordu. İçeride, orta yaşlı adamlar genişçe bir masanın etrafına yerleşmiş, sohbet ediyordu. Onlar kadar yaşlı başka bir adam, ön tarafta oturmuş, dışının arasına sıkışan üzüm tohumunu çıkarmaya çalışıyordu.

“Merhaba,” dedi Sam hafif bir tereddütle. “Biriyle... iş konuşabilmeyi umuyordum.” Gerçekten mafyadan olabilecek birinin karşısındaydı ve kesinlikle ne söyleyebileceğini bilmiyordu.

“Sadece üyeler girebilir,” dedi adam. Sam, adamın bir gözünün şişmiş olduğunu gördü.

“Kötü bir morluk,” diye yorum yaptı.

“Dinle evlat, bas git yoksa başın belaya girecek.”

Sam normalde bela çıkarmaktan hoşlanmazdı ama bu kez, dünyanın ağırlığı omuzlarındayken, geleneği bozmaya hazırdı. Derin bir nefes alıp aynı şekilde karşılık verdi.

“Dinle ahbap, ıvır zıvırla kaybedecek zamanım yok. Silaha ihtiyacım var. Bir sürü silaha.” Sam cebindeki parayı çıkarıp adamın suratına doğru salladı. “Ödeme yapmaya hazırım.”

“Hey! Kaldır şunu!” Adam sokağı kontrol etti. Kalkıp Sam'i içeri ittirdi ve duvara yaslayıp üzerini aradı.

Sam kımıldamadan durdu, mafyadan biri tarafından atanırken kıkırdamaması gerektiğini bilecek kadar sağduyulu sathıyordu.

"Yukarı çık, ikinci kat."

Sam teşekkür edip merdivenden çıkarken, masanın etrafına toplanmış olan adamların poker oynadıklarına dikkat etti. Gördüğü şeyi Dean'e söylemeyi zihnine not alarak, nakde ihtiyaçları olursa buradan bulabilirlerdi. İkinci katın girişindeki masada, kırk yaşlarında ufak tefek bir adam oturuyordu. Duvarın dibinde iriyarı iki adam vardı. Ellerini önlerinde birleştirmişlerdi. Silahlı oldukları belliydi.

Sam hafifçe öksürüp neye ihtiyacı olduğunu açıkladı. İki kısa namlulu tüfek, iki tabanca ve soru sormak yok.

Alışveriş sorunsuz geçti. Sam'in cebindeki para, ancak iki kısa namlulu tüfeğe ve cephaneye yetti. Silahları alıp cebinde kalan son paraları da verdi. Çıkmaya hazırlanırken tereddüt etti.

"Aslında," diye söze başladı, "bunları şehir merkezine nasıl götüreceğimi bilmiyorum. Bütün paramı size verdim ve taksiye verecek..."

"Bambi seni götürür," dedi orta yaşlı adam. Duvarın dibinde duran iki iri adamdan uzun olanı işaret etti. Bambi başını salladı.

Arka sokakta 1953 model siyah bir Cadillac duruyordu. Bambi, Sam'in silah çantasını koyabilmesi için bagajı açtı. Ardından Sam arabanın arka kapısına uzandı.

“Öne,” diye emretti Bambi. “Şovenist değilim.”

Sam adamın şoför değilim demek istediğini tahmin etti ama düzeltme gereği duymadı. Kendisine söyleneni yaptı ve yola çıktılar. 5. Cadde’yi geçtikleri sırada Sam şoförünü kışkırttı. Dudasının üzerinde et bıçağıyla yapılmış gibi görünen bir kesik vardı. Sohbet etmeyi denedi. “Neden sana Bambi diyorlar?”

“Geyik gözlü olduğum için,” diye homurdandı Bambi ve koca kahverengi gözlerini Sam’e çevirdi. Bir caninin bakışlarına sahip olmasaydı, gözlerinin hoş olduğu söylenebilirdi.

“Haa.” Sam gerçek bir katille arabayı paylaştığını kavradı. Ona kalsa kesinlikle iblisleri canilere tercih ederdi.

Daireye ulaştıklarında Sam bagajdan çantayı aldı ve Bambi’yle vedalaştı. Araba son hız apartmanın önünden ayrıldı.

Sam silahları daireye bıraktıktan sonra Dean’i görmek için Waldorf’a gitmeye karar verdi.

Otele girdiğinde ağabeyini bulmakta güçlük çekmedi. Barda oturmuş, delinin tekine çattığını zanneden barmenle sohbet ediyordu.

“Ah, harika,” dedi Dean hafif dili sürçerek. “Stairway To Heaven şöyle gider: Da da daaa.” Dean gitardan çıkan sesleri taklit etti. “Onlara bayılacaksınız. Led Zeppelin, gözünü açık tut.”

Sam ağabeyinin omzuna dokundu. Dean dönüp kanlanmış gözlerle kardeşine baktı.

“Selam ufaklık. Nasıl gidiyor?”

“Dean, işin ortasındayız. Ne yaptığını sanıyorsun?”

“İşin değil yüzyılın ortasındayız! Oturup bir tek at.”

“Şimdi olmaz Dean. Haydi, eve dönelim.”

Dean yalpalayarak tabureden kalktı. “Tamam.”

Sam’in koluna girip sendeleyerek bardan çıktı ama kapıdan uzaklaştıkları anda, tamamen ayık olarak kardeşine baktı.

“Neden bu kadar geciktin? Saatlerdir sarhoş numarası yapıyorum. Sol taraftaki kız, onunla bir içki içtim. Bir randevusu olduğunu söyledi ama yanımdan ayrıldığından beri lobide oyalanıyor.”

Sam etrafa bakındı ama kız falan görmedi. Dean’in sarhoş numarası yaptığına pek ikna olmamıştı.

“Sam, o kız bence açık artırma için burada. Başlangıçta çekiciliğime kapıldığını düşündüm ama şimdi, kim olduğumuzu keşfettiğini düşünmeye başlıyorum.”

“Gerçekten mi,” diye karşılık veren Sam, Dean’i koltundan çekti. “Bu arada ben senin gibi barda oturmuş zaman öldürmüyordum. Açık artırmaya davet edilmemizi sağladım. Üstelik sorunu çözmemize yardımcı olacak malzemeleri de buldum. Açık artırma üç gün sonra. Öğlen. Burada.”

Kardeşler kapıdan çıkarken kendine Julia Wilder diyen kız hemen arkalarındaydı. Sarı bir peruk takmış, açık yeşil takım giymişti. Üst kattaki valizinde bulduğu malzemelerle

ancak bu kadarı elinden gelmişti. Artık iki genç adamın birlikte çalıştığını doğruladığı için gözden kaybolmalarına izin verdi ve lobideki telefonlara doğru ilerledi.

“Columbia 367,” diye talimat verdi. Birkaç saniye sonra biri telefonu açtı. “Merhaba. Benim. Haklıymışsın, birlikte çalışıyorlar. Oteli kontrol ediyorlardı.”

Diğer taraf, Julia’nın suratının asılmasına yol açan bir şeyler söyledi.

“Hayır, biliyorum. Yapamayacaklar. Onlara izin veremeyeceğim,” dedi kız.

Telefonu kapatıp odasına geri döndü.



Dean'ın deneyimlerine göre, bu dünyada çok az şey, iyi bir çizburgerin yerini tutardı. Yine de Sam'le dairelerine dönerlerken mideye indirdikleri sosisli sandviç, çizburgere rakip olacak kalitedeydi.

Sam'in, akşam yemekleri konusunda ağabeyi kadar coşkulu olmadığı açıktı.

“Tabii ya, hiçbir şey etekli bir adamdan alman ne idüğü belirsiz et gibi olamaz,” dedi dalga geçercesine ve ekmeğin son parçasını da ısırıp parmağına bulaşan ketçapları yaladı.

Güneş, binaların arkasında kaybolmak üzere olduğu için geçtikleri yol gölgelerle kaplıydı. Şehir karanlığa gömülürken gölgeler canlanıyormuş gibiydi.

“Bu sokaklarda ne gibi doğaüstü yaratıklar dolaştığını hayal edebiliyor musun?” diye sordu Dean salaş görünüşlü bir binanın önünden geçtikleri sırada.

“Babamın günlüğünde New York’a dair pek çok not vardı,” diye yanıtladı Sam. “Şehirde çalışan avcılar varsa hiç şaşırırmam. Gelecekte, şehrin avcıyla dolu olacağını biliyoruz,” dedi özellikle General Cox’u düşünerek. Birazdan söyleyeceklerinden hoşlanmayacağını tahmin ettiği için temkinli gözlerle ağabeyini süzdü. “Desteye ihtiyacımız olabilir.”

“Destek mestek,” diye karşılık verdi Dean. “Başka avcılara neden ihtiyacımız olsun? Silahlarımız var. Ayrıca kıyametten ve gelecekte geldiğimizden bahsettikten sonra, herhangi birini bize yardım etmeye ikna edebileceğimizi mi sanıyorsun?”

“Sanırım haklısın.”

“Elbette haklıyım. Birilerine burada ne işimiz olduğunu söylersek, olayların akışına müdahale etmiş oluruz,” dedi Dean. Gerçi, olayların akışına müdahale etmenin, sorunlarının en küçüğü olacağını gayet iyi biliyordu. Cennetteki ve cehennemdeki pek çok kişi, Sam ve Dean’ın konuşmasını engellemek için cinayet işlemeye ve hatta daha kötülerini yapmaya hazırdı. İkisi de bunu gayet iyi bildiği için tekrarlamaya gerek yoktu.

Villard evinin kırık dökük basamaklarını çıktılar. Ev sahiplerinin dairesinden televizyon sesi geliyordu.

“Anlaşılan evin hanımı, *Dumont Network* izliyor,” dedi Dean sırtarak.

“Ne izliyor?” diye soran Sam kaşlarını çatı.

Dean inanamıyormuş gibi kardeşine baktı. Bazen Sam’in ne kadar genç olduğunu unutuyordu. Gerçi Dean de 1954’te yayınlanan *Dumont Network*’ü izlemiş olacak kadar yaşlı değildi ama tarihçesini bilecek kadar televizyon izlemişti.

“*Yıldız Geçidi? Aşk Gemisi?* Hiçbirini bilmiyor musun? Gerçekten mi?”

“Bunları Doktor Seksi’yi izlemeden önce mi sonra mı izliyorsun?” diye sordu Sam.

“Doktor Seksi’yi çoktan bıraktım,” dedi Dean.

“Bana kızdan bahset,” dedi Sam ciddi bir sesle.

“Julia.”

“Seni takip mi etti?”

Dean anahtarı kilide sokup dairenin kapısını açtı.

“Fazlasıyla ilgiliydi,” diye yanıt verdi.

“Becky Rosen gibi mi yoksa İblis Meg gibi ilgili mi?” diye sordu Sam.

“Dinle ahbap, o fıstıklar senin peşindeydi,” diyor Dean, Becky’yle Sam’in görüntüsünü zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. “Eee silahlar nerede?” diye soran Dean gözleriyle odayı araştırdı. “Bıçak gibi, silahları da mı kaybettin?”

“Dean, bıçağı kaybetmedim. Çalındı,” diye itiraz etti Sam. Ardından jeton düştü. “Bir kız tarafından. 1.60 boylarında, sevimli?”

Dean başını salladı.

“İkimiz aynı kızla karşılaşmış olabiliriz,” dedi Sam. “Bıçağı kaybettiğimi fark etmeden hemen önce kıızı gördüm.” Yatağa gitti, çekerek aşağı indirdi ve aradaki boşluktan silah çantasını çıkardı. “Bunlara gelince, gördüğün gibi hepsi yerli yerinde.”

Dean, Sam’i şöyle bir süzdü. *Her şeye rağmen ufaklık iyi bir avcıya dönüştü,* diye düşünüldü. Silah çantasını açıp içeri kontrol etti.

“Ellilerin kadınları ahbap,” dedi silahlara bakarken. “Hepsi tam bir bilmece... sanki ortada bir bulmaca var ve çözdüğünde ödül olarak Betty Draper alıyorsun.”

“Bekle bir saniye, peşimizde olduğunu bildiğin halde hala o kızdan hoşlanıyor musun yoksa? Bir kez soyulduk zaten Dean, bir daha oyuna getirilme ihtimalini göze alamayız.”

“Hiç başlama. Mikrodalga fırının icadından önce doğmuş bir kıza asılmaya niyetim yok.” Dean kısa namlulu tüfeği kaldırıp ağırlığını tarttı.

“Düşünüyordum da...” diye söze başladı Sam ama cümlesini tamamlamadı.

“Konuş bakalım,” dedi Dean. “Bize diş macunu almayı mı düşünüyorsun? Nefesin çok kötü kokuyor.”

“Eğer 1954’te olmasaydık silahlarımızı tuzla dolduruyor olurduk değil mi?” diye sordu kurşunları eline alan Sam. “Ama şimdi öyle yapmıyoruz çünkü sadece iblislerle ve hayaletlerle savaşmayacağız, insanları soyuyoruz. Bize hiçbir şey yapmamış, hatta hiçbir suç işlememiş insanların kafa-

sına Allah doğrultmayı planlıyoruz. Sence de iyi adam tam-
nuna pek uymayan bir şey değil mi?"

"Lucifer'in işini bitirirsek hiç kimse ufak bir silahlı soy-
gunu dert edip ağlaşmaz," diye karşılık verdi Dean.

"Yani amaç aracı haklı kılıyor?" Sam duraksadı. "Ben
İblis kanı içtiğimde öyle olduğunu düşünmemiştin."

Sam'in kelimeleri, Dean'in beynine bıçak gibi saplandı.

"O farklıydı," diye homurdandı.

Sam başını iki yana sallayıp odayı turlamaya başladı,
ayaklarının ağırlığı altında parkeler gıcırdadı.

Dean sabırsız gözlerle kardeşini süzdü. *Neden her şeyi bu
kadar karışık hale getirmek zorunda?*

"O zaman durum farklıydı," diye ısrar etti. "Aptal par-
şömeni ele geçirmek için pek çok şeyi göze almaya hazırım.
Zavallı bir insan arada kalırsa onu öldürür veya yaralar mı-
yım bilmiyorum. Parmağım tetiğe gidene kadar bu soru-
nun yanıtını bilmeyeceğim. Ama Sammy, küçük kardeşimi
kaybetmeye razı olmadığımı biliyorum." Dean iç çekti.
"Seni kurtarmak için buradayız."

Ama Sam'in yüzündeki ifade kararlıydı. "Kimse zarar
görmeyecek," dedi. Bir öneri değil emirdi. "Ellerime yete-
rince kan bulaştı."

Dean cebine uzanıp paraları kontrol ettikten sonra ka-
pıya yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu kardeşi.

"Tuz almaya," diye yanıtladı Dean ve dışarı çıkıp kapıyı
arkasından kapattı.



James McMannon, kız kardeşinin evinin karşısındaki evin eşliğinde durmuş polis arabasının kırmızı mavi ışıklarına bakıyordu. Kız kardeşinin perdelerin arasından sokağa baktığını gördü. Maria'nın yüzü gözyaşlarından sırlıklılandı. Yanağını yaşlıca bir adamın omzuna yaslamıştı. *Belki komşulardan biridir,* diye düşündü James ama adamı tanııyordu. En azından kız kardeşinin başını omzuna yaslayabileceği biri vardı. Oysa kendisi şimdi içeri girecek olursa mantık sınırları dahilinde açıklanamayacak şeyleri açıklamasını ve akli başında kimsenin inanmayacağı hikayeyi anlatmasını isteyeceklerdi.

İçeride ayrıca iki üniformalı polis vardı. Yüzlerinde ki ifadeden, kötü haber verdikleri anlaşılıyordu. "Oğlunuz ölmüş," diyorlardı. "Cesedini bulduk." Anlamak için James'in polislerin dudağını okumasına gerek yoktu. Kız kardeşinin acı içindeki yüzünden anlaşılıyordu.

Gördüğü manzara, James'in gerilemesine ve kaldırım-
daki gölgelerin arasına karışmasına neden oldu. Yavaş yavaş
kuzeye doğru ilerlemeye başladı.

Akşam boyunca düşünüp bölük pörçük durumdaki an-
larını biraraya toplamış ve Barney'nin başına gelenleri çöz-
müştü. Barney'ye ne yaptığını biliyordu. Hiçbir zaman ha-
yacının kontrolünü elinde tutan biri olmamıştı ama o gün
yaşadıkları tamamen farklıydı. Sadece o gün de değil. Son
birkaç gündür James, kendi hayatı üzerinde hiçbir kontro-

lünün kalmadığını hissediyordu. Kendi vücudunun içine hapsedilmiş bir yabancı gibiydi. Birkaç saatte bir yeni bir mekanda uyanıyor ve oraya nasıl gittiğini kesinlikle hatırlamıyordu. Anıları belki geri gelirdi ya da belki gelmezdi. Sadece birini çok net hatırlıyordu.

Barney'yi öldürdüm. İnsanlar peşime düşecek. New York saklanılacak milyonlarca karanlık köşesi olan bir şehirdi ve James'in tek seçeneği, o köşelerden birini bulup saklanmaktı. *Kız kardeşimin oğlunu öldürdüm,* diye düşündü aklının içinde. Kız kardeşinin artık kimsesi yoktu. Kendisi gidip onunla yüzleşemezdi. Ortadan kaybolmak zorundaydı.

Ama polis arabasının ışıkları uzakta kaybolurken, James garip bir şey yaptığını fark etti. Yeniden Manhattan'a, insanların onu ilk arayacakları yer olan Waldorf Astoria'ya doğru yürüyordu. Zihninin derinliklerinden gelen bir ses, otele dönerse her şeyin yoluna gireceğinde ısrarlıydı.

Tek yapması gereken, kasanın yakınlarında olmaktı.



Sam, güneş gökdelenlerin tepesine yükselmeden önce daireden ayrıldı, Dean'ın daha saatlerce uyanmayacağını biliyordu. Aynı yerde bu kadar uzun süre kalmaya alışkın değillerdi, açık artırmaya iki gün vardı ve erkenden yataktan kalkmak için bir neden yoktu. Böyle olduğunu bilmek, Dean için fazladan dört beş saat uyumak demekti. Sam ise kendine zaman ayırmak istiyordu.

Gece olanları düşündü. Dean tuzla daireye döndüğünde neredeyse sabah olmuştu. Sam, Dean'ın nerelerde zaman geçtiğini sormaya gerek duymamıştı, ağabeyinin ahlaklı olmayan tiplerle içli dışlı olmayı sevdiğini bilirdi. *Ben de onlardan biri sayılırım, hiçbir şey kıyameti başlatmak kadar kötü olamaz,* diye düşündü Sam.

Yirmi dakikalık yürüyüşün ardından Manhattan'daki Şehir Planlama Ofisi'ne vardı. Sabahın sekizi olmasına rağmen Danışma'nın önünde kuyruk oluşmuştu. Yirmi yaşlarında daracık süveterli bir genç kız, insanların sorularını yanıtlamaya çalışıyordu.

Sıra Sam'e geldiğinde, kız çoktan yorulmuştu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorduğunda, ses tonundan yardımcı olamamayı umduğu anlaşılıyordu.

"Uzun bir sabah mıydı?" diye karşılık verdi Sam gülümseyerek. Çekiciliğini kullanmanın işe yarayacağını düşündü ama yanıldı.

"Hayır beyefendi. Bir talebiniz mi vardı yoksa iş olsun diye mi geldiniz?" diye sordu kız ters bir sesle.

Sam hazırlıksız yakalandı.

"Şey, evet. Evet bir talebim var," diye kekeleyerek cüzdanını çıkardı. Sahte kimliklerin olduğu bölümü kontrol etti, hiçbirisi o döneme uygun değildi. Sonunda işe yaraması ihtimali en yüksek olanda karar kılan Sam, kimliği kıza şöyle bir gösterdikten sonra yeniden cüzdanına kaldırdı.

"Gizli servistenim," dedi başlangıçtaki aksine aşırı ciddi bir ses tonuyla.

Kız omzunun üzerinden, arka tarafta, daktilonun başında oturan ciddi görünümlü adama baktı. Sam, adamın kızın patronu olduğunu anladı. Adam da en az kız kadar mutsuz görünüyordu.

"Bir dakika," diyen kız, kalkıp patronuyla konuşmayı gitti. Kısa bir görüşmenin ardından adam, Sam'le ilgilen-

mek için yerinden kalktı. İnce kravatını sıkı bir şekilde bağlamış olduğu için kafası patlamak üzere olan parlak kırmızı bir balon gibi görünüyordu. *Kıyafet kuralları yüzünden olmalı,* diye düşündü Sam.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu adam ifadesiz bir sesle.

“Merhaba...” diye karşılık verdi Sam, adamın yaka kartına bakarak. “Bay Walker. Gizli Servis’in Waldorf Astoria’nın planlarına ihtiyacı var.”

Sam yeniden sahte kimliği çıkardı, şöyle bir göstermek niyetindeydi ama cüzdanı kaldıramadan Walker onu bile-ğinden yakaladı.

“Sahtekarlar,” diye bağırdı adam.

“Efendim?” diye karşılık verdi Sam diğer eliyle cüzdanının üzerini örterek.

“Bunun sahtekarlarla veya kalpazanlarla bir ilgisi var mı?” diye sordu Walker.

“Şey, hayır. Kalpazanlıklara bakmak benim işim değil,” diye Sam alçak sesle devam etti. “Ben başkanın korumasıyım...” Hızla düşündü. 1954’te başkan kimdi? Truman’dan sonra, Kennedy’den önce, “Başkan Eisenhower’ı koruyorum. Özür dilerim kod adla konuşmaya alıştığım için garip geldi.” Öne eğilip fısıldadı, “Aramızda ona Baba Ayı diyoruz.”

Patronunun yanında durmayı sürdüren genç kız meraklı bakışlarla Sam’i süzdü ama Walker, Sam’in Eisenhower’ın adını hemen hatırlayamamasına dikkat etmemişti.

“Gerçekten mi?” diye sordu.

“Başkan birkaç gün Waldorf Astoria’nın kral dairesinde kalacak,” dedi Sam.

“Şu işe bak! Ike, sokağın diğer ucunda kalacak demek!” dedi Walker heyecan içinde.

“Evet,” diye onayladı Sam. “New York halkı için heyecan verici. Bizim -meslektaşlarımın ve benim- Başkan’ın güvenliğinden emin olmak için otelin planlarını incelememiz ve güvenlikteki boşlukları bulmamız gerekiyor.” Söyledikleri kısmen doğrudu. Sam planlar sayesinde Waldorf’ün hiç şüphesiz Dean’i tanıyacak olan güvenlik görevlilerinin dikkatini çekmeden kral dairesine girmenin yolunu bulabileceğini umuyordu.

“Oteldekilerin elinde plan yok muymuş? Planları otelden almak, bizden almaktan daha mantıklı.” Walker hallıydı elbette ama Waldorf çalışanları, Eisenhower’ın yakında tarihte otelde kalmayı planlamadığını bilirdi. Planlara ulaşmanın tek yolu buydu.

“Ben sadece bana söyleneni yapıyorum,” diye karşılık verdi Sam.

“Marcia, bak bakalım elimizde herhangi bir şey var mı?” diye emreden Walker, kızı arka taraftaki odaya yönlendirdi. “Söylesene, Ike nasıl biri?”

“Ah, o... harika. İyi biri. Uzun boylu.”

“Öyle mi? Anlatabileceğin bir hikayen var mı?”

“Bir sürü şey yaşadık ama hepsi çok gizli,” dedi ciddi görünmek için elinden geleni yapan Sam.

“Ah, elbette,” diyen Walker hayallirıklığına uğramıştı. İlkü’ı anlatması için ısrar edecekmiş gibi görünüyordu ama Marcia’nın dönüşü Sam’i kurtardı.

Planlama ofisinin okuma odasındaki masalardan birine geçen Sam, planları masaya yayıp arka kapıları ve servis memurlarını inceledi – kral dairesine kolayca ulaşmalarını sağlayacak bir yol aradı. 2010’da olsalar, işlerin ne kadar kolay olacağını düşünmeden edemiyordu. Elektronik sistemdeki kayıtlarla uğraşmak çok daha kolaydı. Ayrıca ne olduğunu çözmesinin yüzyıllar sürdüğü sembollerin anlamlarını keşfetmek, Google’la birkaç saniye sürüyordu. 50’ler kesinlikle Sam’e geleceğin nimetlerini takdir etmeyi beğenmişti.

Pes etmek üzere olduğu sırada, Walker kolunun altında yeni planlarla içeri girdi.

“Bunları unuttuğuma inanamıyorum,” dedi planları Marcia’nın önündeki masaya bırakırken. Sam önündeki çizimlere baktı ama neyin neresi olduğunu çözemedi.

“Gelecek kişi başkan olduğuna göre, Başkan Yolu’ndan gelmesi en uygunu,” diye açıkladı Walker.

“Nereden?” diye sordu Sam.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Walker kaşlarını çatı. Birbirleriyle kesişen beyaz çizgileri işaret etti. “Waldorf’un altında ne olduğunu bilmiyor musun?”

O anda, Sam’in kafasında tamamen yeni bir plan oluşmaya başladı.



Dean sabah sokağa geri geri giren kamyonun gürültüsüyle uyandı. Güneş pencereden içeri süzülüyor, odayı aydınlatıyordu. İlk fark ettiği, Sam'in yatağında olmadığıydı.

"Sam?" diye seslendi Dean. "Kalktın mı?"

Kimse yanıt vermedikçe kanepeden kalkıp duşa girdi. Sekiz saat aralıksız uyku ve sıcak duş. Dean'in aylardır ikisini de yapmaya şansı olmamıştı. Lucifer, hapishanesinden kurtulduğundan beri, ilk kez dinlenme fırsatı buluyordu.

Duş aldıktan sonra kurşunları boşaltıp içlerini kaya tuzuyla doldurma işine girişti. İşi bitmek üzereyken, kilide giren anahtarın sesini duydu.

"Sam, sen misin?"

"Benim. Ateş etme," oldu yanıt. Kapı sonuna kadar açılırken, Dean'in gözleri Sam'in elindeki kahverengi kese kağıdına kaydı. Yağ lekelerinden, içinde hamburger olduğu anlaşılıyordu. O anda Dean'in bütün öfkesi kaybolup gitti.

"Bir erkeğin kalbine giden en hızlı yol, haksız mıyım?" dedi ve kese kağıdını kardeşinin elinden kaptı. Kokusu muhteşemdi. Dean'e, hayatta olmanın ne kadar muhteşem olduğunu hatırlatıyordu. "Neredeydin?"

Sam, Dean'in yanına oturdu ve kese kağıdından kendi hamburgerini aldı.

"Şehir Planlama Ofisi'ne gittim ve otelin planlarına baktım," dedi.

"Ve?"

"Ve iyi haber şu ki sağlam bir kaçış yolu bulmuş olabilirim. Kötü haberse kral dairesine çıkan tek bir asansör

olması. Önünde de güvenlik bekliyor.” Sam tek bir ısırik bile almadan hamburgeri bıraktı.

“Yemiyor musun?” diye sordu Dean. Ardından, Sam’in canının sıkkin olduğunu fark etti. “Ne oldu?”

“Otele girmen yasaklanmamış olsaydı işimiz çok daha kolay olurdu,” dedi Sam.

Dean başıyla kaya tuzu dolu kurşunları işaret etti.

“Hey, üzerime düşeni yaptım. Ayrıca kendimizi burada bulmamızın sorumlusu sensin.”

Sam herhangi bir şey söylemedi. Özür dilemeye niyeti yoktu. Dean omuz silkti. Sam’in inadı genetikti – babaları da böyle biri ydi. Komik ama aslında Dean, yani babasının bastığı toprağa dahi tapan oğul, John Winchester’a, baba-sıyla hiçbir alışverişi olmamasını isteyen oğuldan daha az benziyordu.

“Gerçekten üzerine düşeni yapmak istiyorsan toplantıya ulaşmamızın başka bir yolunu bul,” dedi Sam.

“Belki ayrı ayrı hareket etmeliyiz,” diye önerdi Dean.

“Ciddi misin?” diye sordu Sam. “Birkaç hafta önce kendi başıma avlanmayı bile beceremeyeceğimi söylüyordun, şimdi de tek başıma silahlı soygun yapmamı mı istiyorsun?”

“Becerebileceğinden şüpheli misin?”

“Elbette becerebilirim,” diye yanıtladı Sam. “Ama yapabildiğimiz en iyi plan bu mu? Toplantıya gitmek, çantada iki yüz bin dolar taşıdığımızı iddia etmek ve parşömeni kapıp kaçmak mı?”

"Tam Winchester'lara uygun bir plan gibi görünüyor," dedi ağzı yemekle dolu olan Dean.

"Çok aptal bir plan."

"Genelde ikisi aynı şeydir."

"O zaman daha iyi bir plan yapalım," diye önerdi Sam. "Walter Sawyer'ın söylediklerinden anladığım kadarıyla, Ölü Deniz Yazıtları'yla ilgilenen en az on kişi ve kurum var, yani güvenlik sıkı olacak. Belki bunu lehimize kullanabiliriz. Kargaşa çıkarırız."

Dean, duyduklarından hoşlanmadı.

"Kargaşa derken, benim parşömeni kapmanı sağlayacak aptalca bir şey yapmamı mı kastediyorsun?"

"Senin kim olduğunu biliyorlar," diye karşılık verdi Sam. "Üst kattaki nöbetçiler seni tanıyacaktı. Kargaşa yaratmakta güçlük çekeceğini sanmıyorum."

"Ve sonra beni vururlar, sen Savaş Yazıtı'nı alırsın. Seni de vururlar ve melek arkadaşımız cesetlerimizi 2010'a geri götürür."

"Ya şiddet içermeyen bir şekilde kargaşa yaratırsan?" diye sordu Sam.

"Nazıkçe içeri girebilir miyim diye sormamı mı istiyorsun?"

"Federallerdenmişsin gibi davran," dedi Sam. "Veya belgelerin orijinal olduğuna inanmayan ve alıcıları bu sahtekarlık konusunda uyarmak isteyen biriymişsin gibi davran."

"Tamam," dedi bu planı yavaş yavaş mantıklı bulmaya başlayan Dean. "Diyelim ki işe yaradı. Açık artırmayı böl-

lüm, senin Feldman'ın dilkati dağıldı, sen de parşömeni kaptın... iblis ne olacak?"

Sam'in suratı asıldı. Eğer İblis, parşömenin koruyucusu olarak hareket ediyorsa ne yapacağını kestirmek imkansızdı.

"Son gördüğümde güvenlik görevlisi normale dönmüş gibiydi," dedi Dean. "Yani İblis herhangi birinin içine girmiş olabilir. Gerçekten nöbet tutuyorsa mutlaka satış sırasında otelde olacaktır."

"Üstelik artık bıçağımız da yok."

"Bıçağı kaybettim demek istiyorsun," diye hatırlattı Dean.

"Eğer erken gidebilirsek şeytan tuzağı kurup onu içine çekebiliriz," dedi Dean'ın suçlamasına aldırmayan Sam.

"Ama erken gitmek gibi bir şansımız yok, bu yüzden B Planına geç lütfen," dedi Dean.

Sam başıyla Dean'in hazırladığı kaya tuzu dolu kurşunları işaret etti.

"Tuz dolu kurşunlar İblis'i uzak tutmamızı sağlar ama silahları nasıl üst kata çıkaracağız?"

"Kolay," dedi Dean. "Onları sığdıracağımız kadar büyük bir Bond çanta buluruz. Sen de çantada silah değil de iki yüz bin dolar varmış gibi yaparsın. O kadar para az yer tutmaz."

"Güvenliği unutuyorsun Dean, çantayı kontrol ederler."

Dean hamburgerinden büyük bir ısırık aldı ve lokmanın ağzında dağılmasına izin verdi. En iyi, yemek yerken düşünürdü.

“Bagajlar,” dedi sonunda.

“Ne olmuş onlara?”

“Yükleme bölümüne gidip görevlilerden birinin mola vermesini bekleriz, er ya da geç biri gelecektir çünkü valiz taşıyıcıları gerçekten çok tembel insanlar,” diye yanıtladı Dean. “Silahları kral dairesine gidecek bir bavula koyarız. İçeri girdiğimizde silahlar odaya varmış olur.”

“Bu plan kesinlikle işe yaramaz.”

“Daha iyi bir planla geldiğini görmüyorum,” dedi Dean öfkeyle. Gerçi Sam’in haklı olduğunu biliyordu. Silahları üst kata ulaştırmak ayrı meseleydi, onlara ulaşip soygun yapmak ayrı.

“Bu iş, alıştığımız işlere benzemiyor Dean ama bir yolunu bulmalıyız.”

“Biliyorum. Kıyameti durdur, Şeytan’ı öldür, Baharat Kızlar’ı birleştir, yapmamız gereken bir sürü şey var.” Dean odayı arşınlamaya başladı. “Belki olaylara yanlış yönden bakıyoruzdur. Belki de alıcı parşömeni satın aldıktan sonra peşine düşmeliyiz. Dışarıda işlerini bitiririz.”

“Alıcının kim olduğunu nereden bileceğiz?” diye sordu Sam. “Dışarıda beklersek, çantalarında parşömenle geçip gidebilirler ve ruhumuz bile duymaz.”

Kaya tuzu dolu kurşunlardan birini parmaklarının arasında çevirmeye başlayan Dean düşüncelere daldı.

“İblis kimin peşinden giderse parşömeni alan odur.”

Uzunca bir süre daha tartışmayı sürdürdüler ama hiçbir yere varamadılar. Dean’in tek istediği, sıkış tıkış daireden

çıkıyordu. Ama bu işi çözmek için kafa kafaya vermekten başka seçenekleri yoktu. Sonunda Sam pes etti ve banyoya girip Dean'e dışarı kaçma fırsatı yarattı. Sam banyodayken, kimse yakınlarda olmak istemezdi.

Temiz hava almaya çıkan Dean binanın önündeki basamaklara oturdu ve gelip geçen New Yorkluları seyretti. *Neyin yaklaştığını bilmiyorlar*, diye düşündü, bir an için kendini *Terminatör*'deki Sarah Connor gibi hissederek. Elbette, karşılarındaki insanların daha rahat rahat yaşayacakları elli altı yılları vardı.

Sam beş dakika sonra ağabeyine katıldı, birlikte trafiğin gürültüsünü dinleyip manzaranın tadını çıkardılar.

Sam, Dean'in düşüncelerini okumuşçasına bir kahkaha attı.

"İtiraf et," dedi. "Doktor Seksi'yi izlemeyi özlüyorsun."

12

Ertesi sabah erken saatlerde Sam ve Dean, Waldorf doğru yola çıktı. Sam lobiden geçmek konusunda şanslarını denemelerinde ısrar etti, böylece kral da iresine ulaşır ulaşamayacaklarını pratikte de test edebileceklerdi.

Dean yükleme bölümünde oyalanırken, Sam merdivenlere yöneldi. Aklındaki çıkış planının, gerçek hayatta da iş yarayacağına emin olmak istiyordu.

Onca katı çıkmak son haftalarda Sam'in yaptığı en zorlu antrenmandı. Yirminci kata vardığında, daha fazla çıkmanın imkansız olduğunu düşünmeye başladı. *Şimdi kalı krizinden gidersem çok acı olur,* diye düşündü Sam. Bunun dünya için iyi olup olmayacağıysa ayrı bir konuydu.

Zihninde bu fikri tarttığı sırada, merdivende gökgürültüsünü andıran bir havlama duyuldu. Bir saniye sonra ilkinci bir havlama sesi oğlanın kulaklarına ulaştı ve Sam ilk elyle kulaklarını kapatma zorunluluğu hissetti. Köpek bıyrsa sahibiyile tanışmayı kesinlikle istemiyordu.

Havlamayla uluma arası gürültülerin üçüncü kez duyulmasıyla birlikte, Sam sesin yaklaştığını fark etti. Merdivenden geliyordu ve üstelik hızlı hareket ediyordu. *Dean İblis'in havladığını söylemişti. Gelenin o olup olmadığını görmek için oyalanmak niyetinde değilim.* İkişer ikişer çıkarak alt kattaki cehennem canavarını atlatmayı umdu. *Sesi, hayallerimdeki cehennem köpeklerinin sesini andırıyor,* diye düşündü Sam.

Şeytan'ın nöbetçi köpekleri olan cehennem köpekleri, cehennemle pazarlık yapan insanların sözlerinde durmasını sağlayan yaratıklardı. Dean'in tanıştığı iblis, cehennem köpeği ya da ona benzer bir şeyse başları önceden düşünlüklerinden çok daha büyük belada demekti.

Damlayan suyun sesi Dean'i çıldırtıyordu. Bir yerlerde rezil herifin teki vanalardan birini sıkmayı ihmal etmiş veya zevk olsun diye suyu açık bırakmıştı. Ve şimdi Dean'in hem günü hem yeni ceketi, damlayan su yüzünden mahvolmuştu.

Yiyecekler getirildiği zaman depodaki büyük dolaplardan birine saklanmak zorunda kalmıştı, ne yazık ki mutfak personelinin, ögle yemeklerini dışarıda yemekten hoşlan-

çıkıplarını keşfetti. Dolap, Dean'ın o güne kadar saklandığı en iğrenç yer değildi ama listenin üst sıralarındaydı.

"Yankee maçıında olanları duydun mu?" dedi dolabın diğer tarafındaki biri. Dean bir an için beyzbol sopasını eline alıp yirmi dakika boyunca mutfak çalışanlarını dövdüğünü hayal etti. *Eminim Sam benden daha çok eğleniyordur,* diye geçirdi içinden.

Sam kafasını merdivenin kenarına çarptı ve kulağıyla kashının arasına isabet eden darbe yüzünden gözleri karardı. Basamakları çıkarken takılıp kafasını çarpmıştı. Cehennem köpeğı -ya da sesin kaynağı her neyse- çok yakınıındaydı. Kendini doğrulmaya zorlayan Sam, merdivenin ortasındaki boşluktan alt kata baktı. Basamaklar, yeraltına kadar uzanıyordu.

Hiçbir şey yoktu.

Kendi kendine cehennem köpeklerinin görünmez olduğunu hatırlatan Sam koşmayı sürdürdü.

Bacakları ağrımaya başlamıştı. Hemen önünde kırkırıncı katın kapısını gördü. Bu arada basamaklardan korkunç bir hırlama yükseldi. Sam köpeğın her an dişlerini bacağına geçirmesini bekledi ama öyle olmadı.

Kırkırıncı katın koridoruna daldı, kapıyı arkasından çarparak kapattı. Koridoru gözden geçirdi ama kapıya barikat yapabileceğı hiçbir şey yoktu. O sırada bir gürültü duydu. Arkasındaki odadan gelen elektrik cızırtısı. Otomatların sesini andırıyordu. İçeri giren Sam, kapıyı arkasından kilitledi.

Otomat, Sam'in beklediğinden çok daha ağırdı ve taşımaya çalıştığında yana devrildi. Çarpmanın etkisiyle parke kaplı zemin sallandı. Sam gözlerini kırıştırdı. O kattaki herkesin gürültüyü duyduğunu düşündü. İyi tarafından bakılırsa artık makineyi hareket ettirmek daha kolaydı. Sam onu kapıya yasladı ve başarılı bir şekilde girişi tıkadı.

Bir kutu tuzlu bisküvi makineden dışarı düştü. Sam cam parçalarını iteleyip toplayabildiği kadar tuz parçacıklı bisküvilerden topladı. Hepsini ellerinin arasında ezip içindekileri otomatın etrafına döktü. O kadar tuzun iblisi dışarıda tutacağına emin değildi ama şansını denemek zorundaydı.

Bir süre soluklandı, oksijen ihtiyacı yüzünden derin derin nefes alıyordu. Devrilmiş makineye yaslandığında, kapının diğer tarafından gelen nefes alıp verişleri duydu. Kapının altına serpiştirdiği krakerler, orayı koklayan canavarın burnuna kaçtı.

Kokumu alıyor, burada olduğumu biliyor. Ama kapı kıpırdamadı ve canavar içeri girmeye çalışmadı. Sam merdivene giden ayak seslerini duydu. Yaratık yoluna devam etmişti.

Sam birkaç dakika daha bekledikten sonra makineyi kapıdan uzaklaştırdı. Tuzun üzerinden geçerken iç çekti. Az kalsın yakalanacaktı.

"Çok aç olmalısın," dedi koridorun diğer tarafından gelen ses.

Sam başını kaldırdığında sabahlığıyla koridora çıkmış yaşlı kadını gördü, elinde boş buz kovası vardı. Kadın, devrilmiş makineyi ve yere saçılmış bisküvileri işaret etti.

Sam omuz silkti. "Paramı yuttu."

Dean'i kurtaran, yükleme bölümüne gelip oyalanmayı sürdüren mutfak personelini azarlayan müdür yardımcısı oldu. Otele dönerlerken, Jersey aksanlı aşçı, mutfaktan geçirilen paketlerden bahsetti. Dean cümlelerin tamamını duymadı ama duyduğu kadarında dev küplerden bahsediliyordu. *Yazıtları üst kata taşıyorlar*, diye düşündü Dean, *umarım Sammy'nin başı belada değildir*.

Ceketine bulaşan damlaları silmeye çalışan Dean yükleme bölümünden ayrılıp Sam'le buluşmak üzere otelin Park Avenue girişine yürüdü.

Garip ama Sam orada değildi. Aralarında dakik olanın Sam olduğu düşünülürse randevuyu kaçırmak ona hiç uymuyordu. Kimsenin kendini tanımayacağını uman Dean, kapıcıya gülümsedikten sonra cüretkar adımlarla lobiye girdi. Ukala resepsiyon görevlisi işbaşında olduğundan, Dean piyanonun yanına toplanan gruba karıştı. Sam lobi-de değildi ama çıktığı merdivenlerden incek olursa kendini grubun önünde bulurdu. Kızıl saçlı bir adam ustalıkla piyano çalıyordu. Ama çaldığı parça, Dean'in bildiği bir şey değildi.

Grubun arasına karışmaya çalışan Dean, genç bir kadının piyaniste yaklaştığını gördü. Kadın nazıkçe adamın

omzuna dokunup kulağına bir şeyler fısıldadı ve bir profesyonelin ustalığıyla elini adamın cebine götürdü.

Genç kadın hızlı hareket ediyordu ama Dean'ın ona yetişişi birkaç saniye sürdü. Asansöre ilerlediği sırada genç kadını kolundan yakaladı ve yüzünü görebilmek için çevirdi.

“Tahmin etmeliydim,” dedi.

Genç kadın, Julia'ydı.

“Ah, yeniden karşılaşmak ne hoş Bay... özür dilerim adınızı unutmuşum,” dedi Julia resmi bir şekilde.

“Dert etme, zaten gerçek adım değildi,” diye yanıt verdi Dean. “Haydi, gidip piyanistle sohbet edelim.” Koluna girip kızı lobiye sürükledi. Kız karşı koydu.

“Özür dilerim, odama dönmem gerekiyor,” dedi Julia.

“Henüz sohbetimiz bitmedi,” dedi Dean tehditkar bir ses tonuyla.

“Kolumu bırak.”

“Kızıl kafaya cüzdanını geri ver,” dedi Dean piyanisti işaret ederek. Julia çırpınmaya başladığında, diğer müşterilerin dikkatini çektiler.

“Bir sorun mu var?” diye sordu endişelenmiş görünen bir adam.

Julia abartılı bir şekilde ağlamaya başladı.

“Bu adam beni biriyle karıştırdı,” dedi hıçkırıklar arasında. Dean kızı bırakmaktan başka çaresinin olmadığını anladı. Julia hemen asansöre koştu. Dean peşinden gidecek oldu ama kılı bir kol önünü kesti.

"Benim bu binaya girmen yasak," dedi resepsiyonist, ardından nöbetçilere seslendi. "Güvenlik!"

Julia asansöre binip görevliye bir şeyler söyledi. Dean bu fırsatı kaçırmadı, eliyle tutup kapının kapanmasını engelledi.

"Bizden ne istiyorsun?" diye sordu kıza. Ama devam etmeden, üç otel görevlisi tarafından sürüklenerek dışarı atıldı. Şimdiye kadar hiçbir işletmeden bu kadar çabuk ve etkili bir şekilde atılmamıştı.

Dışarıda bekleyen Sam, yüzünde önce şaşkın sonra öfkeli bir ifadeyle Dean'e baktı. Gözleri alev alevdi.

"Niye geciktin? Neredeydin?" diye sordu Sam ama Dean soruyu duymazdan geldi.

"Gitmeliyiz, hemen," dedi kardeşine.

"Ne yani, cehennem köpeği mi yoksa insan mı?" diye sordu birasını yudumlayan Dean. "Anlamadım."

"Bilmiyorum. Sesi cehennem köpeklerinin sesine benziyordu ama hiçbir şey görmedim."

"Görmedin çünkü ıvır zıvır odasında saklanıyordun."

Akşamın çoğunu, yeni gelişmeler ışığında planlarını nasıl şekillendireceklerini tartışarak geçirmişlerdi. Sam'in itirazlarına karşın Dean, yakınlardaki bir meyhaneye gitmelerinde ısrar etti. Satış ertesi gün gerçekleşeceğinden içki içmeye falan zamanları yoktu. Ama zamanlarının olmaması, daha önce Dean'i durdurmamıştı.

"Kapıyı aralayıp bakamaz mıydın?" diye ısrar etti Dean.

Kardeşi gözlerini devirdi, aynı şeyleri konuşup durmaktan sıkılmıştı.

“Herhangi bir toynak izi de mı görmedin?”

“Karşımızdaki köpek, at değil.”

“Her neyse, hiç ama hiçbir şey görmedin.”

“Hiçbir şey görmedim!” diye bağırdı Sam.

Garson elinde yeni biralarla geldi ama Sam başını iki yana salladı. Ardından kız yanlarından uzaklaşana kadar bekledi.

“Yani karşımızda bir iblis var, büyük ihtimalle cehennem köpeği, bir de Şeytan’ı öldürebilecek bir parşömen. Ama onlara ulaşmamızı sağlayacak bir planımız yok ve yankesicimiz seni gözüne kestirmiş görünüyor.”

“Çok güzel özetledin,” dedi Dean sırtarak. İskemlesini ittirdi. “Yatma zamanı.”

Sam ağabeyinin peşinden bardan çıktı, uyumak ve daha iyi bir strateji bulmaya çalışmak arasında kararsız kalmıştı.

“Ortada olan benim hayatım. Bu işi hafife almamalıyız.”

“Yapabileceğimizin en iyisini yapacağız,” dedi Dean. “Zaten daha fazlası elimizden gelmez.”

Geceyarısından hemen önce James McMannon kendini kral dairesinin önündeki koridorda dikilirken buldu, asansör ve merdiven arasındaki mesafeyi göz açıp kapayana kadar aşmış ve dairenin kapısına ulaşmıştı. Neden oraya geldiğini veya gelmeden önce ne yaptığını hatırlamıyordu. Tek bildiği, yaptığı şeyin önemli olduğuydu. *Biri burada olmak zorun-*

alı, diye düşündü. Kral dairesinin içinden enfes kokular geliyordu. Kokular, James'in o güne kadar aldığı hiçbir kokuya benzemiyordu. Kapının diğer tarafında kendi çocuğu varmış gibi odayı koruma ihtiyacı duyuyordu.

Çocuk. Yeğen. Barney. Ölü.

Kelimeler James'i öfkелendirdi ama nedenini anlayamadı *Barney'ye bir şey mi oldu?*

Bir önemi yoktu. James dairenin içindeki şeye konsantre olmak zorundaydı. Koku.

Biri almaya çalışırsa onu öldürürüm.

Sam takım elbise içinde çok paspal görünüyor, diye düşünen Dean gülümsedi. Büyük günün sabahıydı ve Sam saygıdeğer biri gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu. Ne yazık ki fazlasıyla uzun olduğundan, çoğu zaman olduğu gibi şimdi de üzerine uyan kıyafetler bulamamıştı. Defalarca planlarının üzerinden geçmiş olsalar da Sam hepsini yeniden gözden geçirmelerini istedi. Elllerinde fazla bir şey yoktu ama Dean'ın aklına otelden canlı çıkmalarını sağlayabilecek bir fikir gelmişti. Parşömeni alıp alamayacakları başka bir meseleydi.

Dean de giyindikten sonra birlikte Waldorf'a gittiler. Bir saat erkenciydiler, yani acele etmelerine gerek yoktu. Elllerinde silahlarla dolu bir çantayla polise yakalanmaları hiç iyi

olmazdı. Sam'in toplantıya giderken taşınması için rehin dükkanından bir çanta almışlardı ama gerekli miktarda parayı bulmaları imkansızdı. Bütün planları güvenlik görevlilerinin Sam'in çantasına bakmamalarına ve açık artırmadan önce beş parasız olduklarının ortaya çıkmamasına dayanıyordu.

Silahların durduğu çantayı Waldorf'un önündeki sokakı bırakan Dean otele bakıp gülümsedi. Harekete geçmenin zamanı gelmişti. *Bu plan gerçekten işe yarayabilir*, dedi kendi kendine.

Asansör kral dairesine çıkarken rahatsız edici şekilde tıkırdadı. Sam gürültüleri duymazdan gelmeye çalıştı. Zaten midesi bulanıyordu.

Waldorf güvenlik görevlilerinden ikisi asansörün önünde nöbet tutuyordu, yanlarında üniformalı bir polis vardı. Polisin canı sıkkın gibiydi, büyük ihtimalle kimsenin eski kağıt parçalarıyla ilgilenmeyeceğini düşünüyordu. Ne kadar yanıldığını bilemezdi.

"Açık artırma için geldim," dedi Sam açıkça ortada olan bir şeyi dile getirdiğini bilerek. Açık artırma vesilesiyle bütün kat kapatılmıştı. Asansörün ön tarafına yerleştirilen masalar koridora girişi engelliyordu ve masanın arkasında üniformalı polis vardı.

"Adınız?" diye sordu cansız bir sesle.

"Bob Singer," diye yanıtladı Sam. "Robert olarak yazılmış olabilir." Polis bezgin gözlerle ona baktı. "Büyük ihtimalle bunu tahmin etmişsinizdir."

“Evet,” dedi polis. “Teşekkürler.”

Sam kral dairesine doğru ilerlerken omzunda bir el hissetti. İki Waldorf güvenlik görevlisinden biri, serseri görünüşlü olan, onu durdurdu. Sam herhangi bir şey söylemeden adam gözlerini kısıp havayı kokladı. *Aynı köpek gibi*, diye düşündü Sam, *ne kadar ürkütücü*.

“James, neler oluyor?” diye sordu öteki görevli.

“Ölüm gibi kokuyor,” dedi James ve burnunu çekip Sam’i koklamayı sürdürdü. Sam başının belada olduğunu hissetti. James gülümsedi ve Sam’in üstünü aradı, silah var mı diye kontrol ediyordu. *Evet, çok ürkütücü*, diye düşündü Sam.

James’le göz göze gelmemeye çalışarak dönüp kral dairesinin kapı kolunu tuttu. *Sanırım Dean’in insan-köpek teorisi doğruymuş*. Gerçi hiç mantıklı değildi.

“Beyefendi, çantanız?” dedi öteki görevli.

“Ne olmuş çantama?” diye yanıt verdi Sam.

“Şifrenizi istemiyoruz beyefendi ama çantanızı dışarıda bırakmanız gerekiyor. Açık artırma süresince, çantadaki her şeyden Waldorf Astoria sorumlu.”

Mükemmel, diye düşündü Sam. Meraklanıp çantaya bakmadıkları sürece işler yolunda demekti. Çantayı girişteki polis memuruna teslim ettikten sonra odaya girdi. Holün duvarları resimlerle kaplıydı. Sadece giriş bile, Sam’in kaldığı yerlerden çok daha lükstü. İyi ki mekanın planlarını incelemişti yoksa dikkatini toplamak yerine hayran hayran içeriği süzerdi. Sağ tarafta yatak odasına giden koridor vardı. Bir gün Kennedy’nin, Obama’nın uyuyacağı

oda. Sol tarafta, kemerli kapıdan yemek salonuna gidiliyordu. Masa yemek yenecekmiş gibi hazırlanmış, gümüşler dillanmış, en iyi kristaller çıkarılmıştı. Süitin kendi mutfağı vardı ve Sam bir an için, gecenin bir yarısı yataktan kalkan Bill Clinton'ın buzdolabını karıştıran halini gözünde canlandırmayı denedi.

Sam'in karşısında, ufak kanepenin ve şezlongun ötesinde kral dairesinin salonu vardı. İçerisi insan doluydu. *Burası avlanırken gitmek zorunda kaldığımız pek çok yerden daha güzel,* diye düşündü Sam. Grubun içinde tanıdığı tek kişi, Benjamin Shochat'tı. Salona girdiğinde, odanın ortasında bir dizi işlemeli toprak küp olduğunu fark etti, hepsinin ağzı mühürlüydü.

"Hoşgeldiniz Bay Singer," dedi Shochat yarı alaycı bir gülümsemeyle. "Bize katılabilmenize çok sevindim. Sizi işverenimle tanıştırayım." Eliyle, korumak istercesine küplere doğru eğilmiş olan yaşlı beyefendiyi işaret etti. Adam en az seksen yaşındaydı ama başını kaldırıp Sam'e baktığında, gözleri hala genç biri kadar kıvrak zekalı olduğunu ele veriyordu. Alnındaki kırışıklıklar, yorucu bir hayat sürdüğünün işaretiydi. Suratında kahkaha yüzünden oluşan kırışıklıkların yer almaması, Sam'in varsayımını doğruladı – adam zorlu bir hayat sürmüştü.

"Bay Singer, bu Bay Feldman. Yazıtların sahibi," diye tanıştırdı Shochat.

"İyi günler Bay Singer," dedi Feldman mezar toprağı gibi kuru bir sesle. "Beni oldukça meraklandırdınız. Ben-

jamin genç biri olduğunuzu söylemiştil ama ne kadar genç olduğunuzu tahmin edememişim." Hepsisi orta yaşlı olan diğer alıcıları işaret etti. "Bu oyunun yaşlı adamların işi olduğunu sanıyordum."

"Sözleriniz gururumu okşadı Bay Feldman ama ben basit bir temsilciyim," diye karşılık verdi Sam.

Yaşlı adam dudaklarını büzüp söyleneni gözden geçirdi. Bir süre sonra da, "Parası olduğu sürece kimseye bir itirazım yok," dedi.

Sam bu sözü, diğerlerinin arasına karışması için bir işaret olarak algıladı. Kızıl saçları tepedeki avizeden yayılan ışığın altında parlayan tedirgin bakışlı adama yaklaştı.

"Ben Bob Singer..." diye söze başlayacak oldu Sam ama adam, sözünü tamamlamasına fırsat vermedi.

"Adını biliyorum," dedi adam gergin bir ses tonuyla. "Az önce söylediğini duydum. Neden duymayayım?"

"Nazik davranmaya çalışıyordum." Sam'in odadaki kimseyle arkadaş olamayacağı açıklık kazanmaya başlamıştı.

"Adımı sormayacak mısın?" diye sordu kızıl saçlı adam.

"Sormayı planlamıyordum," diye karşılık verdi Sam dikkatini adamdansa masadaki yiyeceklere vermeyi tercih ederek. Yumurtalara uzandığı sırada, kızıl saçlı adamın eli önünü kesti.

"Ben Eli Thurman," dedi ve bir saniye sonra Sam kendini Ölü Deniz Yazıtları'nın çağdaş teologlar için ne kadar önemli olduğuna dair garip bir sohbetin içinde buldu. Tartışma, Sam'in çok anlamadığı ve hiç umursamadığı konu-

lar etrafında dönerken, kıyamet konusunu açmamak için dilini ısırtması gerekti.

"Hey Eli, Şeytan'ı serbest bıraktığımı biliyor muydun?" demek istedi. Garip tavırlı geveze adam, bunu duyduğu anda büyük ihtimalle düşüp bayılırdı. Can sıkıcı yirmi dakikanın ardından Shochat şarap kadehinin kenarına vurarak odadakilerin dikkatini kendi üzerine topladı.

"Son müşterimiz de geldiğine göre birazdan satışa başlayacağız."

Önceki hafta yaşadığı bütün sürprizlerden sonra Sam, çok geçirmiş gibi davranamayacak kadar yorgundu. Son gelen müşterinin gözlerine bakıp elini uzattı.

"Merhaba Walter. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Dean, durumun oldukça ironik olduğunu itiraf etmeliydi. Dün, damlayan sular ceketini neredeyse mahvetmişti. Bugünse Park Avenue'daki yangın musluğundan fışkıran sular hayatlarını kurtaracaktı. Tüm New York'un önünde kargaşa çıkarması için demir parçasıyla yangın musluğunu kırmasının yeteceğine karar vermişlerdi ve Dean'in planının ilk kısmı tamamlanmıştı.

İnsanlar kaldırımı, Park Avenue'yu ve Waldorf Oteli'nin ön duvarını ıslatan suları izlemek için toplandı. Toplanan insanlardan biri, tam da plana uygun olarak, ukala resepsyonistti. Dean'in yaramazlığının ikincil sonuçları da vardı, bunlardan biri de çekici görünümlü kadınların ıslanmadan Waldorf'tan çıkmaya çalışırken attığı çılgınlardı.

Hiç şansınız yok hanımlar.

Kargaşaya rağmen Dean yükleme bölümüne kaçıp omzunda silahların durduğu çantayla servis asansörüne girmeyi başardı. Planın bir sonraki bölümü, Dean'in o güne kadar yapmayı denediği en aptalca şey olabilirdi. Ama yapmadan önce neler olacağını kestirmek imkansızdı. Asansör 47. kata kadar çıkıyordu. O noktadan sonrasını yaya gitmek zorundaydı. Asansörden inen Dean çabucak çatıya çıkan merdivenleri buldu ve kapağı dışarı attı.

“Sen misin Johnny,” diye sordu çatıdan gelen bir ses. Büyük ihtimalle Dean'in bulması gereken kişiydi.

“Ben, şey, Tony. Johnny hastalandı,” dedi Dean bu kadarının adamın güvenliği aramasını engelleyeceğini umarak. Uzun bir sessizlik oldu. Dean bu fırsatı çantanın fermuarını açıp kendini dövüşe hazırlayarak değerlendirdi.

“Yardıma seni mi yolladılar?” diye sordu adam.

“Evet.”

Dean kaderin lütfunu zarifçe kabul etti. Yeniden çantanın fermuarını kapayıp omzuna aldı. Elektrik kutusunun yanından geçti ve gözücuyla hedefine baktı –Mario'ya benzeyen, İtalyan kökenli, bıyıklı bir adam. Binanın kenarına oturmuş Reuben sandviç yiyordu.

“Sen de çam silicisi misin?” diye sordu Dean.

“Hayır, buraya temiz hava almaya çıktım,” diye karşılık verdi adam ve çatının diğer tarafındaki askıları işaret etti. “Şimdi güvenlik kemerini takıp sallanmaya hazırlan. Seni diğerlerinin yanına, aşağı indireceğim.”

Dean adama yaklaşıp çatının kenarından gökdelenlerin oluşturduğu derin vadiye baktı.

“Evet, hemen hazır...” İçine girmesi gereken mekanizmaya baktığında, cümlesi yarım kaldı. “Kahretsin,” dedi İplerden ve düğümlerden oluşan sistemi incelerken. Kaldiraçlardan ve makaralardan oluşan bir makine, otelin çatısına iliştilmişti. *Bunlara güvenip mi binanın kenarından aşağı sarkacağım?*

“Sorun nedir,” dedi adam. Soru değildi. Dean’in korkunun teki olduğunu ima etmişti. Gerçek bir erkek, sistemin işlediğinden şüphe duymazdı. Cam silicisinin sandviçinin içindeki etlerden biri aşağıya düştü. Adam öne eğilip aşağı seslendi, “Özür dilerim Lenny.”

Yükseklik korkusu dalga dalga Dean’in içini kapladı ve kenara yaklaşmasını engelledi. Dean uçmaktan nefret ederdi, kırk yedi katlı gökdelenin tepesinde durmaksa ondan bile kötüydü.

Tamam, belki de bu plan işe yaramayacak.

*S*anırım başka bir çevirmen bulmam gerekecek, diye düşündü Sam. İçimden bir ses, Walter'ın, kafasına silah dayanmasından hoşlanmayacağını söylüyor. Satış başlayalı beş dakika olmuştu ve Walter oldukça düşük olan tek bir teklif yapmıştı – Sam bunun bir strateji mi yoksa bütçe sorunu mu olduğuna emin olamadı. Elbette, Sam'in de hiç parası yoktu.

İçerdeki yarım düzine kişi arasından sadece üçü, gerçekten yazıtları satın almakla ilgileniyordu. Eli Thurman, Sam'in canlandırdığı Robert Singer ve kendini Gerald olarak tanıştıran Orta Batılı bir adam.

Eli herkesin düşük bir rakam olduğunu bildiği 100.000 dolarla açık artırmayı açtı. Gerald çabucak fiyatı 115.000

dolaba çıkararak karşılık verdi. Ve Sam toplamı on bin doları daha arttırdı. Satışın başlarında Sam, sürekli odada dolayan, pencerelerden bakan, yan odaları kontrol eden ve açıkça cebindeki silahla oynayan Shochat'a konsantre oldu.

Fiyat yükseldiğinde, ciddi olmayan alıcılardan üçü açık arttırmadan çekildi. En aktif olanlar, Gerald ve Eli'ydi. Sam arada bir müdahale ediyor ve açık arttırmanın alevlenmesini saplıyordu. Satış kavga gürültü olmaksızın sona erecekmiş gibi görünürken, dışarıdan gelen sesler açık arttırmayı böl-
dü. Büyük olduğu sesinden anlaşılan bir şey kapıya çarpıp aşağı kaydı.

Sam hemen ayağa fırladı ama Shochat onu ittirip yeniden koltuğa yığılmasına neden oldu.

"Gidip neler oluyor bak Benjamin," dedi Bay Feldman sakın bir sesle. Shochat emre uydu ve tabancasını çıkarıp kral dairesinin kapısına ilerledi.

Sam gürültünün kaynağının ağabeyi olabileceğini kavradı. Planladıkları şey bu değildi ama belki de Dean, B planını uygulamaya geçmişti. Sam ağırlığını topuklarına verip küpleri kapmaya hazırlandı.

"Kim var orada?" diye sordu Shochat'ın sesi. Diğer tarafta olduğu için Sam artık genç adamı göremiyordu.

Herkes yanıtı beklerken oda sessizleşti ama yanıt yoktu.

Haydi ama Dean, kendini vurdurtma.

Tam bunu düşünürken kapının açıldığını duydu. İki saniye sonra silah patladı ve Sam ayağa fırladı.

“Dur!” diye bağırdı Bay Feldman ve kendini Sam’le küplerin arasına attı. Sam yaşlı adamı pencereye doğru itirdi ama hedefi küpler değildi. Dairenin girişine koşuyor ve içten içe Dean’i kanlar içinde görmemeyi umuyordu. Aceleciliği yüzünden, kanlı elini tutarak odaya dönen Shochat’a çarptı.

“Dean?” diye seslendi Shochat’ı kenara ittirip.

“Korkarım ki hayır tatlım,” dedi melodik bir ses. Genç bir kadın elinde siyah bir tabancayla odaya girdi. Güzel-di, tanıdık geliyordu. *Bu kız Julia olmalı,* diye geçirdi Sam içinden.

Odanın diğer tarafındaki Walter yutkundtu ve “Tatlım, sana insanları yaralamak konusunda ne söylemiştim?” dedi.

Julia gözlerini devirdi.

“Kaçınmam gerektiğini. Biliyorum baba.”

Dean çatıda büyük bir panik yaşıyordu. Planı tamamlaması imkansızdı. Deri kayışlara bağlı olarak gökdelenin tepesinden aşağı sarkıtılmaya hiç niyeti yoktu. Sam’in Şeytan’a evet deyip dövüşmesi gerekecekti.

“Sakinleş evlat,” dedi cam silici. “Bu iş insanın sinirlerini bozar, sakinleşmediğin takdirde taksilerden birinin üstüne düşüp krem peynire dönersin.”

“Adım ne demiştin?” diye sordu Dean.

“Marco,” diye yanıtladı adam.

“Dinle Marco, bir dakika çeneni kapa.”

Avlandığı onca yıl içerisinde Dean hiç bu kadar kork-
mıymıştı. *Hayalet hastalığı sayılmazsa ama o da benim ha-
tam değildi. Sam bana güveniyor. Kendime gelmem gerek.*

"Tamam," dedi bütün cesaretini toplayan Dean. "ok
ıttıcağını biliyorum ama ben bu işte yeniyim."

"Deme ya," diye dalga geçti Marco.

"Bu yüzden afra tafrayı bırakıp bağlanmama yardım
edersen..."

"antanda ne var?"

"Efendim?"

Marco, Dean'in silahları taşıdığı çantayı işaret etti.

"gle yemeği."

"şimdi yesen daha iyi olur. Burada bırakırsan adamlar-
dan biri işemek için yukarı çıktığında çantanın gittiğini
görürsün."

"O zaman çantamı da yanıma alırım," dedi Dean.

Marco'nun yardımıyla kayışları giydi, güvenlik nlem-
lerini aldı ve binanın kenarına yürüdü. Diğer beş cam si-
licisi çoktan aşağı sarkıtılmıştı, yirminci katın camlarını
siliyorlardı. Taksilerin sel gibi 50. Sokak'tan akıp gitmesi de
işleri kolaylaştırmıyordu.

Kenardan bir ayağını sarkıttı ve kral dairesine kaç kat
olduğunu saydı. *Otuz beşinci kat*, diye hatırlattı kendi ken-
dine. *Bunu yapabilirim. Sam olsa tereddüt etmezdi. İpleri*
son bir kez kontrol edip binanın kenarından aşağı sarktı.

"Bir şey unutmuyor musun?" diye seslendi Marco. Elin-
de spreyler ve süngerlerin takılı olduğu deri kemeri tutu-

yordu. "Bunu söylemek zorundayım Tony, işi yeni öğrenen biri için bile berbatsın."

Alet kemerini alan Dean aşağı inmeye başladı.

Walter ve Julia hiç zaman kaybetmedi. Bay Feldman'ı, Shochat'ı ve alıcıları kral dairesinin bir köşesine ittirdiler, Julia'nın kullandığı biber spreyi yüzünden hepsinin yüzleri gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Kimsenin öldürülmemiş olması rahatlatıcıydı ama Sam, herhangi biri iş birliği yapmayı reddederse bu durumun değişeceğini içten içe biliyordu.

Shochat'ın yarısından akan kanlar Sam'in ayakkabılarına damladı. Julia ve Walter toprak küpleri incelemekle meşgul olduğu için Sam perdelerden birini aşağı çekme şansı buldu. Kumaşı ince uzun parçalara bölüp elindeki yarıyı sarması için Benjamin'e verdi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Julia.

"Kan kaybindan ölmesini engelliyorum," diye karşılık verdi Sam öfkeyle.

Julia herhangi bir tepki veremedi. Walter araya girdi.

"Önemli değil Jules. Kimsenin incinmesini istemeyiz."

Julia somurttu. Kızın kötü, Walter'ın iyi polisi oynadığı belliydi.

"Bunun için biraz geç kaldınız," dedi Bay Feldman hüznü bir sesle. Gözleri, asistanının değil, Walter'ın ağzını açmaya çalıştığı uzun küpün üzerindeydi. Sam, Walter'ın, kolundaki sargıdan kurtulduğuna dikkat etti.

"Bunu yapmak istediğimizi mi sanıyorsun?" diye bağırdı Julia, Feldman'a. "Sizin iyiliğiniz için yapıyoruz."

Walter küpü masanın üzerine koydu. O anda Sam'in gözleri, küpün kapağına işlenmiş olan Şeytan tuzağına kaydı.

"Onu açmak istemezsin Walter," dedi adama.

"Ne yaptığımı biliyorum Sam."

"Sam mi?" dedi Shochat soru soran gözlerle. "Adının Robert olduğunu sanıyordum?"

"Arkadaşlarım bana Sam der," dedi genç adam, Walter'a öfkeli bir bakış atarak. "Ve arkadaşım zannettiğim insanlar."

Walter bakışlarını kaçırdı. Elini küpün ağzından içeri sokup içindekileri kontrol etti. Adamın yaptığı şey Sam'in irkilmesine yol açtı çünkü binlerce yıllık parşömenlerin aşırı hassas olduğuna emindi.

"Walter..." diyen Sam yeniden adamı uyarmaya çalıştı ama herhangi bir şey söyleyemeden, Julia silahını onun suratına yasladı.

"Bırak konsantre olsun," dedi genç kadın dişlerinin arasından. "Eğer işler yolunda gitmezse bilin ki birileri pencereden aşağı uçacak."

İşler yolunda gitmezse neler olabileceğini bir bilsen, diye düşündü Sam.

Walter güçlükle küpün içindeki eski görünüşlü siyah tıpayı yerinden çıkardı. Parşömen olmadığı belliydi. Parşömenlerin nemlenmesini engellemek için yerleştirilmiş

olabilirdi. Adam siyah nesneyi inceledikten sonra bir kenara bıraktı ve yeniden elini içeri soktu. Gözleri parladı. Parşömeni bulmuş olmalıydı.

Kral dairesinin kapısında yeni bir gürültü duyuldu. Bir şey kapıya çarptı.

“Bu da neydi?” diye sordu Julia.

“Yanıtı senin bilmen gerek,” diye karşılık verdi babası dikkatini önündeki işten ayırmaksızın. “Onları senin halletmen gerekiyordu.”

İlk parşömeni küpten çıkardığında yüzündeki neşeli ifade biraz soldu. “Doğru parşömen değil,” diye mırıldandı.

“Aramayı sürdür. Bununla ben ilgilenirim,” dedi Julia kapıya doğru giderken.

Sam bunu fırsat bilip Walter’a doğru ilerledi.

“Bunu yapman gerekmiyor,” dedi alçak sesle. “Yazıtları okumak istiyorsan müzede sergilenmelerini bekle.”

“İşler öyle yürümüyor Sam,” diye karşılık verdi adam. “Aradığım belge hiçbir zaman müzede sergilenmeyecek. Yanlış insanların eline geçerse,” diyerek doğrudan Eli’ye baktı, “çok kötü olur.”

Sam, Walter’ın ne yapmayı planladığını merak etti. New York’taki hayatını bırakıp parşömenle beraber ortadan kaybolmayı mı planlıyordu?

Julia odaya dönüp silahı yeniden Sam’e ve diğerlerine doğrulttu.

“Bir şey yok,” dedi kız. “Nöbetçilerden biri uykusunda kıpırdanıyor. Artık buradan gidelim.”

“Buldum,” dedi Walter ikinci el yazmasını çıkardığında.
Savaş Parşömeni.

*İlç iyi değil, diye düşündü Sam, bizimle aynı sayfanın
peşindeler ve hikayemizi duyduklarında onu bize verecekleri-
ni sanmıyorum.*

James McMannon irkilerek uyandı. Beyni zonkluyordu, vücudu devrilen masaya yığılmıştı ve gözleri biber gazı yüzünden acıyordu. *Neredeyim,* diye merak etti ve hemen sonra, ayaklarının altındaki, Waldorf Astoria’nın kendine özgü halısını tanıdı.

Anılar bir anda zihnine doluştu, kızın silahı doğrultuşu, yeğeni, kokuya olan takıntısı... o koku... Aniden burun delikleri genişledi ve geri kalan her şey kayboldu. O kokuya ulaşmalıydı. Biri onu adamdan uzaklaştırmaya çalışıyordu ve buna izin veremezdi.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırان Sam, Julia’nın silahının namlusuna tehlikeli ölçüde yaklaştı.

“Geri çekil yoksa yemin ediyorum suratında bir delik açarım,” diye bağırarak karşılık verdi kız.

Walter el yazmasını alıp metal çantaya koydu ama aceleyle küplerden birini devirdi ve parçalanmasına yol açtı. Küp kırılırken herkes içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi.

Paha biçilmez tarihi eser parçalara ayrılmıştı ve kimse yanlışlıkla o parçalara basmak istemiyordu.

Walter'ın yüzünde pişman bir ifade belirdi. Ardından, bu ifadenin yerini korku aldı. Bir an için küptün kırık parçalarından gerçek olamayacak kadar parlak bir ışık yükseldi.

İyiye işaret değil, diye düşündü Sam.

Küpün kırılışını girişten gelen öfkeli gürültüler takip etti. Odadaki herkes yeniden gerildi. Bu kez gürültüler birkaç saniye içinde kesilmedi. Tam aksine gittikçe güçlendi ve ağır bir şeyin kapıya çarpışının sesi duyuldu, sanki öfkeli bir hayvan, kapıda durmuş içeri girmeye çalışıyordu.

Mesela bir köpek, aman ne güzel, diye düşündü Sam.

“Jules?” dedi Walter.

Kız silahını kaldırıp girişi kontrol etmeye gitti.

“Altından kalkamayacağımız bir şey değildir,” dedi güven dolu bir sesle.

Dean, bir an önce gelsen iyi olacak.

Julia'nın dikkati kapıya yönelmişken, Sam uzanıp küpün parçalarını topladı. Parçalardan birini çevirdiğinde üzerinde mührü andıran bir desen olduğunu gördü. Sembol, meleklerin kullandıklarına benziyordu ve şimdi kırılmıştı. Küpün içindeki her neyse, artık özgürlerdi.

Kapının önünden gelen gürültüler sona erdi ve yerlerini onlardan çok daha tedirgin edici bir sessizlik aldı. Sam küpün parçalarını kenara ittirip hiçbirine basmadan girişe ulaşabileceği bir yol açtı ama harekete geçmeye fırsat bulamadan Eli'nin elini omzunda hissetti. Adamın kocaman açılmış gözlerinden çaresizlik okunuyordu. Sam'in, yanlarından ayrılmasını istemediği belliydi.

Derken hepsine dünya parçalanıyormuş gibi geldi. Rüzgar odaya doluştu, perdeleri savurdu ve cam kırıkları etrafa uçtu. Küçük cam parçaları Sam'in başının üstünden geçti ve birkaç tanesi, acı verecek şekilde boynuna saplandı. Darbenin etkisiyle öne savrulan genç adam dengesini kaynamadı ve kırılan küpün üzerine düştü. Hiçbir şeye zarar vermemek için hemen o anda yana yuvarlandı ama olan olmuştu.

Doğrulduğunda oldukça garip bir manzarayla karşı karşıyaydı: Dean kırılan pencerenin önünde, ipin ucunda, havada sallanıyordu. Tuzlu kurşunlarla doldurdukları tüfeği pencereye doğrultmuştu. Anlaşılan, biraz geriden gelmekle beraber, planın üstüne düşen kısmını gerçekleştirmişti.

“Özür dilerim, aynalı cam olduğu için içerisi görünmüyordu.”

Boynuna saplanan cam parçalarının verdiği acıya rağmen Sam, ağabeyinin gelişine minnettardı. Ama rahatlama hissi kısa sürdü.

Kral dairesinin girişindeki kapı, menteşelerinden koptu. Hazırlıksız yakalanan Julia, kapının savrulmasının etkisiyle yan taraftaki duvara yapıştı. Walter elinde çantayla koşarak salona döndü ama canavardan hızlı hareket etmesi imkansızdı. Yaratık, pençelerini adamın bacağına geçirip onu geri çekti.

Salondan Sam'in tek görebildiği, kapının diğer tarafına geçip gözden kaybolurken Walter'ın yüzünde beliren ifadeydi.

“Biraz yardım etsen?” diye seslendi pencerenin önünde sallanan Dean. Sam pencereye koştu ama Dean’i içeri çekmek yerine ağabeyinin elindeki silahı alıp Walter’ın peşinden gitti.

Girişe vardığında olduğu yerde donup kaldı. Walter’ı yere çivileyen cehennem köpeği değil, güvenlik görevlisi James’ti. Aşırı uzun tırnakları, pençe gibi Akademisyen’in bacağına saplanmıştı.

Sam nişan alıp ateş etti. Kurşun James’in göğsüne çarptığından, tuz parçaları üzerine dağıldı ve darbenin etkisi adamı duvara yapıştırdı. Ama Walter kaçamadan James yeniden üzerine çıkmıştı, gözleri kapkaraydı. Sam tetiği çekip ateş etti ama hiçbir şey olmadı. *Kahretsin kurşunu bitmiş.*

“İmdat!” diye bağırdı Walter.

James yeniden uzun tırnaklı elini adamın yüzüne doğru savurdu. Ardından İblis, Walter’ı kaldırıp yakındaki kanepeye fırlattı. Kan damlaları krem rengi duvar kağıdına ve orada asılı duran Harry Truman resmine sıçradı.

James dikkatini o ana kadar Walter’ın vücudunun altında kalmış olan metal çantaya çevirdi. Kilidi kurcalamaya başladığında, Julia da adamın arkasına geçip tabancasını doğrulttu.

Kurşun sesi Sam’i neredeyse sağır edecekti. Kurşun, James’in sırtından girip göğsünden çıktı. Vücudu çantanın üzerine yığıldı ama Sam, uzun süre öyle kalmayacağını biliyordu. Bir iblisi öldürmek için kurşundan çok daha fazlası gerekirdi.

"Hey! Sam!"

Sam dönüp baktığında, ağabeyinin, hala iplere bağlı olma da pencereden girmeyi başardığını gördü. Dean, Sam'e birkaç kurşun fırlattı.

"Silahlarınızı atın!" diye seslendi biri dairenin girişinden. Sam başını kaldırdığında, silahlarını kendisine doğrultmuş olan polislerle karşılaştı. Hem Sam'e hem de babasının yanına koşarken silahını bırakmamış olan Julia'ya hitap ediyorlardı.

Sam'in beş altı seçeneği vardı. Teslim olmak, kaçmak, savaşmak, konuşmayı denemek... hiçbirini seçmedi. Donup kaldı ve endişe dolu gözlerle James'in kıpırdanmaya başlayan cesedine baktı. Diğer taraftan Julia tereddüt etmeden dönüp polislerin karşısına dikildi. Ne yazık ki Sam'in, kızın ortağı olduğunu düşünecekleri kesindi. Bu yüzden Sam'in artık hiçbir seçeneği yoktu. Kaçmak zorundaydı.

Polisler ateş açtığında siper alacak bir şey aradı. Neyse ki öldürmek için değil korkutmak için ateş ediyorlardı ve kurşunlar insanlara değil duvarlarla tavana isabet ediyordu.

"Sam!" diye bağırdı Dean endişeli bir sesle. Her tarafını saran kayışlardan kurtulmaya çalışıyordu. Bıçağını çıkarıp ipleri kesmeye koyuldu ama halatlardan kurtulmak o kadar kolay değildi.

Silah sesleri odadaki herkesin bir köşeye kaçışmasına yol açmıştı – bir kişi hariç. Shochat sargılı elini tutarak odanın ortasındaki kırık küpe doğru ilerledi. Sağlam eliyle olabildiğince çok parça toplayıp hepsini birer birer ceketinin

cebine kaldırdı. Hemen arkasındakı Eli çaresizce ciyaklıyordu.

Sam, Julia'nın defalarca ateş ettiğini duydu, ardından kız yalpalayarak salona daldı. Walter'ın çantası elindeydi. Hala pencerenin dışında sallanan Dean'e doğru koştu.

"İki kişiyi taşır mı?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" diyen Dean birkaç adım geri çekilip kızıdan uzaklaştı.

Saniyeler sonra James odaya daldı, yüzünde köpeklerinki gibi bir ifade vardı ve hırılıyordu.

Arkasında duran polisler, ölümcül yara almış adamın odada koşturmasına anlam vermeye çalışıyordu. Görüntü o kadar anlamsızdı ki James hırlayarak Julia'nın üzerine atladığında, tüfeklerini indirmiş şaşkınlıkla karşılarındaki manzarayı izliyorlardı. Genç kız Dean'in üzerine devrildi. Üçü birden, açık pencereden dışarı uçtu.

Kahrolası iblisler, diye bağırarak istedi Dean, New York rüzgarı saçlarını uçuştururken. Julia sıkı sıkı ona sarılmıştı ve birlikte pencerenin önünde sallanıyorlardı.

İki kişinin ağırlığı yüzünden, Dean'i taşıyan mekanizma kırılma noktasına gelmişti ve genç adamın ipleri kesmeye başlaması da iyi olmamıştı. Dışarı savrulup granit duvarı çarptıkları sırada Dean, Julia'nın kollarının gevşediğini hissetti. *Bu koşullar altında düşmesi dünyanın sonu olmaz*, diye düşündü. Otuzuncu katın penceresinden dışarı uçması sağlayan çılgın kadınlar olmadan da hayatı yeterince zordur.

Gözucuyla baktığında James'in duvardaki çıkıntılardan birine tutunduğunu gördü. *İşini bildiğini kabul etmek la*

zım, diye düşündü. Ben olsam kesinlikle düşmüştüm. Ama bunu uzun uzadıya düşünecek zamanı olmadı çünkü James havada sallanan çiftin üzerine atladı. İskalasa aşağı düşerdi ama riske girmekten çekinmediği ortadaydı.

İskalamadı. James'in çarpışıyla beraber Julia'nın kolları daha da gevşedi. İkisi birlikte çaresizce sallandı.

"Beni çekin!" diye bağırdı Dean tepelerindeki açık pencereye doğru. Bir saniye sonra polislerden biri başını uzatıp dışarı baktı ama ipi yakalamadı. Dean başını kaldırdığında, neyse ki on iki kat yukardaki Marco'nun da şok geçiren bir ifadeyle kendisine baktığını gördü.

"Marco! Çek!"

Ardından Dean'in gözleri, yukarı tırmanmaya çalışan İblis'e kaydı, yaratığın dikkati Julia'nın elindeki metal çantadaydı.

"Çantanın peşinde! Onu aşağı at!" diye bağırdı Dean ama Julia onu duymazdan geldi. Çantayı atmak yerine James'i tekmeledi ve adamdan kurtulmaya çalıştı. Dean'i mekanizmaya bağlayan halatlardan biri çatırdadı, içindeki ipler birer birer kopmaya başladı.

"Çantayı at, yoksa hepimiz öleceğiz!" diye bağırdı. Kız, Dean'le göz göze geldi. Genç adam o gözlerdeki kararsızlığı gördü. *Anlaşılan parşömen, onlar için de çok önemli.*

"Ölürsen onu okuyamazsın!" diye ekledi Dean çaresizce.

Genç kız isteksizce, çantayı atacakmış gibi havada tuttu. James pençelerini Dean'in bacaklarına geçirip çantaya ulaşmaya çalıştı.

*Anlaşılan bu adam intihara eğilimli, diye düşündü Dean.
Bekle bir saniye – iblis demeliydim.*

James havaya sıçrayıp çantayı yakaladı ve Julia'nın parmaklarının gevşemesine yol açtı.

İblis ve çanta, aşağıdaki sokağa doğru düştü.

Dean güçlüğüle ipe tutunmuş olan Julia'ya baktı. İki eliyle tutunmayı sürdürse de uzun süre dayanamazdı.

“Sen delinin tekisin biliyor muydun?” dedi kıza.

Kimse Eli'nin dışarı çıktığını fark etmedi. Uzun boylu genç cin ortağı, genç kadın ve çantayla pencerenin önünde sallanırken, Eli fırsatı değerlendirip olay yerinden kaçmıştı. Zaten fırsatları değerlendirme becerisiyle gurur duyardı ve hayatta kalma fırsatını elden kaçırmaması düşünülemezdi.

Waldorf Astoria'dan çıktığında, James'in yere yapışmış cesedinin etrafına toplanan kalabalıkla karşılaştı. Üzerine düştüğü taksinin tepesi dümdüz olmuştu. Cesedin görünüşü mide bulandırıcıydı. Tren çarpmış gibiydi – her tarafı paramparça olmuş, tanınamaz bir kütleye dönüşmüştü. Toplanan insanların çoğu gözlerini bu iğrenç manzaradan ayıramıyor geri kalanlarsa havada sallanan iki budalaya bakıyordu.

Cesedin beş metre ötesine düşen çantaya kimse diklenemedi.

Ne ilginç bir gün oluyor, diye geçirdi Eli içinden, çok doğal bir şeymiş gibi çantayı aldı ve New York'un kalabalığına karıştı.



Kral dairesinde kargaşa devam ediyordu. Sam az kalsın ağıubeyinin peşinden camdan atlayacaktı ama iki polis tarafından durduruldu. Oda berbat durumdaydı, yerler cam ve küp kırıklarıyla kaplıydı, mobilyalarsa devrilmişti. Bay Heldman odaları boşalttıkları sırada olup bitenleri polislere açıklamaya çalıştı ama kimse, Güvenlik Görevlisi'nin ölümünden sonra nasıl olup da yeniden dirildiğini açıklayamıyordu. Dean ve Julia'nın hala pencerenin önünde sallandığını fark etmeleri, neredeyse bir dakikalarını aldı.

"Herkes geri çekilsin," dedi Komiser. "Olay kontrolünüz altında." Polis memurlarından biri başını pencereden uzatıp isteksizce ipi yakalamaya çalıştı.

Çatıya ulaşmalıyım. Eğer onu buraya çekerlerse kıyameti başlatacak beklemek zorunda kalırız, diye düşündü Sam.

Diğer polis, telsizi ayarlamakla meşgul olduğu için Sam kaçma fırsatı buldu. Salondan ayrılırken Walter'ın sürünerek çıkışa ulaşmaya çalıştığını gördü. Walter'ın Savaş Pansiyonu'yla ilgili sözlerini hatırladı: *Yanlış insanların eliyle geçerse çok kötü olur.*

Sam'in ve Walter'ın aynı tarafta olması mümkün müydü? Bütün içgüduları aksini söylese de Sam, Walter'ı bırakmamaya karar verdi. Bir kolunu yaralı adamın kolunun altına sokup ayağa kalkmasına yardım etti ve birlikte asansörlere doğru ilerlediler.

"Teşekkürler..." demeyi başardı Walter güçlükle.

"Bana teşekkür etme." Ona ne yapacağına karar verene kadar adamın minnettarlığını istemiyordu. 47. kata çıkmak için yukarı düğmesine bastı.

"Aşağı düğmesine bas," diye mırıldandı Walter. "Sokağa ulaşmalıyız."

"Kızın ipin ucunda sallanıyor Walter. Onu öylece bırakacak mısın?"

"Kızım hala hayatta mı?"

"Evet ama bir an önce çatıya ulaşip onu yukarı çekmezsek uzun süre öyle kalmayacak."

Asansörden çıkıp Walter'ın sakat bacağının izin verdiği hızla merdivenleri tırmandılar. Çatıya vardıklarında iriyarı bir adamın Dean ve Julia'yı yukarı çekmeye çalıştığını gördüler.

"Tanrı aşkına, aşağıda neler oluyor?" diye sordu adam, Walter'ın yaralı bacağını işaret ederek.

Sam olanları açıklamasını sağlayacak kelimeler aradı. Her zamanki gibi, Winchester kardeşlerin başına gelen şeyler, mantık sınırlarının çok ötesindeydi.

"Komünistler," dedi kararlı bir ses tonuyla. Elinden gelenin en iyisi şimdilik buydu.

"Onları yukarı çekmeme yardım et."

O noktada Waldorf Astoria'nın camlarını temizleyen diğer cam temizleyicileri işi gücü bırakıp Dean ve Julia'yı izlemeye başlamıştı. Dean yan yan yürüyerek kral dairesinin penceresinden uzaklaşmaya çalışıyordu. Sam en az üç polisin pencereden sarktığına dikkat etti, ipi yakala-

mak için öncekinden büyük bir çaba harcıyorlardı. Destek kuvvetleri gelmiş olmalıydı. Çatıya ıkımları da uzun sürmezdi. Cam silicileri aşağı indiren mekanizma, kaldıraç ve makaralardan oluşan basit bir sistemdi. Her biri kendi makaralarına bağlıydı. Mekanizmanın başındaki adam bütün ağırlığıyla yüklendiği halde, Dean'i yukarı çekmeyi başamıyordu. Sam adama yardıma gitti, iki kişinin gücü birleştiğinde, makaralar yavaş yavaş dönmeye başladı ama o hızla devam ederlerse Dean ve Julia'yı yukarı çekmeleri on dakikayı bulurdu.

"Yardım etmeyecek misin Walter?" diye sordu Dean. Ama Walter'ın yardım edecek durumda olmadığı açıktı. Kan kaybından beti benzi atmıştı. Bütün enerjisini ayakta durmak için kullanıyordu.

"Bu mekanizma iki kişiyi taşımak için yapılmadı," dedi İtalyan.

Çatının kenarından aşağı bakan Sam, başka bir çözüm üretmeyi denedi. Dean'in hangi odanın önünde olduğunu görebiliyordu. Pencereyi kırıp ağabeyini içeri çekmesi mümkündü. Elbette polisler de aynı şeyi düşünmüştü ve şimdi bu planı uygulamaya çalışıyorlardı.

"İpin uzunluğu nedir?" diye sordu Sam makaralara bakarak.

"ok uzun."

"Onları yere indirecek kadar uzun mu?"

Adam birkaç saniye düşündükten sonra ipe baktı.

"yle olmalı."

Bu yanıt Sam'in içini rahatlatmadı ama başka bir seçeneği yoktu. Başını salladı ve ikisi birlikte ipi gevşetmeye başladı. Otelin önü polis arabalarıyla dolmuştu. *Yukarı çıkarsa aşağı da inse polislerin Dean'i yakalayacağı kesin, yine de aşağı düşmesinden iyidir*, diye düşündü Sam ipin makaradan kayışını izlerken. İpin yarısı tükenmişti ki binalar arasında kurşun sesi duyuldu. Sam kenardan sarkıp ne olduğunu baktığında, Dean'in açık pencereye ulaşmaya çalıştığını gördü. Tahminen, biraz önce çantasından çıkardığı silahla ateş ederek camı kendi parçalamıştı.

"Planlarda bir değişiklik oldu," diye seslendi Sam parmaklıklara yaslanan Walter'a. "Metroya iniyoruz."

Dean rastgele bir pencere seçmişti. Odanın, Uzakdoğulu çekici bir kadına ait olması hoş bir tesadüftü. Kadının duştan yeni çıkmış olması ise Tanrı'nın bir lütfuydu.

Ne yazık ki durum acele etmelerini gerektiriyordu. Eğer 1954'te cep telefonu olsaydı, kadına kesinlikle numarasını bırakırdı.

Dean, merdivenin asansörden daha az riskli olduğunu karar verdi. Sırtında çantası, peşinde Julia, basamakları ilerişer ikişer indi. Zemin kata vardıklarında, Dean merdiven değiştirmeleri gerektiğini biliyordu. Yani lobiden geçmek zorundaydılar.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordu Julia.

Dean yanıt vermek yerine anlamsız bir şeyler homurdandı.

“Bilmiyorsan kendi yoluma gideceğim.”

“İnan bana, bunu benden çok kimse isteyemez tatlım ama buradan özgür bir kadın olarak ayrılmak istiyorsan beni takip etmek zorundasın.”

Dean’ın söyledikleri genç kadını bir süreliğine susturdu. “Sizin yüzünüzden planımız mahvoldu,” diye ekledi Dean.

“Siz de bizimkini mahvettiniz.”

“Hey! Az önce senin hayatını kurtardım. Ben olmasam kaldırımdaki kuş pisliklerinden farkın kalmazdı.”

Julia yanıt vermek için ağzını açtı ama söyleyecek söz bulamadı.

“Aynen öyle. Sen pencereden dışarı uçmama yol açmak dışında benim için ne yaptın? Gördüğüm an bir baş belası olduğunu anlamıştım,” diye devam etti Dean.

“Gördüğün an benimle yatmak istedin,” diye yanıt yaptırdı Julia.

“Ama yatmadım çünkü baş belasısın.” Zemin kata vardılar, kapının diğer tarafından, lobiyi dolduran kalabalığın gürültüsü geliyordu.

“Sessiz ol.”

Julia kaşlarını çatı. “Gürültü yapan sensin,” diye fısıldadı.

Dean ve Julia, zamanlamaları mükemmel olduğundan lobiyi fark edilmeden geçti. Otel müşterilerinin çoğu, neler olduğunu görmek için dışarı çıkmakla ilgileniyordu, kimse onlara dikkat etmedi. Dean kızın geçmesi için garaja açılan kapıyı tuttuğunda, Julia’nın artık peşinden gelmediğini

görelti. Bakışlarıyla lobiyi taradığında, kızın binanın girişine doğru ilerlediğini fark etti.

"Kendini tutuklatmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu kızıya yetişen Dean.

Kız buz gibi gözlerini genç adama çevirdi.

"Çantanın içindekilere ihtiyacım var. Ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Tamamen ters anlamışsın. Parşömene asıl ihtiyacı olan benim. Ne kadar önemli olduğu konusunda senin hiçbir fikrin yok. Ama ikimiz de şimdi dışarı çıkıp onun peşine düşemeyiz."

"Beni durduramazsın."

Dean kıza iyice yaklaştı. "Dışarı çıkacaksan en azından silahının hala yanında olduğunu söyle."

Julia'nın eli beline kaydığını ama silah yerinde yoktu. Çaresizce sokağa baktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi şunu açıkça konuşalım – kaçmana izin veremem. Parşömenle ilgili bildiğin şeyler var ve ne bildiğini öğrenmem gerekiyor. Benim tut-sağımsın."

Elini çantasının üzerine kaydıran Dean sıırttı. "Şimdi kaya tuzu banyosu yapmak istemiyorsan beni takip etmeye ne dersin?"

Başkan Yolu, başkanların, soyluların ve ünlülerin Waldorf Astoria'ya doğrudan ulaşabilmesini sağlayan bir yeraltı istasyonuydu. Böylece trenler, Grand Central Terminali'nden'

geçmeksizin doğrudan otele yanasabiliyordu. Raylar ender olarak kullanıldığından, yeraltı tüneli kaçış için mükemmeldi.

Sam ve Walter perona vardığında Dean ve Julia çoktan gelmişti. Sam yukarıda yaşananlardan sonra Julia'yı gördüğüne pek sevinmedi ama babasıyla birbirlerine sarıldıklarını görünce öfkesi biraz olsun azaldı.

"İyi misin Dean?" diye sordu Sam.

"Buradan çıktığımızda iyi olacağım."

Walter peronun duvarına yaslandı. "Sormaya korkuyorum ama bunu geçmemiz mi gerekiyor?" Önlerindeki tüneli işaret etti. Yeraltında oldukları için her yer karanlık ve tünelin sonu yokmuş gibi görünüyordu.

Uzaktan gelen gürültüler vardı, kaynağı Grand Central Terminali olmalıydı.

"Planımız bu," diye yanıt verdi Sam. "Kimse aşağıya bakmayı akıl etmeden önce harekete geçmeliyiz."

Julia'nın gözleri, babasının kanlı bacağına takıldı.

"Bu haldeyken tren gelirse kaçamaz," dedi.

Dean diğerlerine silahın kimde olduğunu hatırlatacak şekilde kurşunları yerleştirip çantayı Sam'e attı.

"Trenden kaçması değil, yakalaması gerekiyor," dedi.

Grup halinde rayların üzerinden tünele ilerlediler, sohbet etmiyorlardı çünkü her iki taraf da diğerinin yanında olmaktan mutlu değildi. Sam, Dean'in silahını Julia'ya doğrulttuğunu fark etti, akıllıca bir hareketti. Aynı taraftaymış gibi görünseler de Julia'ya güvenmiyordu.

Güçlükle de olsa Walter'ı kendileriyle birlikte, güneye
giden trenlerden birine bindirmeyi başardılar. Hepsi yer-
leştiğinde Sam biraz olsun rahatladı. Görevlerinde başarısız
olmuşlardı ama en azından hayattaydılar. Yine de karşı kol-
tuksa oturan Dean'in canı sıkkın görünüyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Sam.

Trenin kenarını okşayıp suratını buruşturan Dean sı-
kıntıyla i  çekti. “Impala'yı özledim.”



James McMannon kendini üzerinden ağır bir yük kalkmış gibi hissetti. Karşısında beyaz bir ışık belirdi. Işığa doğru yürümeyi istiyordu. Gürültüler duydu.

Işık kayboldu. James güçlkle gözlerini açtı. Karşısında bir grup insan vardı. Birinin, sol kulağına fısıldadığını duydu.

“Dayan, ambulans geliyor.”

James yanıt vermeyi düşündü ama bir çınlama sesi her şeyi bastırdı. Derken yeniden beyaz ışığı gördü. Ayağa kalktı, en azından kalktığını sandı ve ışığa doğru yürüdü.

O anda bütün düşünceleri ve duyguları vücudunu terk etti. Geriye sadece hayvan kaldı.



Hank Caprezie yıllardır polis kuvvetlerinde olmasına karşın otuz kat aşağı düşüp hayatta kalan birini görmemişti. Şimdi görüyordu. Üstelik bu adam aileden sayılırdı, güvenlik görevlisiydi.

“İyi misin?” Hank adamın gözlerini kontrol etti. “Hastaneye götürülmen gerek. Dayan.”

Adam herhangi bir şey söylemek yerine taksinin üstünden indi. Kalabalığın ortasında durdu ve bir şey arıyormuş gibi etrafa bakındı. Boynu garip bir açıyla duruyordu, iki eliyle tutup başını düzeltti. Ardından Hank’e döndüğünde gözleri kapkaraydı. Polis, elinde olmadan bir adım geri çekildi.

“İyi değilsin, hareket etmemelisin!” diye seslendi Hank.

Adam onu dinlemedi. Bunun yerine insanların arasına karıştı ve gözden kayboldu.

Bunu polis şefine anlatmam hiç kolay olmayacak, diye düşündü Hank.

Dean trenle yaptıkları yolculuk sırasında Walter ve Julia’yı sorguya çekti. Ne yazık ki konuşmamayı tercih ettiler. Yazıklar hakkında Walter’ın Sam’le görüştüğünde anlattığından çok daha fazlasını bildikleri açıktı ama ne amaçla onları aradıkları belirsizdi. *Parşömeni korumak mı yok etmek mi istiyorlar,* diye merak etti Dean. Gerçekten aynı tarafta olmaları mümkündü, belki de aynı amaç uğruna çalışıyor-

lardı ama Walter ve Julia susmayı sürdürürse öyle olup olmadığını öğrenmelerine imkan yoktu.

Grup halinde Aşağı Manhattan'da trenden indiler. Walter'ın bacağına kanaması azalmıştı ama mutlaka doktora görünmesi gerekiyordu. Birbirlerini süzdüler. Parşömen onlarda değildi ve nasıl bulacaklarını bilmiyorlardı. Çıkmazdaydılar.

Dean'e bakan Sam'in yüzünden, ne düşündüğü anlaşılıyordu. *Gitme zamanı.*

O bakışmanın ardından Winchester'lar dönüp Yukarı Manhattan'a yürümeye başladı.

"Bizi burada mı bırakacaksınız?" diye seslendi Julia. "Tutsağın olduğumu sanıyordum?"

Dean topukları üzerinde döndü. "Seni bırakıyorum. Ayrıca başınızın çaresine bakabileceğinize eminim."

"Bize ihtiyacınız olacak," diye seslendi Julia, Walter yere düşecekmiş gibi sallanırken.

Sam'in yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. Julia'nın kastettiği, genç kadının onlara ihtiyacının olduğuydu. *Yaralı, yaşlı bir adamı gerçekten sokağın ortasında mı bırakacağız?*

Dean kardeşinin omzuna vurdu. "Gidelim."

Anlaşılan öyle yapacaklardı.

O akşam Sam ve Dean, Aşağı Doğu Yakası'nda bir otele yerleşti. Waldorf'ta yarattıkları kargaşadan sonra, takma isim kullanmış olsalar da dairelerine dönmek fazla riskliy-

di, Pizza alıp odalarında yediler. Çok yorgundular ve kapıları açtı ama ikisi de kendisini restoranda yiyecek kadar boş hissetmiyordu.

Sam, Walter ve Julia'nın ne bildiklerini merak etti.

Artık Villard Evi'ndeki dairelerini altüst edenlerin onlar olduğuna emindi ve Walter da yaptıkları görüşme sırasında yazıtlarla ilgili pek çok şey anlatmıştı. İyi de Savaş Parşömeni'nin gerçek anlamını biliyorlar mıydı? Onu ele geçirmenin Sam ve Dean için ne kadar önemli olduğunu anlayabilirler miydi?

İkisi de bu soruların yanıtını bilmiyordu. Tek bildikleri, sabah olduğunda yeni bir plan yapmalarının gerekeceğiydi. O zamana kadar pizzalarını yiyecek ve ne kadar çaresiz durumda olduklarını düşünmemeye çalışacaklardı.

Güneş battıktan uzun süre sonra Dean binanın önüne çıktı. Sam zaten dışarıdaydı, karanlık gökyüzüne bakıyordu.

"Buradan yıldızlar görünmüyor," dedi Dean.

Sam'in dudağında buruk bir gülümseme belirdi.

"Fark etmemişim."

"Bugün iyi iş çıkardın Sammy."

"İyi iş çıkarmak mı? Canımıza okundu Dean. Kuyruğumuzu bacaklarımızın arasına sıkıştırıp kaçmak zorunda kaldık. Şimdi parşömenin nerede olduğunu dahi bilmiyoruz. Yok edilmiş bile olabilir."

"İşleri çok iyi idare ettin. Ben olsam Julia'nın içeri dalışını senin kadar iyi karşılamazdım."

Sam başını salladı. Ardından kısa bir sessizlik anı oldu. “Dean, üzerinde silahla mı dolaşıyorsun?”

Dean pantolonunun arkasına taktığı silahı çıkarıp gösterdikten sonra yerine geri koydu. “Bugün yaşananlardan sonra yanımda taşımaya karar verdim. Gerçi ateşli silah taşımaktan tutuklanmak da var...”

“Aslında bugün işlediğimiz en büyük suç, mala zarardı,” dedi olanları düşünen Sam.

“İzinsiz içeri girmek.”

“Tutuklanmaya direnmek.”

“Ateşli silahla saldırı.”

Sam kaşlarını çatı. “Kime saldırdık? İblis dışında kimseye ateş etmedim.”

Dean sırıttı. “Ben sana ateş ettim.”

Dean’ın esprisi Sam’i güldürmeye yetti.

“Her tarafına saplanan camlar için özür dilerim,” dedi Dean.

Sam’in eli boynuna gitti, mini minnacık cam kırıklarının ve tuz parçalarının tenine yapıştığına emindi.

“Hayır Dean, özür dilemesi gereken benim.”

“Şimdi bunu tartışmaya başlamayalım. Günde bir özür yeter.”

“Ciddiyim. Buraya gelmemize neden olduğum için özür dilerim. Neye bulaştığımızı bilmiyordum ve işte şimdi...”

“Şimdi burada sıkışıp kaldık, söylemeye çalıştığın bu mu?”

"Belki. Ya Don bizi burada ölmeye terk ederse? Hayatımızı var olmayan bir parşömenin peşinden koşarak harcarız?"

"Geri dönmenin bir yolunu bulacağız Sam. Sana söz veriyorum."

Bir dakika kadar hiçbir şey söylemeden oturduktan sonra Sam, "Sence ben korkağın teki miyim?" diye sordu.

Dean ne yanıt vereceğini bilemediğinden, sonunda sadece, "Hayır," demekle yetindi.

"Eğer sen olsaydın, savaşın kazanılabileceğini, tek yapman gerekenin hayatını feda etmek olduğunu..."

"O kadarının yetmeyeceğini biliyorsun Sam."

Sam başını salladığında Dean, kardeşinin yanıttan tatmin olmadığını gördü.

"Lucifer'a evet demek sadece hayatından vazgeçmen anlamına gelmiyor, her şeyden vazgeçmen anlamına geliyor. Meleklerin bizim hakkımız olan dünyayı ele geçirmesi anlamına geliyor. Sam, Michael'a evet dememin her şeyi biteceğini bilsem hiç tereddüt etmezdim ama o kadar kolay olmadığını biliyoruz."

"Evet demeyi kastetmemiştim. Benim..."

"Ne söyleyeceksen söyle."

"Bilmiyorum. Boşver."

"Yorgunsun. İkimiz de yorgunuz. Git dinlen, sabah her şeyin daha anlamlı geleceğine eminim."

Dean kapıya ulaştığında dönüp hala merdivende oturmakta olan kardeşine baktı. Pek çok açıdan Sam, hala

Dean'in korumaya yemin ettiği küçük çocuktu. Tanıdık bir korku zihnine doluştu. Aylardır aynı korku içini kemiriyordu. Dean'i en çok tedirgin eden, Sam'in yeterince güçlü olmaması ihtimaliydi.

Zamanı geldiğinde Sam'in, "Evet," demesinden korkuyordu.

Sam rüya görmek istemiyordu. Uyumayı seviyordu, sorun rüyalardı. Avcı olarak gördüğü ve yaşadığı onca şeyden sonra hangi terapistle sorsanız, korkunç şeyler görmesinin olağan olduğunu söylerdi. Canavarlar, iblisler, ölüm, kopuk uzuvlar –a ma Sam bunları rüyasında gördüğü şeye tercih ederdi.

Çünkü o, ailesini görüyordu. Ağabeyini, babasını, hatta o daha yürümeye başlamadan ölen annesini. Rüyasında, onları ve mutlu hayatlar sürdüklerini görüyordu. Azazel'den, Lilith'ten ve Lucifer'dan uzaktılar.

Sam'ın eylemlerinden zarar görmemişlerdi. Son mühür kırılsın ve kıyameti başlatışını düşündü. O günden beri rüyaları hep aynıydı. Yemek masasının etrafına toplanan

aile üyeleri. Winchester ailesi. Normal bir aile. Birbirlerine sorunlarından bahsediyorlar. Normal sorunlar. Dean gençti, belki on yedi yaşındaydı, 2010'da olduğu gibi bağımsız bir genç adam değildi. John araba tamircisiydi, gününün çoğunu çalışarak geçirse de yaşadığı hayattan memnundu. Mary ise... hayattaydı. Başka neyin önemi vardı? Neredeyse her şey Sam'in çocukken, karanlık motel odasında oturmuş, John'un dönüşünü beklerken hayal ettiği gibiydi.

Tek fark? Sam o resimde yoktu. Ailesi mükemmel bir hayata sahipti çünkü oğlan yoktu. Sam'in olmaması demek, sarı gözlü iblisin gelmemesi, evin yanmaması, Mary'nin ölmemesi demekti. John'un yirmi yıllık intikam avına çıkması gerekmemiş, Jessica, Azazel'in bir sonraki kurbanı olmamıştı. Jessica... ne zaman gözünü kapasa aynı şeyi görüyordu. Kendisi olmasa, Jessica mutlu bir hayat sürecekti.

Sam rüya görmek istemiyordu. Bayılıp gitmek çok daha iyiydi.

Sabah olduğunda Sam ve Dean, sahip oldukları birkaç parça eşyayı toplayıp otelden çıktı. Sam'in Walter'ın ofisini kontrol etmek için Amerikan İncil Derneği'ne gitmesini kararlaştırdılar. Dean, James'in izini sürmeye çalışacaktı. İblis gerçekten bekçi köpeğiye onları parşömene götürebilirdi.

Amerikan İncil Derneği'ne girmek kolay oldu. Arka kapı kilitliydi ama Sam, kredi kartlarından birini kullanarak kapıyı rahatça açtı. *1954'te olmanın avantajlarından*

biri, insanlar gelecekteki kadar paranoyak değil, diye düşündü Sam. Aklına polisin, Walter'ın iş yerini kontrol etmiş olabileceği geldi ama bu düşük ihtimaldi. Feldman, Walter'ın gerçek adını biliyordu – hatta hangi alanda çalıştığını bildiği için adamın açık artırmaya katılmasına izin vermiş olmalıydı.

Binanın arka tarafındaki labirenti andıran dar koridorlardan geçti. İnsanlarla karşılaşmaktan kaçınmak imkansızdı ama yanından geçtiği bütün akademisyenler başlarını kitaplara gömmüştü.

Yine de hızlı hareket etmeliyim.

Walter'ın ofisine vardığında, her tarafın altüst olduğunu gördü. Kitaplar yere saçılmış, raflar kırılmıştı. Walter'ın daktilosu bile paramparçaydı.

Sam kapıyı kapattı ve kimsenin altüst edilen ofise bakmaya gelmemesini umdu.

Kitaplığın arkasından bir ses duyuldu.

“Sakın yaklaşma!” Walter başını devrilmiş olan masanın arkasından uzatıp gelenin kim olduğuna baktı. “Sam?”

“Burada ne işin var?” diye sordu Sam.

“Burası benim ofisim,” dedi etrafa bakınan Walter. “En azından benim ofisimdi.”

“Bunu kim yaptı?” diye sordu Sam. “Polisler mi?”

Walter başını iki yana salladı. “Polisler, meslektaşları-⁸mın anlattığına göre dün gelip gitmiş. Odamı bu hale getiren kişi, gece gelmiş olmalı.”

“Demek dün kendine yeni arkadaşlar edinmişsin.”

“Öyle görünüyor.” Walter elindeki defteri açtı, “Her neyse, dün gece hiç uyuyamadım. Sabah dörtten beri buradayım. O... şey gözümün önünden gitmiyor.”

“James’i... Güvenlik görevlisini mi söylüyorsun?”

“O şey insan değildi. İnsan adıyla çağrılmayı hak etmiyor. Ya sen? Burada ne arıyorsun?”

Sam mahvolmuş masanın kenarına yaslandı. “İblis bilimle ilgili ne biliyorsun Walter?”

Akademisyen yutkunup yüzünü buruşturdu. “Hıristiyan inancının bir parçası.”

“Ve?”

“Ve İncil’i okudum. Apokrif metinleri okudum. İblislerle ilgili söylenenleri biliyorum. Sadece...”

“Onlardan birini göreceğin aklına gelmemiş miydi?” diye onun yerine cümlesini tamamladı Sam.

Walter bakışlarını Sam’den kaçırdı. “Meslektaşlarım bu tür konuları sıradan insanlardan saklamak için ellerinden geleni yapar. Nasıl oluyor da bu kadar çok şey bilebiliyorsun Sam?”

“Benim de senin gibi bir araştırmacı olduğum söylenebilir. Ama benim kullandığım yöntemler biraz farklı. Ellerim sık sık kirleniyor.”

“İblis nasıl öldürülür?” diye sordu Walter.

Sam, Ruby’nin bıçağını hatırladı, iblisten kurtulmanın en hızlı yolu oydu. Trende konuştukları sırada kız, bıçağı çaldığını inkar etmişti. Eğer Sam, Walter’a bıçağın ne işe yaradığını söylerse adam da Julia’yla birlikte, Winchester

kardeşlere haber vermeden James'in peşine düşmeye kalkabılırdı. Şimdilik bu bilgiyi saklamanın akıllıca olacağına karar verdi.

Walter'a başını belaya sokacak şeyler anlatmamalıyım.

"Birkaç yolu var," dedi Sam en sonunda.

Walter başını sallayıp yaptığı çizimi Sam'e gösterdi. Ay-
rıntılara girmeksizin, cehennemden fırlamış gibi görünen
köpeğimsi bir yaratık çizmişti, dişlerinden kan damlıyor-
du. Yaratığın görüntüsü, Sam'in kafasındaki cehennem kö-
peğiyle örtüşüyordu.

"Çocuk kitaplarındaki çizimlere benzemiyor ha?"

"Bana saldırdığı sırada değiştiğini gördüğüme..." Wal-
ter duraksayıp düşüncelerini topladı. "Değiştiğini gördü-
ğüme yemin edebilirim. Başka bir şeye dönüştü." Kalemi-
nin ucuyla çizime dokundu. "Buna dönüştü."

Bu kez de Sam'in kafası karıştı.

"Ne demek istiyorsun, Şekil Değiştirici gibi mi?" derken
Walter'ın Şekil Değiştiricileri hatırladı. "Demek istediğim,
fiziksel olarak da görüntüsü değişti mi?"

"Emin değilim. Isırıklar ve pençe darbeleri yüzünden
dikkatim dağılmıştı."

Sam defteri Walter'ın elinden alıp çizime yakından baktı.

"Tepkinden anladığım kadarıyla sıradan bir iblis değil,"
dedi Walter.

"Hayır. Kesinlikle hayır." Bu yaratık da neydi? Gerçek-
ten cehennem köpeği olabilir miydi?

"Ne olduğunu biliyor musun?"

Sam, Lilith'in beyaz gözlerini hatırladı.

"Bir bakıma," dedi Sam. "Cehennem köpeklerinden bahseden kitaplarınız var mı?"

Walter başını iki yana salladı.

Yaratığın mitolojik kökeni düşünüldüğünde şaşırtıcı değildi. Hristiyan teoloji dernekleri mitolojiyle bağlantılı unsurlardan hoşlanmazdı.

"Daha önce böyle bir yaratığa rastlamış mıydın?" diye sordu Walter.

"Bugüne kadar pek çok şeye rastladık."

Sam ihtimalleri düşündü ve aklına korkunç bir şey geldi. 1954'te Lilith hala hayattaydı, büyük ihtimalle dünyada dolaşiyor, bebekleri yiyordu. Onun veya sarı gözlü iblisin bu garip yaratıkla ilgisi olabilir miydi? Sam, Walter'a biraz daha bilgi vermenin sakıncası olmayacağına karar kıldı.

"Cehennem köpekleri, zalim, korkusuz yaratıklardır. Onlar için cehennemin fedaileri diyebiliriz. Cehenneme borcu olan insanlardan alacakları tahsil ederler."

"Nasıl yani, Şeytan'la anlaşma yapan insanları mı kastediyorsun?" dedi Walter şaka yollu.

"Evet."

Walter bembeyaz oldu. "Ah."

"Son gördüğümüz cehennem köpeği, Lilith adlı güçlü bir iblisin emrindeydi. Aslında bu duruma düşmemizin nedeni o..." Walter'ın yüzündeki garip ifadeyi gören Sam duraksadı. "Sorun nedir?"

"Lilith mi?"

"Evet."

"İblis Lilith, ilk iblis Lilith?"

"Evet."

"Onunla karşılaştın mı?" diye sordu Walter heyecanlı içinde.

"Onu öldürdüm," diye yanıtladı Sam.

Walter bir saniye hiçbir şey söylemedi. Ardından elinin defterinin üzerinde dolaştırdı ve konuşmaya başladığında matematik problemlerini çözen bilimadamlarınınkini andıran bir havası vardı.

"Lilith'le ilgili bir söylence var. Orada ona iblis bir keşişin eşlik ettiği söylenir." Walter, Sam'i süzdü. "Hiç iblis görmemiş olabilirim ama İncil'i iyi bilirim. Belki dün bu çağımı parçalayan aynı yaratıktır."

"Bacağındaki, köpek ısırığını andırıyor olabilir ama saldırgan, normal bir insan gibi görünüyordu," dedi Sam.

"Genç adam, binlerce yıllık insanlık tarihinden bahsediyoruz. Lucifer, iblisler ve melekler aynı karanlık evrenin parçası. Nasıl isterlerse öyle görünebileceklerine eminim."

Sam başını salladı, adamın ne demek istediğini anlatıyordu. "Parşömende neler yazdığını biliyor musun? *İki Ölün Savaşı* metni neyi anlatıyor?" diye sordu Sam.

"Bilseydim çalmaya yeltenmezdim."

"Ne yazdığını bilmiyorsan çalınmaya değecek kadar önemli olduğunu nereden biliyorsun?" diye ısrar etti Sam. "Neden özellikle Savaş Parşömeni'nin peşindeydiniz? Diğerleriyle neden ilgilenmediniz?"

“Ölü Deniz Yazıtları’nın kalanı da büyük önem taşır ama o metin kadar değil,” diye kaçamak bir yanıt verdi Walter.

“Walter, dün sen ve ben insanların çıldırmasına yol açacak şeyler yaşadık ama hala hayattayız, başkası olsa şehri terk etmiş olurdu ama ikimiz de buradayız. Aynı şeyin peşinde olabiliriz. Ya bildiklerimizi paylaşırsız ya da...”

“Birlikten kuvvet doğar mı demek istiyorsun?” diye araya girdi Walter. “Size güvenmiyoruz. Julia da ben de.”

“Alınma ama Walter biz de size güvenmiyoruz ve çok haklı nedenlerimiz var,” dedi Sam. “Yazıtlarla ilgili ne biliyorsun?”

Walter iç çekti. Sonraki cümlesini kurarken, kelimeleri büyük bir özenle seçti. “Savaş metninin önemli olduğunu biliyorum çünkü hayatım boyunca onu bekledim.”

“Kaderinde onu bulmanın yer aldığını mı söylüyorsun?”

“Benim bir kaderim yok,” dedi Walter. “Tek sahip olduğum bir anneydi, o da bana her gece aynı hikayeyi anlattı. Bir gün iyilik kötülüğü yenecekti ve yeterince şanslıysam o günü görebilecektim.” Merakı uyanan Sam öne eğildi. “Ve gerçekten şanslıysam son çarpışmanın parçası olabilecektim.”

Sam’in çenesi kasıldı. “Bana hiç de büyük bir şansmış gibi gelmedi.”

“Savaş Parşömeni, iyilerin son savaşı nasıl kazanacağını anlatıyor. İçinde bir dizi talimat var, binlerce yıl önce kendini adanmış bir Yahudi tarafından yazılmış.”

“Yazanların gerçek olduğuna inanıyor musun?”

“Annem bana hiç yalan söylemedi.”

Sam, kader ve anne baba beklentileriyle ilgili çok şey biliyordu. Anlaşılan Walter da annesinin onu ittiirdiğı yoldan çıkmeye karar vermişti.

“Walter, sanırım birbirimize yardım edebiliriz,” dedi Sam yumuşak bir sesle. “Neden eşyalarını toplayıp benimle gelmiyorsun?”

“Evet, eşyalarım...” Düşüncelere dalmış olan Walter parmaklarını not defterine vurdu. “Bir dakika,” dedi aniden. Tozlu ciltleri bir tarafa ittirip altlarındaki büyük kitabı çıkardı. Yirmi santime yirmi beş santimlik deri kapaklı bir kitaptı. Walter sararmış sayfaları çevirirken Sam, içindekilerin meleklerin dili olan Enok dilinde yazıldığını gördü. “Bazı sayfalar eksik,” dedi Walter çaresizce. “Onlar olmadan yazanları tercüme edemem.”

“Sayfalar çalınmışsa yapmamız gereken...”

“Hayır,” dedi Walter, sesinde yeni bir umutla. Sam’le değil kendi kendine konuşuyordu, “Bulduklarını sanmıyorum.”

Sam’i ofisin arkasındaki ufak kapıya götürdü.

“Tuvalette mi?” dedi Sam küçük banyoyu görünce.

Walter kenardaki dergileri karıştırdı. Aralarında sözlük kalınlığında tarihi bir kitap vardı. Kapağında adı yazıyorsa bile, uzun zaman önce solup gitmişti.

“Onu tuvalette mi tutuyorsun?”

Dean en çok kullandıkları sahte kimliklerden biri olan FBI ajanı kimliğine bürünerek 51. Karakol'a uğradı ve James'in evinin adresini öğrendi. *Queens. Harika.* Metroya binip yirmi dakikalık bir yolculuk yapması gerekecekti.

Vardığında McMannon'ların evinin önü mumlarla kaplıydı. Dean onların James için mi yoksa henüz bilmediği başka bir nedenle mi konulduğunu merak etti.

Kapıyı tıklattıktan sonra FBI kimliğini çıkardı. Kapıyı açan kadın yorgun görünüyordu, makyajı her tarafına bulmuştu. Geceyi ağlayarak geçirdiği açıktı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi," dedi Dean nazikçe. "Ben Federal bürodan Ajan Page."

Kadın gözünün kenarına bulaşan maskarayı sildi. "İçeri gelseniz iyi olur."

Kadın onu içeri aldığı anda, oturma odasının kanepesine oturmuş olan Julia'yı gördü. Genç kız gülümsedi.

Kadın kendini Bayan McMannon olarak tanıttı. "Bu da Bayan Sands," diye ekledi Julia'yı işaret edip. "Polis iyi olduğuma emin olmak için onu ziyaretime yollamış. Ama herhalde bunu biliyorsunuzdur."

"Emin değilim hanımefendi," dedi bir kaşını kaldırarak Julia'ya bakan Dean. "Böyle önemli bir görevi bu kadar genç birine vermeleri şaşırtıcı."

"Biliyorum ama çok nazik biri," dedi Bayan McMannon.

Julia, Dean'e öfkeyle baktı. Kızı görmezden gelen Dean, McMannon'ların evini inceledi. İçerisi yerden tavana kadar dini sembollerle doluydu. Durumun ironisi Dean'in gözünden kaçmadı. Hayat gerçekten zalim olabiliyordu.

Dean, Julia'nın karşısındaki koltuğa geçti. Kız, her neyse ondan önce gelmeyi başarmıştı. Dean bu durumdan hoşlanmadı.

"Size bir fincan çay ikram edebilir miyim?" diye sordu Bayan McMannon mutfaktan dönerken.

Dean nazikçe gülümseyip kadının uzattığı fincanı aldı.

"James McMannon'ı en son ne zaman gördüğünüzü söyleyebilir misiniz?"

"Dedektiflere bildiğim her şeyi anlattım," diye mırıldandı kadın. "Barney'yle birlikte işe gittiler ve o gece ikisi de eve dönmedi."

“Barney mi?” diye sordu Dean.

“Oğlum.”

“Elbette,” diye yanıtladı Dean nazikçe, kadın için üzül-
mekten kendini alamadı. Oğlunun öldüğüne emindi.
“Ama James ertesi gün işbaşı yaptı.”

Bayan McMannon gözlerini Dean’den kaçırıp boynun-
daki Aziz Christopher madalyonuna dokundu, “Evet.”

Julia, Dean’e şüpheli bir bakış fırlattı.

“Hanımefendi, James sizinle temasa geçti mi?” diye sor-
du Dean.

“Hayır.”

“Oğlunuzu bulabilmemiz için her şeyi anlatmalısınız.”
diye ısrar etti Dean.

“Ama...”

“Ne?” diye sordu Dean.

“Nasıl bilmezsiniz? Dedektifler...” cümlesini tamam-
layamadı, gözlerinden yaşlar aktı. “Oğlumun cesedini
buldu.”

Çuvalladım. Winchester kardeşler arasında hassas olan
Sam’di ama Dean’in de kalbi taştan değildi. Bayan McMan-
non sahip olduğu her şeyi kaybetmişti ve Dean’in ona yar-
dım etmesinin hiçbir yolu yoktu. James’in aldığı kurşun
yarasıyla kimse hayatta kalamazdı, iblisi çıkarmayı başarsa-
lar da adam ölecekti. Her açıdan James’in James olan par-
çası da Barney kadar ölü sayılırdı.

“Çok üzgünüm Bayan McMannon,” dedi içtenlikle.
“Eğer bilseydim...”

"Benimle konuşarak zamanınızı ziyan etmezsiniz," diye söylemeyi tamamladı Bayan McMannon.

"Bu söylediğiniz doğru değil," dedi Dean. "Aklımda hala James'le ilgili sorular var."

Bayan McMannon'ın yüzü bembeyaz oldu ama cesareti toplayan kadın başını salladı.

"Garip davrandığını gördünüz mü? Eve döndüğünde sarhoş veya kendinde değilmiş gibi görüldüğü olur muydu?"

"Hayır."

"Garip tiplerle takılır mıydı? İnançsız kişilerle?"

"O iyi biriydi."

"Oğlunuzun ölümüyle bir ilgisi olabileceğini düşünüyor musunuz?"

"O da bir kurban. Eminim. İkisi de öyle."

"James sizinle kiliseye gelir miydi Bayan McMannon?"

Kadın başını salladı ama tereddütlüydü. "Gelirdi ama her hafta değil," dedi Dean, kadının düşüncelerini okumuşçasına.

"Bazı pazar günleri çalışması gerekiyordu."

Julia eğilip kadının titreyen ellerini tuttu. "Ailenizin başına gelenler korkunç Bayan McMannon. Ama eğer James sabah buraya uğradiysa bunu ajana söylemelisiniz."

Nereye varmaya çalışıyor, diye merak etti Dean. Göremediği bir şey mi vardı?

Bayan McMannon, Julia'nın sözleri karşısında pes etmiş göründü. "Yanlış hiçbir şey yapmadı. Bunu biliyorum. Lütfen onun canını yakmayın."

Şu işe bak, diye düşündü Dean, demek Julia'nın iyi olduğunu bir konu varmış.

"Burada mıydı? Hiçbir şey söyledi mi?" diye konuyu değişmeyi sürdürdü Julia.

"Fazla bir şey söylemedi... garip olan da bu. İçeri girdi, odasına gitti. Ortalığı karıştırdığını duydum. Ardından aşağı indi. Ve sonra hiç ona uymayan bir şey yaptı."

"Ne yaptı?" diye sordu Dean.

"Tren istasyonuna nasıl gideceğini sordu. Ama soruşu bhr garipti. Sanki aradığı kelimeleri bulamıyordu. Ayrıca bunu sorması da garipti."

"Neden garipti?" diye sordu Julia.

"On beş yıl boyunca Grand Central İstasyonu'nda çalıştım. Nasıl olur da yerini bilmez?"

Julia ve Dean bakiştılar. Gerçekten garipti.

"Bu olay dedektiflerin sizi aramasından önce mi oldu?" diye sordu Julia.

Bayan McMannon başını salladı. "Nereye gittiğini bilmiyorum. İncinmesini istemiyorum." Çaresizce Dean'e baktı. "Onu incitmeyeceğinize söz verin."

"Tek istediğimiz onu geri getirmek. Hepsı bu." *Keşke bu böyleydiğim doğru olsa.*

Julia önden, Dean arkadan loş evden çıktılar. Sabahın parlak ışıkları, üzerlerindeki sıkıntıyı biraz olsun atmalarını sağladı. Dean, İblis'in parşömenle neden ilgilendiğini bilmiyordu ama onun uğruna öldürmekten kaçınmayacağı ortadaydı.

“Buraya nasıl benden önce varabildin?” diye sordu Dean evden uzaklaştıklarında. “Ayrıca ne yaptığını sanıyorsun?”

Julia adımlarını hızlandırınca, Dean’in kızın peşinden koşması gerekti.

“Hey! Seninle konuşuyorum,” diyen Dean, kızı dirseğinden yakaladı.

“Senin sorunun ne?” Julia öfke içinde Dean’e döndü. “Önce parşömeni ele geçirmemizi engelliyorsun, sonra da soruşturmamı bölüyorsun. Porselen dükkanının ortasını dalan bir boğa gibisin. Tepinip önüne çıkan her şeyi kırıyor.”

“Dinle, aynı şeyin peşinde olduğumuz ortada,” dedi Dean. Ardından gülümsedi. “Sinir bozucu biri olsan da iş birliği yapmamız ikimizin de lehine.”

“Seni atlatmayı başardığım için artık işbirliği yapmamı istiyorsun?”

“Yanlış anlama, yardımına ihtiyacım yok. Sadece seni öldürmek zorunda kalmak istemiyorum.”

“Neden seninle işbirliği yapayım? Senden hep bir adım öndeyim Dean Winchester.” Julia gülümseyip Dean’in cüzdanını havada salladı.

Dean’in eli otomatik olarak bir zamanlar cüzdanı durduğu cebe kaydı. “Dalga geçiyorsun,” dedi şaşkınlıkla. “Çok etkileyici. Eli bu kadar hafif çok az kadın tanıyorum.”

“Ben diğer kadınlara benzemem. Ayrıca FBI kimliği çok uyduruk. Gerçeğine hiç benzemiyor.” Julia, metronun merdivenlerinin önünde durdu.

“Eee, ne diyorsun? İşbirliği yapacak mıyız?” Dean daha soruyu sorarken Sam’i ikna etmenin zor olacağını biliyordu. Kardeşi insanlara kolay güvenirdi ama Sam’i tanıyorsa zarar görebileceklerini bile bile, başkalarını bu işe karıştırmamasından hoşlanmayacaktı.

Julia, Dean’i süzdü. “Şimdilik.” Dönüp basamakları ikişer ikişer indi.

“Hey, kadın söylemeden biliyor muydun?” diye sordu Dean.

“Neyi?”

“James’in eve uğradığını.”

“Dalga mı geçiyorsun? İçerisi ıslak köpek gibi kokuyordu.”

Dean metronun girişindeki ankesörlü telefona bozuk paraları attı. Santralin çıkmasını bekledi ve Kaplumbağa Körfezi Otel, 33 numaranın bağlanmasını istedi. Resepsiyon görevlisinin, üçüncü katın telefonunu çaldırışını dinledi. O dönemde bazı otellerde, her katta bir telefon vardı. Kısa süre sonra kardeşi telefona geldi.

“Dean? Neler oluyor?”

“Benimle Grand Central’da buluş. James anlaşılan trene binecek ama kaçta hangi trene bineceğini bilmiyorum.”

“Yaklaşık olarak ne zaman gara varmış olursun?” diye sordu Sam.

“Elimden geldiğince hızlı hareket edeceğim ama Queen’teyim. Ve yanımda bir arkadaş getiriyorum.”

“Şeyy... ben de aynısını söyleyecektim,” diye itiraf etti Sam. “Walter ofisindeydi. Elinde işimize yarayabilecek bir kaset var.”

“Pekala. Julia, James’in evine benden önce ulaşmış. Ben de onunla geliyorum. Sizinle Grand Central’da buluşuyoruz.”

Sam telefonu kapatıp Walter’ın yaralı bacağına temiz bandajlar sardığı odaya döndü.

“Grand Central’da Julia ve Dean’le buluşacağız.”

Walter başını kaldırıp şaşkın şaşkın gence baktı, “Grand Central mı? Parşömen orada mıymış?”

“Anlaşılan bekçi köpeği James trene binmeye karar vermiş. Elimizdeki tek ipucu bu olduğundan onu takip ediyoruz.”

“O zaman gidelim.”

Sam silahı sırt çantasına atıp bakan biri içinde olduğunu anlamasın diye, üstüne kendisinin ve Dean’in 2010’den getirdiği giysileri koydu. Walter da ofisinden çıkarken bir yükçe bir çanta almıştı. Şimdilik içi boştu ama bulurlarsa parşömeni ona koyabilirlerdi.

“Ne kadar paran var?” diye sordu Sam.

“Fazla değil. Üç dolar,” dedi Walter yıpranmış cüzdanını kontrol ettikten sonra.

Sam pencereye ve yangın çıkışına baktı. Orayı kullanarak çıkmaları gerekecekti çünkü kimsenin oteli gözetlemeye çalışmadığına emin olmalarının yolu yoktu. Ayrıca Sam, kaldıkları iki gecenin ücretini ödemek istemiyordu. Pencereyi açtı.

yangın merdiveninin bittiği noktayla yer arasında, en az üç metrelik bir boşluk vardı. Sam'ın gözleri sokağı taradı, çöp bidonu birkaç metre ötelerindeydi. Bacağı yaralı yaşlı bir adamın, pencereden çıkıp merdiveni indikten sonra aşağı atlaması kolay olmayacaktı.

“Başarabilirim,” dedi Walter, Sam’e.

İki adam yangın merdiveninden indi. Merdivenin bittiği noktaya gelince Sam kendini aşağı sarkıttı ve sokağa atladı.

“İyi misin?” diye seslendi Walter.

Sam başparmağını kaldırıp iyi olduğunu işaret ettikten sonra çöp bidonunu merdivenin altına ittirdi. Walter da aşağı sarkıp çöp torbalarının arasına düştü. Sam yaşlı adamın çöpten çıkmasına yardım etti ve hızlı adımlarla yola koyuldular.

Julia ve Dean metroda yolculuk yaparken fazla konuşmadı. Genç kız koltuklardan birinde bulduğu gazeteyi almış, okuyormuş gibi yapıyordu. Dean ise izlemiyormuş gibi davransa da gözücuyla kıızı inceliyordu. Karşılarında, insanların suratına silah doğrultmaktan rahatsız olmayan ve bilgi edinmekte başarılı bir kadın vardı. Hafifçe ürperdi. *Aynı benim gibi ama daha seksi.*

Kimseyi rahat bırakmak konusunda başarılı olmayınca Dean, başını kızın omzuna doğru uzattı. “Ne okuyorsun?”
“*Times*. Beni rahat bırakır mısın?” Julia sayfayı çevirince Dean’i görmezden gelmeye çalıştı.

Dean biraz daha yaklaştığında, Julia yana kayarak genç adamdan uzaklaştı.

“Ama ben de okuyordum,” diye fısıldadı Dean.

Julia sayfalardan birini koparıp ona verdi.

“Bana karikatürleri mi veriyorsun?”

Julia ilk kez gülümsedi.

“Çocuklar karikatürleri sever.”

Yirmi dakika sonra Grand Central garına girmek üzere oldukları anons edildi.

Dean ve Julia trenden indikten sonra çabucak, kendilerini bekleyen Sam ve Walter’ı buldu. Hepsi şüpheli gözlerle birbirini süzdü.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Sam.

“Trene bineceğini biliyoruz ama hangisine bineceğini bilmiyoruz,” dedi Dean. Yüzlerce insan öğleden sonra trenlerine yetişmek için garda koşturuyordu. Gidilebilecek onlarca yön vardı ve hiçbirisi diğerinden daha anlamlı değildi.

“Şöyle bir düşünelim,” dedi Julia hareket saatlerine bakarak. “James parşömenin peşinde, iyi de neden?”

“Baban ve kendimize aynı soruyu soruyorduk,” dedi Sam. “James’in içindeki sıradan bir iblis değil, bir tür bekçi köpeği.”

“Tamam ama bunu bilmek, neden parşömenin peşinde olduğunu açıklamıyor,” dedi Walter.

“Biri köpeği parşömenin başına nöbetçi dikmiştir. Kúp-lerden birinin üzerinde çok sık karşılaştığımız bir sembol vardı.” Sam, şeytan tuzacı işaretlerinden bahsediyordu. “O semboller iblisleri hapsedmek için kullanılır. Anladığım kadarıyla James yanlışlıkla kúpün içindeki İblis’i serbest bır-

rakı. Ve şimdi o iblis, parşömeni korumak için her şeyi yapmaya razı.”

“Baba, bunu biliyor muydun?” Julia öfkeli bakışlarla babasına çevirdi. “Parşömenlerin lanetli olduğundan haberin var mıydı?”

“Kesin emin değildim,” diye itiraf etti Walter.

Julia başını çevirdi, anlaşılan tehlikeden daha önce bilmiyordu. Babasına kırılmıştı.

“Açık artırmada tanıdığın kimse var mıydı Julia?” diye sordu Sam önemli olabileceğini düşünerek.

“Biri vardı ama her şey çok hızlı gelişti.”

“Kim?” diye sordu Walter.

Julia çantasını karıştırıp bir cüzdan çıkardı.

“Piyanonun başındaki adam.”

Dean inanamayan gözlerle kıza baktı. “Cüzdanını çaldığın adam açık artırmada mıydı? Neden daha önce söylemedin?”

Julia omuz silkti. “Bir sürü cüzdan çaldım.”

Dean cüzdanı aldı. İçinde Kaliforniya ehliyeti vardı.

“Eli Thurman, adresi Berkley’de.”

“Bekle, kızıl kafa Eli mi?” diye sordu Sam. “Çanta düştükten hemen sonra ortadan kayboldu. Polisler sizinle ilgilenirken kaçtı.”

“Şimdilik elimizde izini sürebileceğimiz daha iyi bir şey yok,” dedi Dean. “Hepimiz hemfikir miyiz?”

Walter başını salladı. Kısa bir duraksamanın ardından Julia da başını sallayarak babasına katıldı.

“Güzel,” dedi Dean. “Çünkü aynı fikirde olmasaydık sizi ekecektim. Şimdi gidip treni bulalım.”

Dördü birlikte bilet gişesine gidip hangi trenin Kaliforniya’ya gittiğini sordular. Görevli, çizelgeyi kontrol etti. “Doğrudan Kaliforniya’ya giden tren yok. Albany ve Detroit üzerinden Şikago’ya giden bir tren var. Oradan Şikago-San Francisco trenine binebilirsiniz.”

“Yeterince iyi. Dört bilet lütfen.” Sam Julia’ya biletlerin parasını ödemesini işaret etti.

“O kadar param yok,” diye fısıldadı Julia.

“Yüz dolar, iki sent,” dedi gişe memuru. “Şikago’da yeniden bilet almanız gerekecek.”

Dean suratını Julia’ninkine yaklaştırdı.

“O kadar cüzdan çalmışsın ama yüz doların yok mu?”

“Babam ve ben o parayla geçiniyoruz!” diye karşılık verdi Julia. Dean geri çekilmeyince pes edip elini çantasına soktu. “Tamam. Bana bir saniye ver.”

Kız çantadan bir anahtar çıkardı. Garın bir tarafına dizilmiş olan çelik dolapların yanına gitti. Dolabı açan Julia, içinden deri bir çanta çıkardı. Çantanın kilidini açıp içinden bir çift çorap aldı. Ardından çantayla beraber grubun yanına döndü. Çorabın içinden parayı çıkarıp babasına verdi.

“İşte sana tarz sahibi biri,” diye fısıldadı Dean, Sam’in kulağına.

“Yataklı vagon için iki bilet,” dedi Walter, memura. Ardından banknotları alıp adama uzattı ve Dean’le Sam’e döndü. “Kendi biletinizi kendiniz alın.”

Gençler söyleyecek söz bulamadı. *Bu aptallar neyle uğraştığımızı anlamıyor*, diye düşündü Dean. Walter biletleri alıp Julia'nın koluna girdi. Dean ve Sam son anda peşlerinden koşmayı akıl etti.

"Siz gençler trenlere atlamakta deneyimli görünüyorsunuz, işte size fırsat," diye homurdandı Walter.

Perona vardıklarında Julia kızıl saçlarıyla hemen dikkat çeken Eli Thurman'ı işaret etti. Adamın elinde küplerden dördünü alabilecek büyüklükte bir deri valiz vardı.

Güvenlik görevlisi James de sütunlardan birinin arkasına gizlenmiş Eli'yi gözetliyordu. Cehenneme gidip dönmüş gibi berbat görünüyordu. *Nasıl bir his olduğunu bilirim*, diye düşündü Dean.

Plana göre, Walter ve Julia yataklı vagona gidip Eli'yi göz hapsinde tutacaktı. Sam ve Dean, tren yolunun kenarında bekleyip harekete geçtiğinde bedavacılar gibi trene atlayacaktı. Tek unutmamaları gereken, kondüktörü gördüklerinde saklanmaktı. Sam ve Dean yerlerini alıp tren hareket ettiğinde koşmaya hazırlandı.

"Sence bizim hakkımızda ne düşünüyorlar?" diye sordu Sam trenin hareket etmesini bekledikleri sırada.

"Bilmiyorum. Profesör'le arkadaş olan sensin."

"Adam bir araştırmacı Dean. İncil'i biliyor ve Aramice okuyabilir. O olmadan el yazmalarında ne yazdığını çözemeyiz."

"Bu insanların normal insanlar olduğunu – görece normal insanlar olduğunu unuttun mu? İblisler tarafından ele

geçirilmek, Şeytan ve kıyamet gibi şeyleri hoş karşıladıklarını sanmıyorum. Ona kıyametten bahsetmedin değil mi?” diye sordu Dean aniden.

“Hayır, bahsetmedim Dean. O kadarını akıl edebiliyorum.”

“Güzel,” dedi Dean ve beklemeyi sürdürdüler.

Leanne Keeny daha uzun boylu olsa da Rose McGraw’ın adımlarına ayak uydurmakta güçlük çekiyordu. Rose geniş kalçalarını sağa sola sallayarak ilerliyordu, tam bir şehir kızıydı. Büyük şehre kaçan köylü kızlarından olduğu hemen anlaşılan Leanne ise hafif dolgundu. Waldorf’ta hizmetçi olarak iş bulmak, onun için büyük bir gelişmeydi. İlk kez çiftlik dışında bir yerde çalışacaktı.

Leanne, Rose’un söylediklerine konsantre olmaya çalıştı, kadın Waldorf Astoria’da bütün müşterilerin mahremiyetine saygı duyulduğundan ve personelin buna özen göstermesi gerektiğinden bahsediyordu.

Rose öne eğildiğinde, nefesindeki soğan kokusu Leanne’in midesinin guruldamasına yol açtı. Rose bir keresinde Joe Dimaggio’nun buraya başka bir kadınla, -Marilyn olmayan bir kadınla- geldiğini ima etti ve Leanne’e bunu kimseye söylememesi gerektiğini hatırlattı. Ardından kaşlarını çatıp otelin buna benzer pek çok sırrı olduğunun altını çizdi.

Kral dairesinin kapısına vardıklarında, Rose önlüğünün cebinden hizmetçilere verilen ve bütün kapıları açan anah-

tarlardan birini çıkardı. Önce emin olmak için kapıyı çaldı. Ardından anahtarı kilide soktu.

İçerisi karmakarışık, açık artırmada ateş açılması her şeyin mahvolmasına neden olmuştu. Minderler delinmiş pamuklar etrafa saçılmış, ipekler mahvolmuştu. İran halısının üzerinde kan lekeleri vardı, mobilyalar devrilmişti - kısaca içerisi savaş alanından farksızdı. Rose kral dairesini şöyle bir süzdükten sonra görevlileri çağırması gerektiğini söyledi. Leanne'e cam kırıklarını temizlemesini emretti, kendisi de birkaç dakika sonra dönecekti.

Leanne odayı gözden geçirdi. Ardından hizmetçi arabasındaki çöp kutusunu çıkardı ve dizlerinin üstüne çöküp kırıkları süpürmeye başladı. Süpürdüğü kırıkların arasında küp parçaları da vardı. Leanne onları da çöp kutusuna attı. Diğer taraflarda bir hasar olup olmadığına bakarken, yatağın üzerindeki örtünün kenarının kıvrılmış olması dikkatini çekti. Eğilip baktığında, küplerden birinin yatağın altına yuvarlandığını gördü.

Leanne küpü yatağın altından çıkardı ve salona taşıdı. Rose'un gelmediğine emin olmak için koridoru kontrol ettikten sonra küpü masaya bıraktı. İnce uzun bir küptü ve rengi, yerde bulduğu parçalarınkiyle aynıydı. Leanne, küpün sahibinin, onu sağlam bulduğuna sevineceğine emindi.

Derken merakı baskın çıktı. Küpün ağzını açmak için turnaklarını kapağın kenarına geçirdi. Başlangıçta kapak yerinden kıpırdamadı, katranımsı bir maddeyle yapıştırılmıştı. Biraz daha zorladı ve sonunda kapak yerinden oynadı. Lean-

ne böylece kapağı küpten ayırdı. İçinde siyah bir tıpa vardı. Leanne tıpayı açmasını sağlayacak bir şey aradı ve kenarda duran mektup açacağını gördü. Mektup açacağını tıpanın kenarına sokup yukarı ittirdi. Hiç zorlanmadı, küpün hava almasıyla beraber hışırtıyı andıran bir ses duyuldu.

Leanne yere devrildi, küpün içinden kara bir duman çıktı. Yavaş yavaş genişledi, şekil değiştirdi ve neredeyse insan boyutlarına büründü. Leanne ayağa kalkmaya çalıştı ama siyah duman, kızın ayak bileklerine dolanmıştı – Leanne kendini ayakları iki ton çimentoya hapsolmuş gibi hissediyordu.

Leanne'in son hatırladığı ağzından içeri dolan iğrenç dumanlardı.

On dakika sonra, Rose yanında görevlilerden Sal'la geldiğinde Leanne ortalıkta yoktu.

“Günümüz çocukları. Hiçbirine güven olmuyor. Daha ilk günden işi bırakıp kaçmış.”

Sal söylenenleri onaylarcasına başını salladı ve birlikte kral dairesini temizlemeye koyuldular.

Anthony başlangıçta Metropolitan Sanat Müzesi'nin Roma Eserleri bölümüne dalan uzun bacaklı dolgun sarışın kızı fark etmedi. Müzenin her gün yüzlerce ziyaretçisi oluyordu. Onun da okul gezisiyle müzeye gelen öğrencilerden biri olduğunu düşündü ve camların kırıldığını duyana kadar onu bir daha düşünmedi.

Kontrol etmeye gittiğinde, kızı gürültünün geldiği salonun ortasında dururken buldu. Anthony doğru hatırlıyor-
sa M.Ö. 70 yılından kalma Roma çömleklerinin durduğu bölmenin camı kırılmıştı. Genç kız Anthony'ye aldırmadı ve camekanlardan birini devirip içindeki çömlekleri birer birer kırdı.

Kırılan çömleklerden kara dumanlar yükseldi. Anthony'nin ilk düşüncesi gidip yangın söndürücüyü almakta ama kız dumanlara aldırmadı, diğer camlı bölmeye gidip aynı şeyi tekrarladı.

“Hey, hanımefendi, bunu yapmamalısınız!” Anthony kıza doğru giderken silahını çekti. “Durun yoksa ateş ederim!”

Kadın onu duymamış gibiydi. Topukları üzerinde dönüp on iki gümüş kutunun durduğu bölüme ilerledi. Camı kırdı ve birer birer açtığı kutulardan yine kara dumanlar yükseldi.

Anthony kıza nişan aldı. “Ciddiyim hanımefendi. Hiçbir şeye dokunmayın!”

Kız yavaşça ona döndü. Gözleri kapkaraydı.

“İsa, Meryem ve Yusuf adına!” Anthony korku içinde dualar okurken parmağı tetiği çekti. Kurşun, kızın omzuna isabet etti. Çocuklar çığlık atıp kaçışmaya başladı. Ama kurşun kıza yavaşlatmamıştı. Başka bir camekanı kırdı ve daha fazla duman odayı doldurdu. Kırılan çömleklerden ve açılan kutulardan yükselen dumanlar, kendi iradeleri varmış gibi koridorlara yayıldı.

Anthony kutulardan birine yaklaştı. Karşısında duman-
dan bir sütun oluştu. Hatırladığı son şey buydu.

Dean, trenin beklediğinden daha hızlı gittiğine dikkat etti.
“Haydi Sam,” diye bağırdı kendini vagonun kenarındaki
merdivenden yukarı çekerken. Kardeşine elini uzattı. Sam
rayların yanında koşmayı sürdürdü. Önce çantayı Dean’e
fırlattı.

“Haydi sert çocuk. Yetmiş yaşındaki ihtiyarlar gibi ko-
şuyorsun.”

Sam canını dişine takıp koşmayı sürdürdü ve elini
Dean’e uzattı. Ağabeyi onu yakalayıp vagona doğru çekti.
İkisi de içeri girmeyi başardığında yere yığılıp soluklanma-
ya çalıştılar.

“Bu pantolonla koşmak çok zor,” dedi Sam nefes nefese.

“Eminim öyledir Sammy.” Dean, Sam’in omzundaki
tozları temizledi. “Gidip babayla kızı bulalım.”

Marien Struthers gözlerine inanamıyordu. Biraz serinle-
mek için Hudson Nehri’ne bakan yangın merdivenine
oturmuştu.

Öğle güneşi tepede parlarken bir grup insanın tren
yoluna doğru ilerlediğini gördü. Yaklaşık yirmi kişiydiler
ve bazıları çocuktü. 16:40 treni, merkez garından çıkıp
Albany’ye giderken, hepsi trene doğru koşmaya başladı.
Marien alnına biriken terleri sildi, önce hayal gördüğünü
anırdı ama tren ilerlemeyi sürdürürken aynı insanlar birer

birer vagonlara atladı. *Çok garip*, diye düşündü. Ardından omuz silkti.

Ayağının dibindeki soğuk biradan bir yudum daha aldı ve dünyayı izlemeyi sürdürdü.

20

Dean ve Sam, Walter ve Julia'nın vagonunu bulmakta güçlük çekmedi. Julia kapıyı açtığı anda, Dean kızın üstüne başına çekidüzen verdiğine dikkat etti. Saçlarını yapmış, üzerine yeni kıyafetler giymişti. Dean ve Sam daracık kabine girdi. İçerde açılır kapanır iki yatak vardı. Toplam alan en fazla iki buçuk metreka-
rardı. Kompartımanın iki tarafında kadife kaplı koltuklar vardı. Walter oturmuş Sam'le İncil Derneği'nden aldıkları kitabı inceliyordu.

“Şimdi ne olacak? Oturup yazın okuyacağımız kitapla-
rın listesini mi yapacağız?”

“Bulduklarımı duymak isteyebilirsiniz,” dedi Walter.
“James'in içine giren İblis'in ne olduğunu keşfetmiş olabili-

rim,” Walter okuma gözlüğünün üzerinden Sam ve Dean’e baktı. “Ve evet, efsanelerde iblis bekçi köpekleri, genelde Lilith’le karşımıza çıkıyor. Ama tek efendileri Lilith değil, onları onlarla birlikte anılan başka iblisler de var.”

“Örneğin kim?”

“Şeytan’ın eşleri, Eisheth ve Agrath Bat-Mahlat.”

“Bekle bir saniye, Şeytan’ın eşleri mi?” Dean duyduklarından hiç hoşlanmamıştı.

Sam bembeyaz oldu. “Yani İncil döneminden öncesine ait yazıtlarla uğraşıyoruz ve onları İncil’den önceki tarihlerde ortaya çıkmış Lilith gibi iblisler mi koruyor? Ortalık kan gölüne dönebilir.”

“Ne demek istiyorsun?” Julia ellerini birleştirdi.

“Trendeki herkesin tehlikede olduğunu söylüyor,” dedi Dean. “Herkesi trenden indirmemiz imkansız. Treni iblislerin giremeyeceği bir hale getirmeliyiz.”

“Nasıl?”

“Onları tuzağa düşürebilir veya bıçakla öldürebiliriz – artık sahip olmadığımız bıçakla.”

“İblisler bir vücuttan diğerine atlayabilir mi? İçime iblis girmesini istemiyorum.” Julia hafif titreyen bir sesle devam etti. “İblislerle bu kadar uğraşıyorsanız, nasıl oluyor da sizin içinize girmiyorlar?”

Sam ve Dean aynı anda kravatlarını gevşetip gömleklerinin üst düğmelerini açarak koruyucu dövmelemleri ortaya çıkardı.

Julia, Dean’in dövmesine bakarken kızardı.

“Anlıyorum. Pekala. Bir sonraki adımımız ne olacak?” diye sordu.

Dean ve Sam bir plan yaptı. Önce Eli’yi güvende olacağı bir yere götürmeliydiler. Ardından James’in Eli’yi takip etmesini sağlayacak ve onu Şeytan tuzağına kısıtıracaklardı. Sorun şu ki James, gerçek James, büyük ihtimalle çoktan kaybolup gitmişti. Bekçi köpeği, adamın içinde gününü gün ediyordu. O koşullar altında adamın vücudunun sağ kalmasına imkan yoktu, hele de gökdelenden aşağı düştükten sonra. Bekçi köpeğini tuzağa düşürdükten sonra parşömeni Eli’den almaları gerekecekti ve bunu yaparken çok dikkatli olmalıydılar. Çünkü küplerin içinde ne olduğundan emin olmak mümkün değildi. Eli’nin kendisi ayrı bir sorundu. Adamla ilgili hiçbir şey bilmiyorlardı. İnsan olduğunu ve onu kontrol edebileceklerini varsayıyorlardı. En kısa zamanda parşömeni ondan almanın bir yolunu bulmalıydılar.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Julia.

“Sanırım en mantıklısı akşam yemeği,” dedi Dean gülümseyerek.

“Şimdi yemeyi mi düşünüyorsun?” diye sordu Sam.

“Yemekli vagonunun, şeytan tuzağı kurmak için en uygun yer olduğunu düşünüyorum. Gece, restoran kapandığında Eli’yi oraya götürürüz. James içeri giremez ve parşömenleri kapar kaçırır.”

“Ben burada kalacağım. Kafamda yüzlerce soru var. Biraz daha araştırma yapmak istiyorum,” dedi Walter.

“Ben seninle gelirim,” dedi Sam.

“Neden burada Walter’la kalmıyorsun? Ya da trenin diğer tarafını kontrol etmeye gitmiyorsun?” Dean gözleriyle Julia’yı işaret etti.

Sam bezgin bir tavırla başını iki yana salladı. “Tamam.”

Dean kıza bakıp sırıttı. “Sanırım baş başa olacağız.”

Julia, Dean’e baktı. “Bence önce yüzünü yıkaman gerek.” Banyoyu işaret etti.

Dean banyo kapısını açıp aynaya baktığında yanağının is içinde kaldığını gördü. Parmağına tükürüp yanağını ovaladı. “Pırıl pırıl oldu. Gidelim tatlım.” Dean kompartımanın kapısını açtı. “Kendinize dikkat edin.”

Sam, Dean’e altı tane kırmızı kalem verdi. “Geçtiğiniz vagonlara sembolleri çizersin.”

Aşık çift numarası yapan Julia ve Dean, dar koridorlardan yemek vagonuna ilerledi. Her vagonun sonuna geldiklerinde duraksıyorlar, Julia nöbet tutarken Dean halıyı kaldırıp Şeytan tuzağı çiziyordu. Ardından yeniden üstünü halıyla örtüyorlardı.

“Ya pencereler?” diye sordu Julia.

“Umarım tek bir iblisle uğraşmamız gerekiyordur. Ama başka iblislerin gelmesi ihtimaline karşı, pencerelere ve diğer girişlere tuz serpmeliyiz.”

Yemek vagonu gösteriliyordu, masalara beyaz örtüler serilmiş, vazolara çiçekler yerleştirilmişti. Bir görevli onları masalarına oturttu. Dean, Julia’nın oturması için sandalyeyi tuttu.

“Centilmen olduğunu bilmiyordum.”

“Bu iş yemeği tatlım, yanlış fikirlere kapılma.” Dean kıza göz kırptı. “İşte adamımız.”

Eli Thurman bifteğinin tadını çıkarıp gazete okuyordu. Çantası -tahminen içinde parşömenlerin olduğu çanta- ayaklarının arasındaydı. Dean etrafa bakındığında, James’in vagonun diğer ucundaki kapının önünde turladığını fark etti. Sürekli Eli’yi kontrol ediyordu.

“Bir soru sorabilir miyim?” diyen Julia, Dean’e gülümsedi.

“Elbette.”

“Siz, gerçekte kimsiniz?”

Dean, Julia’nın gözlerine baktı. Kıza güvenmemesi gerektiğini bilse de aralarında bir bağ varmış gibi hissediyordu. O hisse direndi.

“Açıkça söylemiştim. Bizim işimiz böcekleri ortadan kaldırmak ve bu aile işi. Neyi nasıl yaptığımızı bilmemen daha iyi.”

“İblisleri, tarih öncesinden kalma çömleklerdeki yazıları biliyorsun. İblisleri öldürebilen bir bıçaktan bahsettin ve az kalsın babamı öldüren şeyle ilk kez karşılaşmadınız,” diye düşüncelerini sıraladı Julia. “Göründüğünüzden farklı insanlar olduğunuzu düşünüyorum.”

“Herkes göründüğünden farklıdır ama sen ve ben, birbirimizi şimdiden samimi olacak kadar tanımıyoruz.” Dean yeniden göz kırptı.

“Yani hayatım sizin ellerinizde ve sesimi çıkarmadan size güvenmem mi gerekiyor?”

“En basit haliyle.” Dean m n ye baktı. “Ne yani, hamburger yok mu?”

“Ciddiyim. Kim olduğunuzu bilmek istiyorum.”

Dean oflayarak m n y  kapadı. “Dinle küçükhanım, ş imdiye kadar iyi idare ettiğini biliyorum ama şunu bil, sana da babana da güvenmiyorum. Hiçbir kadın, gözünü kırpmadan bir erkeğin suratına silah do rultamaz. Ge mişinizi bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Ama deneyimlerime göre, silah çeken güzel kadınlar, insanın başını belaya sokmaktan başka bir işe yaramaz. Bu yüzden senden uzak duraca ım. Buraya parşömeni almaya geldik. Sonra eve döneceğiz. Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz i inmiş gibi davranabiliriz ama önemli olan, zamanı geldiğinde herkesin kendi üzerine düşeni yapması.”

Julia ne irkildi ne kızardı.

“Demek güzel olduğumu düşünüyorsun?”

21

Sam kalan kalemleri alıp trenin arka tarafına ilerledi. İnsanlar ekonomi sınıfındaki koltuklarında uyurken, sessizce aralarından geçti ve bütün kapılara şeytan tuzağı çizdi. Çabuk hareket etmek zorundaydı, şeytan tuzağını çizmek kolay değildi ve uzun bir trendeydiler.

Sam sonunda yük vagonlarına vardı. Tavana ve yere dikkatlice Şeytan tuzağı çizdi. İşini yaparken sırtını kapıya dönmüştü. O yüzden de kapının açıldığını ve üniformalı bir adamın içeri girdiğini fark etmedi.

“Hey, burada ne işiniz var?”

Şaşırان Sam adama döndü. “Özür dilerim, valizimi arıyordum. Tıraş takımımı almayı unutmuşum.”

“Sizce yardım edeyim. Siz o tarafı alın ben de bu tarafa bakırım,” dedi adam, Sam’e doğru ilerlerken. “Valizin üzerindeki isim ne?”

“Şey, George. George Michael.”

“Ne iş yapıyorsun George?”

Sam valizini bulamadığı için endişelenmiş görünmeye çalıştı.

“Bilirsin işte.” Aklına hiçbir şey gelmedi. “Müzik ve dans işindeyim.”

“Gerçekten mi? Ben de yalancının biri olduğumu düşünmüştüm!”

Üniformalı adam aniden saldırıya geçtiğinde, Sam kenara çekilip adamdan kurtuldu. Yeniden saldırıya geçtiğinde, adamın gözleri kapkaraydı. Sam’in hiç silahı yoktu – aptallık edip kaya tuzlu silahları kompartımanda bırakmıştı ve yük vagonunda tuz olduğundan şüpheliydi. İblisin suratına bir tekme indirdikten sonra ağır valizlerden birini üzerine fırlattı. İriyarı adam yüzüstü yere yapıştığında bu fırsatı değerlendirip şeytan tuzağının üzerinden atladı ve kapiya koştu.

Adam şaşırtıcı bir çeviklikle ayağa fırladı ve Sam’e saldırdı. Ama bunu yapmakla şeytan tuzağına yakalanmış oldu.

“Beni serbest bırak,” diye hırladı.

“Özür dilerim. Yapamam. Önce birkaç soruyu yanıtlaman gerek.”

“Cehenneme kadar yolun var.”

“Elinden gelenin en iyisi bu mu? Kaç kişisiniz?”

“Yazıtları asla ele geçiremeyeceksiniz. Onlar size ait değil.”

“Onlarla ilgili ne biliyorsun?” Bu sözün ardından İblis, silahını çekti.

“Yapma!” Sam silahı almak için saldırdı ama İblis, tabancayı kafasına dayayıp tetiği çekti. Sam etrafa saçılan beyin parçalarına baktı. Adamın ağzından çıkan siyah duman ravanda toplandı ve rüzgar sesini andıran bir gürültüyle havalandırmaya karıştı.

Hayalkırıklığına uğrayan Sam kendini toparlayıp kompartımana geri döndü.

Walter sandviç yiyordu. “Tanrı aşkına, sana ne oldu?”

“Biri, daha doğrusu bir iblis, içine girdiği adamın beynini uçurdu. Dean ve Julia nerede?”

“Hala yemekteler.”

“Onlara haber vermeliyiz. Gidelim. Kitaplarını da al.”

Walter aceleyle ceketini aldı. Sam çantayı kapıp silahlardan birini Walter’a verdi.

“Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?”

“Elbette, iki savaşta da çarpıştım.”

Sam, iki savaş atlatmış insanların yaşadığı dönemde olduklarını unutmuştu. Üçüncü savaşın kıyamet olacağını düşünmek garipti.

Sam ve Walter yemek vagonuna doğru ilerledi.

Eli, peçeteyle ağzının kenarını silip dikkatlice peçeteyi tabağa bıraktı. Ardından, içinde parşömenlerin durduğu çantayı aldı.

Dean, Julia'ya baktı. "Sıra sende."

Julia, Eli'ye bakıp martinisini bitirdi. Ardından Eli'nin masasına yürüdü.

"Size katılabilir miyim?"

Eli iskemlesinden kalkarken başını çevirip kıza bakmadı. "Özür dilerim, kalkıyordum..." O anda Julia'yla göz göze geldi.

"Lütfen, benimle bir içki için. Yalnız seyahat etmek çok sıkıcı. Sizce de öyle değil mi?"

"Oradaki beyle olduğunuzu sanıyordum?" Eli birkaç saniye önce Dean'in oturduğu yöne baktı ama Dean ortalıkta yoktu.

"Ah, o serseri mi? Kesinlikle hayır. Kendini zorla masama sama davet ettirdi. Bu arada ben sizin yemekte bana eşlik edebileceğinizi umuyordum."

"Benim mi?"

Eli'nin Julia'yı hatırlamadığı açıktı. Şık bir bluz ve etek ceket takım giymiş olan kadın, Waldorf'un kral dairesine dalan, silahlı, kot pantolonlu 1950'lerin Lara Croft'undan çok farklıydı.

Julia, Eli'yle sohbet etmeyi sürdürürken, Dean, Sam ve Walter'la diğer vagonun koridorunda buluştu.

"Başka iblisler de var," diye durumu özetledi Sam.

"Kahretsin. Nereden gelmişler?"

"Bilmiyorum. Yük vagonunda karşılaştığım, güvenlik görevlisi kılgındaydı. Üniformada Metropolitan Sanat Müzesi yazıyordu."

“Yemek vagonundan çıkıp kahrolası parşömeni alalım. Çünkü artık eve dönmek istiyorum,” dedi Dean.

Gençler yemek vagonuna girdiğinde, Julia hala Eli’yle konuşuyordu. Eli, Julia’nın sorularına tek heceli yanıtlar verse de kızla ilgilendiği ve gururunun okşandığı belliydi. Walter, Eli’nin arkasındaki masaya oturdu.

Sam diğer müşterileri vakit kaybetmeden vagonun dışarı çıkardı. Polis rozeti gösterip tren güvenliğinden olduğunu ve bir dizi hırsızlığı araştırdıklarını söyledi. Herkesten vagonlarına dönmelerini ve eşyalarını kontrol etmelerini rica etti.

Dean garsonlardan, mutfak vagonuna gitmelerini istedi. “Resmi bir mesele,” diye açıkladı çoğu siyah olan garsonlara, yemek vagonunun bir süreliğine kapatılması gerekecekti.

Garsonların hiçbiri yerinden kımıldamadı. “Ne gibi bir resmi iş? Bize hiçbir şey söylenmedi,” dedi siyahlardan biri Dean’e, “ve trende verilen hizmetlerle ilgili bir şey olduğunda, mutlaka bize haber verirler.”

Dean, James’in artık kapının önünde olmadığını fark etti. *Hiç iyi değil*, diye düşündü. Garsona döndü.

“Bana mutfaktaki bütün tuzu getirebilir misin?”

“Tuz mu? Beyefendi çok üzgünüm ama yapamam.”

“Dinle, ahbab, seni anlıyorum, işini elinde tutmaya çalışıyorsun. Ama şu anda tarih öncesi çağlardan gelme öfkeli iblislerin trende olması ihtimali var. Bir an önce bolca tuz bulmamız gerekiyor.”

“İblisler mi? Neden daha önce söylemedin?” Adam, gömleğinin içinden ufak yeşil bir torba çıkardı. Tavuk kemiği, tüy, mezarlık tozu. “İblisler beni korkutamaz.”

“Hudu mu?” diye sordu Dean.

“Doğduğum günden beri annem öğretiyor.”

“Harika. O zaman lütfen gidip bana bulabildiğin bütün tuzu getir. Kapıların önüne ve pencerelere tuz dökmeye başla.”

“Tamamdır. Benim adım Ray.”

“Tanıştığımıza sevindim. Ben de Dean.” Dean, Ray’ın uzattığı eli sıkı. Ray birkaç arkadaşıyla beraber mutfak vagonuna gitti.

Julia saatine baktı. “Ah baksanıza saat kaç olmuş. Biraz dinlensek iyi olacak. Yarın Şikago’ya erken saatlerde varacağız değil mi?”

Eli, iki genç ve arkasında oturan yaşlı adam dışındaki vagonun bomboş olduğuna dikkat etti. Sonunda gözleri Sam’e kaydı. Yüzünde onu tanıdığını gösteren bir ifade belirdi. Eli ayağa kalktı ve çantayı almaya yeltendi.

“Onu ben alayım,” dedi Walter ve çantayı Eli’nin bacaklarının arasından aldı.

“O benim. Alamazsın. Seni hatırlıyorum, sen de açık ağız tırmadaydın.” Eli vagonu inceledi. “Hepiniz oradaydınız.”

Dean kesik uçlu tüfeğini Eli’ye doğrulttu. “Evet ve sen de ihtiyacımız olan bir şey var.”

Julia uzaklaşırken Walter, Sam ve Dean’in arkasına geçti.

“Anlamıyorsunuz, bunlara ihtiyacım var.”

“Evet ahbap, bizim de. Bütün dünyanın kaderi buna bağlı.”

Yemek salonunda korkunç bir çarpışma sesi duyuldu.

“Bu da neydi?” diye bağırdı Eli. Tavandan boyalar döküldü.

“Üstümüzdele,” diye bağırdı Sam. “Walter, Julia, her tarafa şu sembollerini çiz!” Sam çabucak duvara sembolü çizip ikisine birer kalem verdi.

“Sen,” dedi Dean, Eli’ye. “Olduğun yerde kal.”

Eli omuz silkip Walter’ın kilitli çantayı açma denemelerini seyretti. Yukardan gümbürtüler duyuldu.

“Neler oluyor?” diye sordu korku içindeki Eli.

“Sana neler olduğunu söyleyeyim,” dedi Dean. “Elindeki valizin peşinde olan bir sürü öfkeli iblis var. Onu korumakla yükümlüler. Hırsızlık sırasında bir kısmı serbest kaldı ve el yazmaları kimdeyse onun peşindeler. Bu yüzden kes sesini, şu anda seni kurtarmaya çalışıyoruz.” Dean tavana çabucak bir şeytan tuzağı çizdi. Ardından hemen yanına bir tane daha. Ray ve diğer garsonlar mutfaktan döndü.

“Hey adamım,” dedi Ray endişeli bir sesle, “Kötü haberi veren kişi olmak istemiyorum ama durum iyi görünmüyor. Burası iblisle dolmuş.”

Dean, Ray’e bir kalem fırlattı. “Farkındayız. Bunu çözmek için Da Vinci olmaya gerek yok.”

Yukarıdan gelen gürültüler kesildi.

“Nereye gittiler?” diye sordu pencereden dışarı bakan Julia.

"İçeri girmenin başka bir yolunu bulmaya çalışıyorlar," dedi Dean.

"Bulabilecekler mi?" diye sordu kız.

"Umarım hayır. Ama iblislerden birini görürsen bunu kullan." Dean kıza tüfeklerden birini ve tuz dolu kurşunları verdi. "İçimden bir his, altından kalkabileceğini söylüyor."

Dean kardeşini yakaladı ve baş başa konuşabilecekleri bir köşeye çekildiler.

"Planımız nedir?" diye sordu Sam.

"Parşömenler için buradalar değil mi? Ama hangisini peşinde olduklarını bilmiyoruz. Hepsini mi koruyorlar yoksa sadece bir tanesini mi?"

"Tahminimce Lilith'in, güvenlik görevlisi James'in içine giren iblisle bir ilgisi varsa peşinde oldukları bizim parşömen olmalı. Savaş Parşömeni. Eğer Lucifer olsaydın senlenecek savaş planını görmek istemez miydin?"

"Doğru ama yazıtların hepsi birbirinden eski, iblis onları ne verdiğimizi nereden bilecek?"

Sam ve Dean masa örtülerini yırtmaya koyuldu.

"Hey Ray, mutfakta un falan koymak için kullandığınız büyük kaplar var mı?" diye sordu Dean.

"Elbette ama oraya gitmek istediğimi sanmıyorum." Ray, şeytan tuzağı çizilmiş kapıyı işaret etti. "İblisler eğlenmeli yaratıklara benzemiyor."

"Ben de seninle gelirim." Dean tüfeği Julia'dan aldı.

"Şimdilik bunu geri almam gerekiyor." Dean tüfeği havaya doğrulttu ve Ray'le kapıyı açıp mutfak vagonuna

geçtiler. Dean vagonun kapısını bir tekmede açtı. İçeri girmeleri zor olmadı.

Ray bir çığlık attı. Koca kulaklı, iriyarı bir adam olan aşçı yerde yatıyordu, kalbi et bıçağıyla ikiye bölünmüştü. Aşçı yamağı da hemen yanındaydı ve çorba kaşığı gözüne saplanmıştı.

“Bernie ve Ralph’in bunu hak ettiğini sanmıyorum,” diye mırıldandı Ray.

“Gidip şu unu alalım.” Dean cesetlerin üzerinden atladı. Un kabını alıp Ray’e uzattı.

“Şu işe bak,” dedi bir ses. “Ben de iyiliğin ve ışığın aracı olacak bir şeyle tanışmayı umuyordum.”

Dean dönüp baktığında, karşısında Waldorf Astoria üniformalı bir hizmetçi buldu. Bluzunun düğmeleri açılmış eteğinin kenarı yırtılmıştı, tam seksi iblisler gibi görünüyordu.

“Sen de kimsin?” Dean kısa namlulu tüfeğini doğrultup kadının kalbine nişan aldı.

“Ah, ben Eisheth, Lilith’in kız kardeşi.”

“Lilith’in ailesi mi var?”

“Evliliğin bizi kardeş yaptığını söyleyebiliriz. Ben de Lucifer’in eşlerinden biriyim.”

“Demek Mormonların iblis versiyonları gibisiniz. Şu işe bak.”

Eisheth’in gözleri öfkeyle doldu.

“Senin yerinde olsam onu kızdırmazdım,” diye fısıldadı Ray.

“Dinle, gerçekten seninle konuşmak çok eğlenceliydi ama geri dönsek çok iyi olacak.” Dean, Eisheth’e doğru ilerledi. “Seni uyarayım, tuz gerçekten çok canını yakacak.”

“Bana kasaba soytarılarını anımsatıyorsun,” diye karşılık verdi Eisheth.

“Evet, bunu çok duyuyorum.”

Dean silahını Eisheth’e doğrulttu. Ray hemen arkasına daydı. Yemek vagonunun girişine doğru ilerlediler. Kapıyı açıp dışarı çıkan ilk kişi Ray oldu.

Alçak perdeden bir uluma duyuldu. Dean başını çevirdiğinde James’in vagonların arasına tünediğini gördü. Dean ateş etme fırsatı bulamadan James, Ray’in üstüne atlamıştı.

Ray vagona çarptı ve az kalsın aşağı düşecekti. Dean James’i omzundan vurup hayvanı daha da öfkelendirdi. Yarı ratık dönüp Dean’in üstüne atladı.

Sam yemek vagonunun içinden tüfeğinin namlusunu James’e doğrulttu. Dean başını sallayıp eğildiğinde Sam ateş etti. Aradaki pencere parçalandı.

James’in cansız vücudu yere yığıldı. İçindeki iblis havaya yükselip gözden kayboldu.

Dean geri döndüğünde, Eisheth’in Ray’i mutfağa sürüklediğini gördü.

“Onu rahat bırak, o hiçbir şey yapmadı. Parşömenler bizde.”

“İyi bir kurban her zaman hoşuma gider,” diye fısıldadı Eisheth. Uzun bir bıçak çıkarıp Ray’i boynundan yakaladı ve tek bir hamlede gırtlığını kesti.

“Hayır!” diye bağırdı Dean. Ray’i bırakıp ona doğru koşmaya başlayan Eisheth’e bir el daha ateş etti.

Ardından yemek vagonuna daldı.

İki garson bir masayı devirip kapının kırılan camına yasladı. Eisheth bariyerin diğer tarafından kapıya sertçe çarptı.

Dean sırtını duvara yasladı. Ray’in o şekilde ölmesi hiç adil değildi.

“Peşimizdeki kim olduğunu öğrendim,” dedi Dean.

“Kimmiş?” dedi Julia.

Eli bir köşeye kıvrılmış titriyordu.

“Eisheth adlı bir sürtük. Onunla ilgili bir şey biliyor musun Profesör?” Dean, Walter’a baktı.

“Evet, Şeytan’ın eşlerinden biri. Adı pek sık anılmaz.”

“Lilith’ten sonra geldiği içindir.”

Sam, konuşulanları anlayıp anlamadığını görmek için Eli’ye baktığında, adamın yüzündeki ifadeden, bir şeyler bildiğini anladı.

“Yazıtlarla ilgili ne biliyorsun?” diye bağırdı adama.

“Bize söylemediğin bir şey var. Onları neden istiyorsun?”

Eli yalpalayarak masanın diğer tarafına geçmeye çalıştı.

“Onlara paha biçilemez. Hiçbir şey anlamıyorsunuz. Yazıtlar, Esseneler tarafından yazıldı, İncil’den önceki zamanlardan kalma metinler.”

“Bize bilmediğimiz bir şey söyle.” Sam sertçe Eli’nin omuzuna dokundu.

O anda tren sarsıldı. Herkes öne savruldu.

“Sürtük şimdi ne yapıyor?” Dean kalkıp pencereden dışarı baktı. Eisheth trenin altındaydı. Aşağıdan kıvılcımlar yükseliyordu.

“Umarım işe yarar.” Dean tüfeğini doğrultup Eisheth’e ateş etti ama ıskaladı.

“Şimdi ne yapacağız?” Walter masaları birleştirip Savaş Parşömeni’ni yaydı.

“Onu buna koyacaksın.” Dean un kabını adama fırlattı.

“Ama bu hiç steril değil. Yüzlerce yıllık bir parşömende bahsediyoruz. Onun yabancı maddelerle temas etmesini izin veremeyiz.”

“Zaten yabancı maddelerle yeterince temas etti. Koy şu parşömeni kabın içine.”

Walter parşömeni dikkatli bir şekilde masa örtüsüne sarıp boşaltılmış un kabına koydu.

“Şimdi onu Sam’e ver.”

“Anlamıyorsunuz...” Walter cümlesini tamamlamadı.

“Buradan sağ çıkmak istiyor musun istemiyor musun? Onu Sam’e ver!”

Sam kabı alıp sırt çantasına attı.

“Julia, parşömenin durduğu küpü al ve içini kestiğini masa örtüleriyle doldur. Çok eski bir numaraya başvuracağız. İblisle kim pazarlık etmek ister?”

Kimse elini kaldırmadı.

“O zaman bu işi benim halletmem gerekecek. Hey Sam?” Dean kardeşini yanına çağırdı. İki kardeş başbaşa verdiler. İçinde bulundukları, kötü bir durumdu ve trenin

hareket ediyor olması içinde bulundukları durumu daha da güçleştiriyordu.

“Yolcuları buradan uzaklaştırmalıyız,” dedi Dean. “Bizim de Eisheth’ten uzaklaşmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor. Diyorum ki *Büyük Tren Soygunu* filmindeki numarayı yapıp vagonları çözelim.”

“Ya Eli?”

“Parşömen bizde, ona ihtiyacımız yok.”

Beş dakika sonra Sam yemek vagonunun arka kapısından çıktı. Vagonun üst kısmı yağmurdan ıslanmıştı ve trenin solunda kalan göller bölgesinden sert bir rüzgar esiyordu. Yemek vagonunun tepesine tırmandı. Dean, Eisheth’le parşömen üzerine pazarlık etmeye çalışacaktı ama İblis’i ne kadar oyalayacağı bilinmezdi. Sam’in bir sonraki vagona geçip yolcu vagonlarını çözmek için çok az zamanı vardı.

Dean tüfeğini çekip Sam’den sonra yemek vagonundan çıktı. Julia, içinde masa örtülerinin olduğu tarihi küple, hemen onun arkasındaydı. Çıktıktan sonra kapiya tuz döktü.

“Hey, kuma!” diye seslendi Dean. Julia’yla birlikte diğer vagona geçip bir tarafı boydan boya geçen ahşap barın önünde durdular.

“Hey, Lilith’in hizmetçisi, neredesin?”

Eisheth onlarla yemek vagonu arasında belirdi. Şimdi Dean’in hem Eisheth’le anlaşma yapması hem de Sam vagonu ayırmadan diğer tarafa geçmesi gerekiyordu.

Barın diğer tarafında iki iblis daha göründü.

"İçki ister misiniz?" diye soran Dean bara geçti.

"O kim?" diye soran Eisheth, Julia'ya işaret etti.

"Küçük kardeşim. Nereye gidersem benimle gelir. Bütün türlü peşimi bırakmıyor. Sen ve Lilith gibi."

"Bana o fahişeden bahsetme! Lilith dünyada oyun oynarken, ben binlerce yıldır bir küpün içinde hapistim."

"Haydi ama! O ailenden sayılır, kardeşini sevmelisin. Ya da belki sevmesen de olur. Ne de olsa Lucifer'la sende daha çok işi pişiriyor."

"Yeterince bekleyen herkes intikamına kavuşur."

"Galiba o lafın doğrusu ödülüne kavuşurdu ama neyse. Söylesene Eisheth, anlaşma yapacak mıyız? Sana parşömeni veririm, sen de mutlu mesut yoluna gidersin. Hazır başlamışken, arkadaşların da içine girdikleri insanları serbest bırakabilir mi? Herkesin tek parça kalması hoşuma gider."

"Savaşta herkes kayıp verir."

"Geçelim bunları Eisheth. Parşömene gelecek olursak..."

"O mu?" Eisheth küpü işaret etti.

Julia tarihi küpü bara bıraktı.

İçine iblis girmiş barmen, küpe uzanmaya çalıştı.

"Bırak onu!" diye bağırdı Eisheth. "O senin değil benim sorumluluğum."

"Demek bunlar sorumlulukla ilgili? Harika. Sorumluluk duygusu, bir ibliste en beğendiğim özelliktir. İşini ciddiye alıyorsun demek. Anlıyorum. Şimdi şu anlaşmayı yapalım."

“Bekle! İçindekileri görmek istiyorum,” diye fısıldadı Eisheth.

Dean, Sam’in işlerinin yolunda gidiyor olmasını umdu çünkü kendilerinin başı oldukça beladaydı.

Sam trenin yan tarafındaydı, bar vagonuyla yolcu vagonunun arasında duruyordu. Kilit mekanizmasını açmaya çalıştığında, levyeleri harekete geçirmek için bir anahtara ihtiyaç olduğunu keşfetti. Yeniden merdivenden yukarı çıktı.

Koşarak vagonların üzerinden ilerledi. Önünü göremiyordu. Bir ağaç dalı veya tünelle karşılaşacak olursa işi bitmişti. Geçmişte ölmesi mümkün müydü? Neden olmasın?

Sam lokomotif girmeye çalıştı. Kapıyı denedi ama açamadı. Sonunda, tulum giymiş uzun boylu bir adam olan makinist ortaya çıkana kadar kapıyı yumrukladı.

“Sen de kimsin?” diye sordu kapıyı aralayan makinist.

Sam aptal numarası yaptı. “Yolumu kaybettim.”

Adam kapıyı biraz daha açtığında ittirip sonuna kadar açılmasını sağladı ve burnuna attığı dirsekle makinisti yere devirdi.

“Vagonları ayıran levyelerin anahtarı nerede?” diye sordu Sam.

Yerdeki Makinist, duvarda asılı olan anahtarı işaret etti.

“Trenin hafiflediğini hissettiğinde hızı artırır.”

Adam başını salladı.

Sam vagondan atlayıp yeniden merdiveni tırmandı.



Dean, Sam'in bir kez daha tepelerinden geçtiğini duydu. *Bıttırmeye yaklaşmış olmalı.*

"Neden onu görmek istiyorsun?" diye sordu Dean.
"Onu bu kadar önemli kılan ne?"

Eisheth'in gözleri kırmızıya döndü.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye devam etti Dean. "Bence için parçalanıyor çünkü kocana, bunu koruyacağına söz verdin ama içindekinin ne olduğunu biliyorsun. Yazıtta onu öldürmenin yolu yazıyor değil mi?"

Dean, Julia'ya baktığında, kızın öfkeyle kendisini süzdüğünü gördü. Bakışlarından, Dean'in pazarlık etmediği berbat olduğunu düşündüğü anlaşıyordu.

Kızı görmezden gelen Dean, Eisheth'i kızdırmayı sürdürdü.

"Başka ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sana bek bakıcılığı işini verdiği için Lucifer'a kızgınsın. Ve şimdi yazıttaki çarpışma planını öğrenip kocanın işine el atmak istiyorsun."

Eisheth, Dean'e saldırdı. Dean tüfeğinin dipçiğiyle İblis'in suratına indirdi ve yere savrulmasına yol açtı.

"Dokunmak yok."

Eisheth yeniden saldırıya geçti ama tren birdenbire hızlanmıştı. Pencereden bakıldığında, yolcu vagonlarının trenden uzaklaştığı görülüyordu. Dean bir saniyelik şaşkınlıktan yararlanarak Julia'yı yemek vagonuna itti.

Eisheth dönüp Dean'e saldırdı. Dean yüzüstü yere düştü. Tüfek elinden fırladı. Julia koşup tüfeği aldı, Eisheth

omzundan vurdu ve Dean'ı kurtardı. İki barmen Julia'nın peşine düştü ama kız şaşırtıcı bir bıçak hamlesiyle iblislerin işini bitirdi.

İblislerin vücudundan turuncu alevler yayılırken, Dean kızın elindeki bıçağa baktı. Ruby'nin bıçağı.

"Bu da ne demek! Julia kaç!" diye bağırarak Dean, Eisheth'in göğsüne bir tekme indirdi ve barın öteki tarafına düşmesine neden oldu.

Julia kaçmaya hazırlandı.

Dean kapıya koştu ama ayağı devrilen tabureye takılınca dengesini kaybetti. Vagonu diğerinden ayırmak üzere olan Sam, acele etmelerini işaret etti.

Julia diğer vagona geçti. Dean ayağa fırladı ve Sam'e doğru koştu ama Eisheth ona neredeyse yetişmişti. Genç adamı yakalayıp kendine doğru çekti. Dean iki vagonun birbirinden ayrılmaya başladığını görebiliyordu. Sam ağabeyine seslendi.

"Gitme zamanı Dean."

Eisheth, Dean'in boğazını sıkmaya başladı. Genç adam nefes alamıyordu.

"Küpte iki bin yıl geçirmek dişlerine hiç iyi gelmemiş," dedi Dean, İblis'e.

Eisheth'e ters bir tekme attığında, İblis yeniden geriye savruldu.

"Şimdi!" diye bağırdı Sam.

Julia, Eisheth'e ateş etti. Tuzlu kurşunlar, kadının vücuduna saplanıp daha da gerilemesine yol açtı.

Dean son anda yemek vagonuna atlamayı başardı. Baş vagonu raylarda geriye doğru kaydı. Eisheth girişte durmuş, iki kardeşe lanet okuyordu.

22

Lokomotifin gürültüsü gecenin karanlığına karıştı. Sam ve Dean kapıyı arkalarından kapattı. Eisheth'ten şimdilik kurtulmuşlardı ama parşömenin sahte olduğunu anladığında, yeniden peşlerine düşecekti.

Julia, yemek vagonunun içine girdiklerinde Dean'le göze gelmekten kaçındı. Genç adam, kızın yanına yürüyüp onu sertçe kolundan yakaladı.

"O da neydi öyle?" diye sordu.

"Ellerini kızımdan çek!" diye uyardı Walter.

"Sıra sana da gelecek yaşlı adam, sen de bu işin içindesin. Bıçağımız sizde! Ona sahip olduğumuzu bilmenin hayatımızı ne kadar kolaylaştıracağını farkında mısınız?"

İblislerle savaşıyoruz ve o bıçak, iblisleri öldüren tek şey.” Dean etraftaki onca ölüyü işaret etti. “Kendini savunmak için söyleyeceğin hiçbir şey yok mu?”

Julia başını kaldırıp Dean’e baktı. “Özür dilerim. Önce kim olduğunuzdan emin olmamız gerekiyordu. Evet, onu ben çaldım. Ne işe yaradığını biliyordum.”

“Bu da ikinci soruyu gündeme getiriyor: Kimsiniz siz?” Dean, Sam’in arkasına geçip öfkeyle Julia ve Walter’a baktı.

Walter bir adım öne çıktı. “Bizler avcıyız. Aynı sizin gibi.”

“Bunu bize ne zaman söylemeyi planlıyordunuz?” diye sordu Sam.

“Bu trende iblislerin olması kimsenin umrunda değil mi?” diye seslendi panik içindeki Eli. Dean, Julia, Sam, Walter aynı anda dönüp adama bağırdı. “Kes sesini!”

Julia, Dean’i sakinleştirmeye çalıştı. “Kendini ihanete uğramış hissettiğini biliyorum ama biz de sizin gibi kendimizi korumaya çalışıyorduk. Bıçağı sizi zor durumda bırakmak için çalmadım.”

“Emin misin?” dedi Dean öfkeyle.

“İşte.” Julia bıçağı uzattı. “Yaptığının telafisi olmadığını biliyorum.” Sam’e de Blackberry’sini uzattı. “Ne işe yaradığını bilmiyorum ama bunu da almıştım.”

Sam, Blackberry’yi alıp ceketinin cebine koydu.

“Yapman gereken bir sürü açıklama var,” dedi Dean.

“Tamam, belki,” dedi Walter isteksizce. “Ama öncelikle o iblisle aramızı açmamız gerekiyor.”

Dean azarlarcasına Julia'ya baktı. Avcı içgüdülerini, kıza hala güvenmemesini söylüyordu ama tek sorun bu değildi. Dean'in duyguları incinmişti.

Öfkesini bastırdı ve tren yolu haritasını incelediler. Tren New York'tan sonra Albany'ye uğrayacaktı. Demek ki Albany'nin yakınlarındaydılar.

"Yola çıkmalıyız," diyen Dean tüfeğini alıp lokomotifin doğru ilerledi. Sam'le birlikte vagonların arasındaki boşluğa çıktı.

"Adama nazik davran, zaten onu bir kez yere serdim," dedi Sam lokomotifin kapısını çaldıklarında. Kimse yanıt vermedi. Dean tüfeği çıkarıp cama vurdu.

Makinist hemen kapıyı açtı.

"Tamam, tamam." Kapıdan çekilip ellerini havaya kaldırdı. "Hiçbir şey yapmadım. Gidebildiğim kadar hızlı gidiyorum."

"Ve öyle gitmeyi sürdüreceksin. Şikago'ya varana kadar sakın durma. Anladın mı?"

"Merkezi arayıp rayları değiştirmelerini sağlamamız gerek. Onlara ne diyeceğim?" diye kekeleydi Makinist.

"Onlara Eisenhower'ın trende olduğunu söyle. Çok gizli bir görev olduğunu ve duramayacağımızı açıkla," dedi Dean.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Tamam efendim. Şikago'ya gidiyoruz."

Sam ve Dean başlarını sallayıp yemek vagonuna döndü.

“Sen de insanların 50’lerde oldukça saf olduğunu düşünmüyor musun?” diye sordu Dean.

Yemek vagonundakiler yorgun görünüyordu. Julia sandalyelerden birine geçmiş, ayaklarını başka bir sandalyeye uzatmıştı. Dean yeniden, kızın ne kadar hoş bir vücudu olduğuna dikkat etti. Walter kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Eli zaten berbat durumdaydı. Ama hiçbirinin hali garsonlarıinkiyle kıyaslanamazdı, aralarından birinin korkunç şekilde ölmesi onları derinden etkilemişti.

“Herkes biraz dirlensin. Albany’yi geçip doğrudan Şikago’ya, iyi hamburgerlerin şehrine gideceğiz,” dedi Dean.

İnsanlar masa örtülerini alıp yere serdi veya masaları birleştirip üzerine uzandı. Önlerinde beş yüz millik bir yol vardı.

Herkes uyurken Dean ve Sam ellerinde tüfeklerle bir köşeye geçip nöbet tuttu.

“Onlara güvenmiyorum,” dedi Dean alçak sesle. “Avcı bile olsalar fark etmez. Sürekli bir şeyler çalmaya hakları yok.”

Sam soru sorarcasına Dean’e baktı. “Biz de her zaman çalışıyoruz.”

“Biliyorum ama çaldığımız şeylere ihtiyacımız var. Üstelik asla bir avcıdan çalmazdım.”

“Ama bizim avcı olduğumuzu bilemezlerdi.”

“Sen kimin tarafındasın?” diye sordu Dean.

“Senin tarafındayım Dean. Niye yakınıp duruyorsun?”

“Yakınmıyorum.”

Sam, en iyisinin konuyu değiştirmek olacağına karar verdi. “şimdi ne yapacağız?”

Dean uyuyan Walter’a ve Julia’ya baktı.

“Parşömen artık bizde. Günün ilk ışıklarıyla buradan çekip gideceğiz.”

Sam omuz silkti. Parşömeni tercüme ettirmenin başka bir yolunu bulmaları gerekecekti. Bulamazlarsa bile Abaddon’dan onu çevirmesini isteyebilirlerdi. Yazıcılardan bahseden oydu, onları okuyabiliyor olmalıydı.

Sam, yanından geçtikleri kasabaların ışıklarını seyretti. Onca karmaşa içinde, bir an Ruby’yi özledi. Sonra da böyle hissettiği için kendinden utandı, ne de olsa İblis yalan söylemiş, Sam’e ihanet etmişti. Onu kanıyla besleyip güçlenmesini sağlamış ve insanlığının bir kısmını kaybettirmişti. Gerçi Sam, daha en baştan, normal bir insan sayılmazdı.

“Sence parşömede ne anlatılıyor?” diye sordu Dean.

“Bilmiyorum ama umarım adım adım neyin nasıl yapılacasını söylüyordur. şeytan’ın zayıf noktalarından bahsediyordur. Bu işi çözmenin bir yolunu bulmalıyız.”

Dean kardeşinin haklı olmasını umdu.

Güneşin ilk ışıklarıyla tren Gary Indiana’ya vardı. Gri, puslu bir sabahtı, gölün üzerinde toplanmış bulutlar, yaz fırtınasının habercisiydi. İlk uyanan Dean oldu, Sam’i dürttü ve çabucak ayağa fırladılar. Sabahın loş ışığında bile Dean,

Julia ve Walter'ın masa örtülerine sarınmış halde uyuduklarını görebiliyordu.

Dean ve Sam yemek vagonundan çıktı. Sam parşömeni sırtı çantasına atmıştı. Hemen önlerinde tren rayları sola kıvrılıyordu. Yani tren, kardeşlerin aşağı atlayabileceği kadar yavaşlayacaktı. Mutfak vagonunun merdivenine tırmanıp trenin yavaşlamasını beklediler. İlk Sam atladı. Kardeş yumuşak çimenlerin üzerinde yuvarlandığında, Dean de peşinden aşağı atladı. Yanlış bir açıyla düştü ve kötü yuvarlandı.

"İmpala'mı özledim," dedi üstünü temizlerken.

Tren uzaklaşıp kayboldu. Julia, Walter ve Eli, başlarının çaresine bakardı. Önemli olan, parşömenin ellerinde olmasıydı. Şimdi eve dönmenin yolunu bulmalıydılar.

İki genç rayların yanında yürümeye başladı. Ufukta Gary göründü.

"Kimin Gary'de doğup büyüdüğünü biliyor musun?" diye sordu Dean.

"Kim?" dedi Sam sohbetin sonunun nereye gideceğini bile bile. Sam haklı çıktı.

Dean ay yürüyüşü yapmayı denedi ve az kalsın takılıp düşecekti. "Michael Jackson."

"Çok rahatsız edici bir gösteriydi Dean." Sam adımlarını hızlandırdı. Sonunda batıya giden bir toprak yola ulaştılar.

"Eğlenmekten anlamıyorsun," dedi Dean. "Şehre gidip bir araba bulalım ve bundan sonra ne yapacağımıza karar verelim."

Önlerinde aşmaları gereken ufak bir tepe belirdi.

“Güzel bir sabah,” dedi bir ses arkalardan.

Kardeşler sesin geldiği yöne döndü. Yolum iki tarafında Walter ve Julia duruyordu.

Julia, seksi adımlarla Dean’e doğru yürüdü. “Bizi uyardırmamanız ne üzücü. Vedalaşmadan gitmenizi istemedik.” Derken kızın sesi öfkeli bir tona büründü, “Siz kendinizi ne sanıyorsunuz?”

Dean ve Sam birbirleriyle bakıştı.

“O parşömen bizim de malımız sayılır. Onu bizden almazsınız.”

“Dinle küçük hanım,” dedi Dean. “Sert biri olduğunu anlıyorum ama bunu almak için uzun bir yoldan geldik. Sizinkinden çok daha uzun bir yoldan. Bu yüzden, sen ve baban New York’a dönseniz iyi olur. Yapmamız gereken işler var.”

Sam ve Dean kasabaya doğru yürümeyi sürdürdü. Julia onlara yetişmeye çalıştı ama Walter bacağı yüzünden güçlük çekiyordu.

“Onu bizden çalmanız için hayatımı tehlikeye attıdım,” diye bağırdı Julia.

“Hayatını tehlikeye atmak mı? Bizim yaptığımız neydi?” Dean kıza döndü. “Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun.”

Sam’le birlikte yürümeyi sürdürdüler.

“Bir adım daha atarsanız ikinizin de işini bitiririm.”

Duraksadılar, yavaşça diğerlerine döndüler. Julia tabancasını onlara doğrultmuştu.

"Benim tabancam kaya tuzu dolu değil," diye hatırlattı kız.

"Gerçekten bunu yapacak mısın?" diye sordu Dean.
"Tabancayı nereden buldun?"

"Makinistindi. Şimdi hep birlikte kasabaya gidip ne yapacağımızı konuşalım."

23

Neredeyse hiç konuşmadan yürüdüler. Dean öfkeliydi. Sam, Walter'ın parşömeni tercüme etmesini sağlamanın bir yolu olup olmadığını düşünüyordu. Julia öfkeli bakışlarını Dean'in boynuna dikmişti. Genç adam dönüp kıza baktı.

“Bakışların boynumu yakıyor tatlı şey. Başka bir yere bak.”

Julia, Dean'e hoşnutsuz bir bakış fırlattı.

Gary eteklerine vardıklarında, yolun kenarında bir lokanta gördüler. Boş arazinin kenarına inşa edilmiş büyük pencereci, çelici bir yapıydı.

Lokantaya girdiler. İçerisi her birine müzik kutusu iliştilmiş masalarla doluydu. Sam, ikisi de sarı elbiseli ve beyaz

Önüllü iki garson olduğuna dikkat etti. Çelik işçilerinden oluşan bir grup, köşedeki masaya yerleşmiş, gülüşüyordu. Gece vardiyasını yeni bitirdikleri, keyiflerinin yerinde olmasından belliydi.

Walter ve Julia masalardan birine yerleştğinde Sam ve Dean erkekler tuvaletine gitti.

“Bu takım elbiselerden çok sıkıldım. Artık gerçek Amerika’ya döndüğümüze göre kotumu giyeceğim,” dedi Dean.

“İyi düşündün Palin,” diye dalga geçti Sam.

Dean ve Sam lokantaya döndüğünde, Walter ve Julia bir şeyler fısıldaşıyordu. Kardeşlerin geldiğini görünce sustular. Masada, dumanı tüten dört fincan çay vardı. Dean, Julia’nın yanına oturdu.

“Tamam, öncelikle bir konuda anlaşalım,” dedi Walter, “bizi bırakmayacaksınız. Parşömene ulaşmak için birlikte çalıştık. Kimse diğerinin hakkını inkar edemez.”

Dean ofladı. “Walter, onu almak için uzun yoldan geldik...”

“Biz de,” diye ısrar etti Julia.

İriyarı bir kadın yanlarında belirdi. Masaya mönüleri bıraktı.

“Merhaba. Ben Marge. Lokantanın sahibiyim. Bir şeye ihtiyacınız olursa...” Kadının gözleri lokantanın dışındaki bir şeye kaydığı için cümlesini tamamlayamadı. Marge’in bakışlarını takip eden Dean sokağın diğer tarafında hoş olmayan bir manzarayla karşılaştı. Eisheth ve adamları lo-

kantaya doğru ilerliyordu. Çoğunun üzerinde, Metropoliten Sanat Müzesi üniformaları vardı.

“Misafirimiz var,” dedi Dean alçak sesle. Sam’in çantasına uzanıp tüfeği çıkardı.

“Genç adam, lokantada silahlara izin vermiyiz,” diye Dean’i azarladı Marge.

“Dinle Marge,” dedi Dean, “dışarıdakiler tehlikeli insanlar. Ortalık karışacağı için şimdiden özür dilerim.”

Çelik işçileri kalkmaya hazırlandı.

“Sizin yerinizde olsam dışarı çıkmazdım,” diye onları uyardı Dean. Tüfeği, camın diğer tarafındaki Eisheth’e doğrultmuştu.

“Ahbap, tüfekle ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu çelik işçilerinden biri.

“İnanın bana, burası daha güvenli,” dedi Dean.

Julia, Walter’a mutfağı işaret etti. “Baba, gidip tuz getir.”

Garson, yumurtaları koyduğu tabaklarla yanlarına geldi. Tüfeği gördüğü anda topukları üzerinde döndü ve mutfağın yolunu tuttu.

“Arka kapıya barikat kur,” diye seslendi Dean, Walter’a.

Dean’in uyarısını duymazdan gelen çelik işçileri kaldırıma çıktı. İki saniye sonra Eisheth’in adamları onlara saldırdı. Katolik Okulu üniformalı küçük bir kız, çelik işçisine yaklaştı. Adamın böğrüne dirsek attı ve yere düştüğü anda bir kaya parçasıyla boynunu kesti. Diğer iki adam kaçmaya çalıştı. Metropolitan üniformalılardan biri, işçiye yakalayıp boynunu kırdı. Üçüncü adam kaçmayı başardı.

Eisheth kaldırımında durup Dean ve Sam'i seyretti. Aralarında sadece arabaların park edilmesi için ayrılan boşluk ve Walter'la Julia'nın pencere kenarına serptikleri tuz vardı.

"Planımız nedir?" diye sordu Sam.

Dean dışarıda bekleyen ibislere baktı. "Kalıp savaşabilir veya kaçabiliriz. İkisi de büyük ihtimalle ölümümüzle sonuçlanır. Gerçi seni öldüreceklerini sanmıyorum."

Sam'in suratı asıldı. Ağabeyinin söylediği doğrudu. İblisler onun kılına dahi zarar vermezdi. Ama geri kalanlar, onun kadar şanslı değildi.

Eisheth ilk hamleyi yaptı ama Julia'nın cama çizdiği Şeytan tuzağı tarafından geri püskürtüldü.

"Neden dışarı gelip bizimle oynamıyorsun Sammy?" diye sordu iblis. "Aynı aileden sayılırız. Seninle tanışmayı hiç ummuyordum, kocamın favori aracı."

Julia, şüpheli gözlerle Sam'i süzdü. "Ne demek istiyor?"

"Neden, bilmiyor musunuz? Sam seçilmişlerden..."

Dean, başka bir şey söylemesine fırsat tanımadan Eisheth'e ateş etti ve geriye savrulmasına yol açtı. Eisheth sırtüstü yere düştü ama incinmiş görünmüyordu.

"Sonsuza dek orada kalamazsınız," dedi duyusuz bir sesle.

Eisheth'in işaretiyle diğerleri de saldırıya geçti. Bazıları çatıya tırmandı.

"Yukarıdan içeri girebilirler mi?" diye sordu Walter.

Metalin parçalandığını gösteren ses, girebileceklerine işaret ediyordu.

“Burada neler oluyor! Umarım çatımı parçalamıyorlardır!” Marge kasanın arkasından kendi tüfeğini aldı. Tavana birkaç el ateş etti. “Kahretsin, kendi çatımda delik açtım!”

Lokantaya girmeyi ilk başaran, Julia yaşlarında bir kızın içine girmiş olan iblisti. Gözleri kapkara iblis, Walter’a saldırdı. Julia bir tekmede onu yere devirdi ve ateş etmeye çalıştı. Ama iblis çok hızlıydı. Julia’nın tabancasını tekmeleyerek uzaklaştırdı ve kıza saldırdı. Julia iblisi boynundan yakaladı ve dizini böğrüne geçirdi.

İblis sırtüstü yere yığıldı. Julia silahına ulaşmaya çalıştı ve iblis yeniden saldırmadan onu eline almayı başardı. Dönüp kadını vurdu. Siyah dumanlar ağzından dışarı çıkar-ken, İblis yere yığıldı.

“Dikkat et!” diye seslendi Dean. Dönüp tüfeğine tuzlu kurşunları doldurdu. İki iblis daha lokantaya girmişti. Biri, kirazlı turtanın sergilendiği metal tepsiyi devirdi.

“Hey, turtalara biraz saygı göster!” diye bağırdı Dean. Adamı omzundan vurdu. İblisin ağzından siyah dumanlar çıktı ve içine girdiği adam yere yığılırken, siyah bulut havaya karışıp kayboldu.

Dışarıdaki iblisler de dövüşe katılmak için sabırsızlanıyordu. Julia dönüp diğerini tekmeledi.

“Buradan nasıl çıkacağız?”

Hepsi aynı anda aynı gürültüyü duydu. Lokantaya doğru gelen on sekiz tekerli bir tırın gürültüsü. İblislerden beşi, cızılmemek için kenara çekildi.

Tır lokantaya çarptığında, ön cepheyi alüminyum folyo gibi yırttı. İçinde üçüncü çelik işçisi oturuyordu. “Belayı görür görmez tanırım. Atlayın!” diye seslendi.

Sam, Eisheth’e ateş etmeyi sürdürdü.

“Yine karşılaşacağız tatlım,” dedi Eisheth fısıldarcasına, Walter, Julia, Sam ve Dean tırın ön koltuğuna sıkışmaya çalıştı.

“Öyle kaçıp gitmek yok.” Gözleri kapkara olan Marge, en kenardaki Walter’ı ayağından yakaladı. “Birinin kalıp bu pisliği temizlememe yardım etmesi gerek.”

Walter, tıra tutunmaya çalıştı.

Çelik işçisi, aynadan dışarı baktı.

“Gitmeliyiz, başkaları da geliyor.”

Marge, Walter’ı ayak bileğinden çekmeyi sürdürdü. Julia da babasını diğer taraftan çekiyordu.

Sam ve Dean, Eisheth ve diğerlerinin yaklaşmasını engellemeye çalışmakla meşguldü. İşler yeniden açmaza girmek üzereydi.

“Dean, yardım et,” diye bağırdı Julia.

Dean dönüp Marge’ı alnından vurdu. Kadın tırın önüne devrildi. Ağzından siyah dumanlar çıktı.

“Haydi, gidelim!” diye bağırdı Sam.

Şoför tırı geri vitesine taktı ve birkaç iblisi ezdi.

Sam ve Dean ibislere ateş etmeyi sürdürdü. Julia babasını içeri çekti.

“Bizi kurtardığınız için çok teşekkürler!” dedi genç kadın, şoföre.

“Benim için zevkti.” Çelik işçisi kendini tanıttı. “Adım Mike. Yardıma ihtiyacınız varmış gibi görünüyordu. O şeylerin Benny ve Jim’e yaptığını gördükten sonra, size yardım etmem gerektiğine karar verdim. Ama gece olmadan tırı fabrikaya geri götürmem gerekiyor.”

“Sorun değil. Bizi Şikago’ya götürebilir misin?” dedi Dean.

Çelik işçisi başını salladı ve tır, Gary’den iki şeritli şehirler arası otobana çıktı.

“Sizce bizi nasıl buldular?” diye sordu Julia. “İz sürme işinin James’e ait olduğunu sanıyordum.”

“Acemi şans,” dedi Dean. “Diğer yöne gitmeliydik. Bir daha bizi bulamayacaklar. Geldiklerinde çoktan gitmiş olacağız.” Buna emindi.

Mike onları Şikago’nun iki yüz mil batısındaki Davenport’da bıraktı. Walter, Julia, Sam ve Dean, Mike’a teşekkür edip yola düştü.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Julia.

Dean, Julia’nın eteğinin yırtıldığını ve bluzunun düğmelerinin koptuğunu fark etti.

“Sana yeni giysiler bulmalıyız,” dedi Dean. “Bunlarla dolaşmana imkan yok.”

Alaca karanlıkta yürümeyi sürdürdüler ve kısa sürede ufak bir motele vardılar. Resepsiyonun yanında, orta büyüklükte bir kafe vardı.

“Sanırım ben oda tutup uyuyacağım,” dedi Walter.

“Ben de,” dedi Sam. “Dean?”

“Ben biraz oturmayı düşünüyorum.” Dean kafeye yürüdü.

“Sana katılacağım,” dedi Julia.

“Neden ilk önce üstüne başına çekidüzen vermiyorsun?” diyen Dean, kıza giysilerinin durumunu hatırlattı.

Julia başını sallayıp resepsiyona ilerledi.

Dean’le Sam otoparkta durup Walter ve Julia’nın uzaklaşmasını izledi.

“Şimdi ne olacak?” Dean kardeşine baktı.

Sam omuz silkti. “Önce iyi bir uyku çekelim. Sabah eve dönmenin yolunu bulmamız gerekiyor.”

“Bir önerin var mı? 50’lerden çok sıkıldım.”

“Güney Dakota’ya dönüp Don’un bizi almasını umabiliriz. Gidip kaydımızı yaptırayım.”

Dean, Julia’nın motelin girişinde durduğunu gördü. Kısa süre sonra Sam, elinde iki anahtarla kapıda belirdi ve birini Dean’e fırlattı.

Bir saat sonra Dean odaya dönüp yatağa uzanmış, Sam ise yemek almak için dışarı çıkmaya karar vermişti. Dean’in canı sıkıldı. Odada televizyon yoktu. Tek eğlence, turistik aktiviteleri anlatan broşürlerdi.

“Ne güzel, sütçülük müzesi varmış,” dedi Dean kendi kendine.

Biri kapıyı tıklattı.

“Kapı açık Sam.”

Julia kapıda belirdi. Kazak ve kot giymişti.

“İçeri girebilir miyim?”

Dean doğruldu. "Neden olmasın."

Julia, kapadıktan sonra kapıya yaslandı.

"Arkadaşa mı ihtiyacın var?" Kız gülümsedi.

"Genelde hayır."

"Çok güzel dövüştün," dedi kız ve yatağın kenarına oturdu.

Dean omuz silkti. "Hepsini daha önce görmüşsündür. Söylesene, babanın ve senin uzmanlık alanınız ne? Araştırmalarla ilgili olmalı. Yalan söylemek, hırsızlık ve bazen para aklamak... anlaşılan hayatta kalmak için her şeyi yapıyorsunuz."

"İçimden bir ses, kardeşinin ve senin de aynısını yaptığını söylüyor."

"Belki ama sen silikon kadar sahtesin tatlım. Ve ben silikondan nefret ederim."

Julia hafif bir kahkaha attı. "Çoğu zaman neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi ve elini Dean'inkine yaklaştırdı.

Dean inanamayarak kızın eline baktı. "Tatlım, çok yorgunum. Bunu daha sonraya... örneğin çıkmaz ayın son çarşambasına erteleyemez miyiz?" Dean kızın gözlerine baktı.

Julia rol yapıyormuş gibi görünmüyordu. Dean uzun zamandır, bir kadınla bu kadar zaman geçirmemişti. Kıyamet, Sam, Şeytan, hepsi genç adamın canına okumuştı. Otomatik pilotta gidiyordu. Dean, bir gün uyanıp bütün hayatının kötü bir kabus olduğunu keşfedip keşfetmeyeceğini merak etti.

“Belki ikimiz de başkasıymışız gibi davrandığımız için benden hoşlanıyordur. Sana baktığımda kendimi görüyorum.” Julia’nın nefes alışları hızlandı. “Belki sen de benle kendini görüyordur.”

“Bu söz farklı şekillerde de yorumlanabilir.” Dean gülmüştü. “Özür dilerim, insanlarla yakınlaşmamayı tercih ediyorum. İş için iyi değil.”

“Ben de.”

“Buna şüpheliyim.”

“Neden bana kaba davranıyorsun?”

“Doğam gereği. Ben avcıyım. Kimseyle yakınlaşmam gerekir. Yakınlaştığım insanlar, zaafıma dönüşür. Ailecek avlanmak yeterince kötü.”

Julia başını salladı. “Ne hissettiğini biliyorum. Annem şeytani bir yaratığın ellerinde öldü. Babam intikam yemini etti ve intikamını aldı. Ben, böyle bir hayata doğdum. Babam bu hayatı seçmişti ama annem neye karıştığını bilmiyordu. Öldüğü zaman ben küçük bir çocuktum. Babam beni yanına aldı. Bildiği her şeyi bana da öğretti. İblisler, canavarlar...”

“Geceleri ortaya çıkan ne varsa.”

“Ever, sanırım. Bizim gibi bir sürü insan var. Birlikte çalışıyoruz. Ayda bir buluşup kaynaklarımızı birleştiriyoruz. Grup halinde çalıştığında neler yapabileceğine inanamazsın. İblisler o kadar kolay olmasa da örneğin yüz avcı biraraya geldiğinde vampir sürülerini avlamak çok kolay.”

“Bekle bir dakika, yüz avcı mı tanıyorsun?” Dean kızın bacağına okşamayı kesti.

“Evet. Ve merak ettiğim şu, siz avcıysanız ve biz de öylesek, neden sizi hiç duymadık?” diye sordu Julia.

Dean omuz silkti. “Babam bize yalnız avlanmayı öğretti. Diğer avcıların bazı işler için iyi olduğunu söylerdi ama hızlı hareket edebilmek için en iyisi yalnız olmaktır.”

“Sanırım haklısın, yine de garip. Hepimiz birbirimizle bağlantılıyız ama sizin varlığınızdaki bile haberimiz yoktu.” Julia başını yana eğip Dean’i süzdü.

“Dediğim gibi, yalnız daha iyi çalışıyoruz.” Dean’in yanakları kızardı. Julia’yı bileklerinden tutup üstüne çekti. Kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı.

“Parşömenleri neden istiyorsunuz?” diye sordu kız.

“Bunu sana söyleyemem.”

“Babam, kaderinde insanlık için iyi bir şeyler yapmanın yer aldığını biliyordu. Ölü Deniz Yazıtları ortaya çıktığında, onun, annesinin anlattığı metin olduğunu anladı. Son savaş için stratejiler. Yüzlerce kişi, binlerce yıldır yazıtların açığa çıkmasını bekliyor. Oysa sen ve kardeşin, onu bir un kabına koydunuz.”

“Daha kötüsü de olabilirdi.” Dean omuz silkti.

“Beni çok kızdırıyorsun, bunu biliyor muydun?”

“Evet.”

Dean kızı uzun uzun öptü. Julia’nın vücudu gevşedi. Çenç adam, kızın kazağını çıkarmasına yardım etti ve el-

lerini sırtında dolaştırdı. Julia çabucak Dean'in kemerini
çözdü. Becerikliliği Dean'i etkilemişti.

Kızı yeniden öptü.

24

Dean ertesi sabah uyandığında, Sam kapının eşiğinde duruyordu. Sessizdi. Suratı asıktı. Dean omuz silkince Sam hiçbir şey söylemeden odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Dean yanında uyuyan Julia'ya baktıktan sonra gürültü yapmadan kalktı. Kotunu ve deri ceketini giyip otoparka çıktı. Sam ortalıkta görünmüyordu. Dean içinden küfretti. Kahveye ihtiyacı vardı ve Sam, Disneyland'deki çocuklar gibi ortalıktan kaybolmuştu.

Derken Sam otoparka girdi. Dean, kardeşinin yepyeni bir yeşil beyaz 1953 model Fiesta kullandığını gördüğünde, neredeyse küçük dilini yutacaktı. 1953'te, o arabalardan sadece dört tane imal edilmişti.

“Bu arabanın kaç para ettiğini biliyor musun?” diye sordu Dean heyecan içinde.

“Alçak sesle konuş. Torpido gözünde bulduğum etikete göre 5.700 dolar.”

“Bunlardan biri açık artırmada geçen yıl 150.000 dolara satıldı. 55 yıl sonrayı kastediyorum. Keşke arabayı yanımızda götürebilseydik!”

“Hazır konusu açılmışken, yola çıksak iyi olacak. Don’un Waubay’de bizi bulacağını umuyorum.”

“Tamam.”

Dean yolcu koltuğuna geçti.

“Arabayı kullanmak istemiyor musun?” diye sordu Sam.

“Dün gece pek uyuyamadım.” Dean sırtıttı. “Bu arada, neredeyse yüz avcıyla iletişim halindeymişler.”

Sam şaşkın şaşkın ağabeyine baktı.

“Dalga mı geçiyorsun, daha önce hiç bu kadar büyük bir grupla karşılaşmamıştık. Böyle bir gruptan bahsedildiğini de duymadım. Sence onlara ne oldu?”

Dean omuz silkti. “Bilmiyorum. Ama anladığım kadarıyla hepsi yazıttan haberdar. Savaş Parşömeni’ni biliyorlar.”

Duydukları Sam’i şaşırttı. Direksiyonu kırıp otobana saptı ve kuzeye doğru yola çıktılar. “Metinden nasıl haberleri olmuş?”

“Bilmiyorum. Koca bir avcı grubu, parşömenin gizli bir anlamı olduğuna inanıyor. Bunca yıldır ortaya çıkmasını bekliyorlarmış. Neredeyse bir tür tarikat diyeceğim. Ama tam olarak ne bildiklerini çözemedim.”

“Sence Julia ve Walter onlara haber vermiş midir?”

Dean pencereden baktı. “Versinler ya da vermesinler, onlar neler olduğunu öğrendiğinde biz çoktan geleceğe dönmüş olacağız.”

Dean, 1954’e geldiklerinden beri ilk kez hafif bir pişmanlık duydu. Bir sürü kadınla birlikte olmuştu ama bunlardan çok azı onun için bir anlam ifade ediyordu. Julia diğerlerinden farklıydı. Dean’in yaşadığı hayatı bilmekle kalmıyordu. Kız da benzer bir hayat sürmüştü. Dean insanlarla yakınlaşmaktan hoşlanmazdı -güvensizlikten çok, yapılacak daha önemli işleri olduğundan- ama Julia, Dean’e kendini iyi hissettirmişti. Kızın etrafında olmak, pislik gibi davranmayı kesmeyi arzulamasına neden oluyordu. Öyle olduğunu reddetmeye çalışmıştı ama baştan beri Julia’nın Dean üzerinde böyle bir etkisi vardı. *Aman Tanrım Helen Hunt filmindeki Jack Nicholson’a mı dönüyorum?*

Dean yutkundu ve boğazında hafif bir acıma hissetti. Terleyen ellerinin kotunda bıraktığı ize baktı.

Sam ağabeyini süzdü. “Senin sorunun ne?” diye sordu bir kaşını kaldırarak.

“Hiçbir şey. Sus ve arabayı sür.”

Dean yaklaşık yüz mil boyunca camdan dışarı baktı. İlk karşılaştıkları zamanı zihninde oynatıp durdu. Kızı bıraktığı için suçluluk duymaması gerekirdi. Yapması gereken bir iş vardı. Pek çok kadını uyurlarken terk etmişti.

Öyleyse şimdi neden kendini suçlu hissediyordu?



Yedi saat sonra Waubay'e vardılar. Kasaba 50'lerde de aynıydı ama her şey daha yeni görünüyordu, binaların bo-
yaları dökülmüyordu ve yollar yeni yapılmıştı. Don'la bu-
luştukları bar neredeyse tamamen aynıydı ama duvarlarda,
gelecekte olduğu gibi çatlaklar yoktu. Masalardan birine
yerleşip iki bira ısmarladılar.

Sam, içinde parşömenlerin yer aldığı un kabını çıkardı.

"Çantaya kaldır şunu," diye fısıldadı Dean. "Eğer Don
bizi 2010'a ışınlarsa parşömenleri yanlışlıkla geride bırak-
mayı istemezsin."

"Aklıma takılan bir şey var. Gelecekte sadece son sayfa-
lar kayıpsa sence kalanına ne oluyor? Sonunda İsrail'e geri
yollandıklarını biliyoruz. İyi de oraya nasıl ulaşıyorlar?"

Dean omuz silkti. "Belki Eli devreye girip kalanları ora-
ya götürüyordur. Kim bilir? Açıkçası umrumda da değil.
Bize gerekeni aldık."

Winchester kardeşler üçer bira daha içti. Don ortalıkta
yoktu.

Dean tedirgin olmaya başladı. Müşteriler gelip gidiyor-
du. Barmen onlara, müessesenin ikramı balık çubukları
bile sunmuştu. Ama Don gelmedi.

"Sence çağırma mührünü kullanmalı mıyız?" diye sordu
Sam.

"Hayır, bunu yaparsak dünyadaki bütün melekler başı-
mıza toplanır. Şimdiye kadar dikkatlerini çekmedik. Bun-
dan sonra da çekmememiz daha iyi."

"Haklısın."

Bar geceyarısı kapandı. Kardeşler barmene teşekkür edip onları arayan olursa motelde bulabileceğini söylemesini rica ettiler. Barman başını salladı.

Ertesi gün iki genç yeniden bara döndü ve Don'un onları 2010'a ışınlamasını beklemeye başladı.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye homurdandı Dean.

"Bilmiyorum. Beklemekten başka çaremiz yok."

"Harika. Ben de hayatımı meleğin tekini bekleyerek geçirmek istiyordum zaten. Bu hızla gidersek ortaya çıktığında yetmişimde olacağım." Dean somurttu. "Bizi o kadar bekleteceğini düşünmüyorsun ya?"

"Bilmiyorum ama şöyle düşün: Hayatının kalanını Julia'yla geçirebilirsin. Mutlu son."

Dean, Sam'in omzuna yumruk attı. "Kes şunu." Dean konuyu değiştirmeyi denedi. "Neden parşömeni çevirmek için çalışmaya başlamıyorsun? Belki buradan kurtulmanın bir yolunu buluruz."

"Denedim ama benim becerilerimin çok ötesinde Dean. Eski Aramice'yle yazılmış, ne dediği konusunda hiçbir fikrim yok. Don olmadan metni çözmemiz mümkün değil."

"Aramice öğrenemez misin?"

"Deneyebilirim ama Şikago veya Berkley gibi bir üniversiteye gitmemiz gerekir. Aramice öğrenmemi sağlayacak metinleri Waubay kütüphanesinde bulabileceğimizi sanmıyorum. Ardından, yazılanları anlamak için aylarca çalışmam gerekecek. Şunlara bir bak." Sam kimsenin kendi-

lerini izlemediğine emin olduktan sonra parşömeni çıkarıp masaya koydu.

“Ne kadar karışık olduğuna bak. Alfabeyi öğrenmeyi benzemiyor. Her sembol ayrı bir kelime. Ve o sembollere uyaran sesler var.”

Dean ısrar etmedi, konu o an için orada kapandı.

Waubay’de bekledikleri dördüncü günün sabahında Dean yataktan kalktı. Pencereye gitti ve puslu yaz sabahına baktı. Bir şeyler yapmalıydılar, böylesi aptalcaydı.

“Sam.”

Yanıt yok.

“Sam, uyan!”

Sam gözlerini ovuşturdu. “Kalktım. Neler oluyor?”

“Julia ve Walter’ı aramalıyız. Walter’ın parşömeni tercüme etmesine ihtiyacımız var. Parşömende neler yazdığını öğrenip öğrenmemesinin artık bir önemi yok. Onları aramak zorundayız.”

“Dean, onlara ulaşmamızın hiçbir yolu yok. Bu devirde cep telefonu yok. İncil Derneği’nden Walter’a ulaşmayı deneyebilirim ama geri döndüklerini sanmıyorum. Ne yapmamızı öneriyorsun? Ayrıca Julia’yı özlediğin için bu karara varmadığına emin misin?”

“Sam, yapabileceğimiz başka bir şey kalmadı. Daha iyi bir fikrin varsa söyle.”

Dean gerçekten Julia’yı görmek istiyordu. Beyni ona *hayır, yapmamalısın*, dese de vücudundaki bütün hücreler kızı özlemişti. Yine de önerisinin altında yatan neden bu

değildi. Sam'e söylediklerinde haklıydı. 1954'te tanıdıkları insanlar arasında, kendilerine yardım edebilecek sadece Julia ve Walter vardı. Diğer yazarları tercüme ederlerse Lucifer'ı nasıl yeneceklerini öğrenirlerdi. O bilgiye kavuştuktan sonra, meleklerle yardıma çağırımları mümkündü. Sam ve Dean, istemeseler de Fiestadan kurtuldular ve düz kontak yapıp eski bir Chevy çaldılar. Araba hızlı değildi ama dikkat çekmeyecek türdendi.

Kasabadaki elektronik mağazasına gittiler. Her taraf siyah beyaz televizyonlarla doluydu. Ortada, yeşil örtü serilmiş bir platform üzerinde, mağazanın tek renkli televizyonu duruyordu. Çocuklar, hayran hayran televizyonu süzüyordu. Yetişkinler bile gözlerini ondan alamıyordu.

Kahverengi takım elbiseli konuşkan bir adam, Sam ve Dean'e yaklaştı.

"Yeni bir televizyon mu arıyorsunuz beyler? Şu güzelliğe bakın, son model, sadece 100 dolar. Buna Technicolor diyorlar. Şu resme bakın."

"Sağol ahbap ama televizyon istemiyoruz. Elinizde radyo var mı?" diye sordu Dean.

"Elbette, hepsi yepyeni."

Satıcı onları dükkanın arka tarafına götürüp radyoların ve telsizlerin durduğu yeri gösterdi. Hiçbiri fişe takılı değildi.

İki kardeş birbirine baktı. Satıcı, renkli televizyonun etrafına toplanan müşterilerin yanına döndü. Sam ve Dean birkaç eşyayı deri ceketlerinin altına sakladı.

Dışarı çıkarlarken Dean, satıcının sırtını sıvazladı. “Bu seferlik almayacağız. Teşekkürler.”

“Ne zaman isterseniz,” dedi adam nazikçe.

Motele döndüklerinde, Sam ve Dean radyoyla telsiz çıkardı.

“Avcıların telsizle bağlantı kurduklarını nereden biliyorsun?” diye sordu Sam radyoyu prize takarken.

“Şansımızı deneyeceğiz. Avcılar başka nasıl iletişim kuruyor olabilir?”

Sam ve Dean sonraki saatlerini radyoyla telsizin parçalarını birleştirip işlerine yarayacak bir verici yapmakla

“Baba ayıyı ve bebek ayıyı arıyorum. Tamam. 10:30 Vadideyiz. Anlaşıldı mı?”

Sam ve Dean, Julia ve Walter’ın nerede olduğunu veya ne yaptıklarını bilmiyordu ama telsiz sinyallerini kontrol edeceklerini tahmin etmişlerdi.

Yaklaşık altı saat sonra, telsizde Julia’nın sesi duyuldu.

“Ben bebek ayı.” Dean, Julia’nın ses tonundan, halinden hiç de memnun olmadığını anladı. “Serseri arıyorum, serseri orada mısın?”

“Evet bebek ayı, ben serseri. Sen ve baba ayı buluşmolar ister misiniz?”

Telsizin diğer ucunda sessizlik oluştu.

“Konumunuz nedir?” diye sordu Julia.

“İki Çam Moteli,” dedi Dean.

“On iki saat içinde orada oluruz,” diye karşılık verdi Julia. “Tamam.”

Diğer taraf bağlantıyı kesti. Statik elektrik sesi duyuldu. Dean, Sam'e baktı.

"Avcı olduklarını çok geç öğrenmemiz seni kızdırmıyor mu?" diye sordu Sam. "Baştan beri tek bir konuda bile doğruyu söylemediler. Onlarla buluşmak gerçekten akıllıca mı?"

"Başka ne yapabiliriz? Ayrıca ne fark eder, artık bir an evvel buradan gitmek istiyorum."

Tam on iki saat sonra motel odasının kapısı çalındı. Julia ve Walter kapının dibinde duruyordu, üzerlerinde balıkçı giysilerini andıran kıyafetler vardı. “Balık mı tutuyordunuz?” diye sordu Dean.

“Dikkatleri üzerimize çekmek istemedik,” dedi Julia ve bol pantolona iliştirdiği tabancayı işaret etti. “Ayrıca bu kıyafetlerle dikkat çekmeden silah taşımak kolay.”

Dean başını salladı.

Walter odanın ortasına yürüdü ve yatağa oturdu.

“Önce bizi ektiniz şimdi de yardımımızı mı istiyorsunuz?” diye sordu adam, Dean’e bakarak.

Dean yutkundu. Julia, babasına yattıklarını söylemiş miydi? Dean, Julia’nın gözlerine baktı.

Kız bakışlarını kaçırdı. Demek söylemişti. Kahretsin.

“Yazanları kendi başınıza tercüme edemediniz. Parşömeni kendi başınıza çalamadığınız gibi... şimdi yine yardımımıza ihtiyacınız var,” dedi Walter.

“Evet,” dedi Sam. “Tek başıma denesem aylar sürecekti. Yardım edebilir misin?”

“Bizi iki kez ektiniz. Bir iblis sürüsü, sizin yüzünüzden peşimizde. Julia’nın ve benim bu işten bir çıkarımız olacağına emin değilim.”

“Bizim yüzümüzden ne...” diye sözle başladı Dean.

Walter elini kaldırıp onu susturdu.

“Ve şimdi size yardım etmemiz için yalvarıyorsunuz.”

“Ben olsam yalvarmak demezdim,” dedi Dean.

“Evlat, bitirmeme izin ver.”

Dean, Walter’ın, arkadaşları Bobby’yi andırdığını düşündü ama çenesini kapalı tutmaya karar verdi.

“İşe koyulalım,” dedi Walter. Büyük bir valizi yatağa taşıdı. İçi eski metinlerle doluydu – çoğu, New York ofisindekilerden de eski görünüyordu.

“Kişisel koleksiyonumdan,” dedi.

“Bunları nereden buldun?” diye sordu Sam. Kitapların çeşitliliğinden etkilenmişti. 16. yüzyıl İncil’lerinden Antik Yunan metinlerine, pek çok eser vardı.

“Çocukluğumdan beri onları topluyorum, hep bu anın gelmesini ummuştum. Güneyde bir saklanma yerimiz var. Onları oradaki sığınağa saklamıştım. Bir gün işe yarayacaklarını biliyordum.” Walter hüzünlendi. “Bebekliğimden

berl yazıtların var olduğunu biliyorum. Bir gün elime geçeceklerine emindim. Onlar benim kaderim. Zamanı geldiğinde kötülüğün yenilmesini sağlayacak olaylar zincirinin parçasıyım.”

Sam ve Dean birbiriyle bakıştı ama ikisi de hiçbir şey söylemedi.

Walter masayı iki yatağın arasına çekti. “Parşömeni alabilir miyim?”

Sam çantasına uzanıp un kabını çıkardı. Walter büyüklük bir dikkatle parşömeni çıkarıp masaya serdi.

“Walter, bu taraftan başlayamaz mıyız?” diye işaret etti Sam. Modern çağda yapılan çevirinin nerede bittiğini gayet iyi biliyordu.

“Neden? Oradan önce en az beş metrelik yazı var.”

Sam, Dean’e baktı. Aralarında sessiz bir tartışma yaşandı. Parşömenin beş metrelik kısmını bildiklerini söyleyemezlerdi. Walter’a döndü.

“Efsaneye göre, çarpışma planı en sonda yer alıyor, yanılıyor muyum? Öyleyse sondan başlayalım. Eisheth zaten peşimizde. Hemen konuya girsek iyi olacak. Daha sonra ön tarafını çözeriz.”

“Haklısın. Haydi, işe koyulalım.”

Walter yanında getirdiği kitapları birer birer açıp yatağa bıraktı. Parşömenin üzerine eğilip elindeki kitapta, sembollerin benzerlerini aradı.

“Kitaplardan birini alıp aramaya başla, bu iş böyle yapılır,” dedi.

Sam yere oturdu, kitaplardan birini eline aldı ve karıştırmaya başladı.

“Ben hava almaya çıkıyorum,” dedi Dean.

“Ben de,” dedi Julia. “Olur mu baba?”

Walter elini sallamakla yetindi.

Dean ve Julia dışarı çıktığında, aralarında garip bir sessizlik oldu.

Sessizliği Julia bozdu. “Eminim uyurken terk ettiğin bir sürü kadın vardır. Hiçbirini bir daha aradığını sanmıyorum.”

“Hayır. Normalde aramam.”

“Beni kullandığın gibi şimdi de babamı kullanıyorsun.”

Dean kızın gözlerine baktı. “Seni kullanmadım. Babana gelince, o bir yetişkin. İşlerin nasıl yürüdüğünü hepimiz biliyoruz. Ne de olsa avcısınız, bilgi almak için bazen insanları kullanmak gerektiğini bilirsiniz. New York’tayken Sam’i ve beni kullandığın gibi.”

“O zaman durum farklıydı, kim olduğunuzu öğrenmem gerekiyordu.”

“Artık biliyorsun.”

“Gerçek yüzünü gördüğümünden beri, senden hoşlandığıma emin değilim.”

Dean, Julia’dan uzaklaşıp otoparka doğru yürüdü.

“Sana yalan söylemedim,” dedi peşinden gelen Julia.

“Doğruyu da söylemedin.” Dean kıza döndü. “Babanın akademisyen olduğundan bahsediyorsun, sonra yanında bir cephanelik dolusu silahla buraya geliyorsun. Sakladığın başka neler var? Tehlikeli kızları severim. Ama

sen, tanıdıklarımın en tehlikelilerindensin. Yine de hiçbir kalçan var.”

Julia, genç adamın suratına bir tokat attı. “Babam akdemisyendi. Hala iyi bir araştırmacı ama artık başka türlü bir hayat sürüyoruz.”

Julia başını kaldırıp Dean’e baktığında, gözleri yaşlarla doluydu. “Seçme şansım yok. Bunu anlamıyor musun? Benim yaşımdaki diğer kızlara bak. Hepsi evli. Evleri, kocaları ve çocukları var. Daha dokuz yaşında bunlara asla sahip olamayacağımı anladığımı biliyor musun? Asla. Benimkisi normal bir hayat değil. Oturup her şeyi sana anlatmadıysam özür dilerim ama yapılacak daha önemli işlerim vardı.”

“Dünyayı kurtarmak gibi mi?”

“Parşömende ne yazdığını bilmiyoruz. Belki savaşta benim de oynayacağım bir rol vardır. Bilmiyorum. Ama seçme şansım yok. Var mı?”

“Yok. Kimsenin yok. Bunu ben de yeni öğreniyorum.”

Julia’nın yanında duran Dean, rüzgarın çimenleri sallayışını izledi ve bir anlığına da olsa mutlu oldu. *Hayat ne garip*, diye düşündü.

“Sana tokat atmak istememiştim.”

Dean çenesinden tutup nazikçe kızın başını yukarı kaldırdı. Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

“Affedildin,” dedi Dean.

“Özür dilemiyordum,” dedi Julia.

“Her neyse, gidip kahve içelim.”



Akşam olduğunda, Sam ve Walter hala metni tercüme etmeye uğraşıyordu. Walter kitaplarda olmayan pek çok sembol biliyordu. Kendi başına uğraşsa, Sam'in bundan çok daha uzun zaman harcaması gerekirdi. Şimdiki bile yavaş ilerleyen bir süreçti.

Dean ve Julia motelin karşısındaki kafeye geçti.

“Eisheth ne olacak, gelirse ne yapacağız?” diye sordu Julia farkında olmadan peçetesiyle oynayarak.

“Bilmiyorum. Kocasının nasıl yok edileceğini açıklayan parşömeni korumakla görevli. Metne ulaşmak için elinden geleni yapacaktır. Bu yüzden yazanları öğrenmek zorundayız. İblis yeniden ortaya çıktığında, yanında bir sürü arkadaş getireceğine eminim.”

Dean'le Julia birkaç saat sonra motele geri döndüğünde, Sam ve Walter çalışmayı sürdürüyordu. Ama Sam'in saçları ıslaktı, yani duş almış olmalıydı. Walter kapının eşiğinde duran kızına ve Dean'e baktı.

“Kapıyı kapatın, parşömenlerin zarar görmesini istemeyiz,” dedi.

Kapıyı kapattılar. Dean yatağa oturdu.

“Bir şey buldunuz mu?” diye sordu Julia.

“Hem evet hem hayır,” diye yanıtladı büyüteçle parşömene bakan Walter.

“Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?” dedi Dean yarı alaycı bir sesle.

“Metnin en üstteki kısmı, savaşın insanların inançlarıyla ilgili olduğunu söylüyor. İnananlar inanmayanlara karşı.

Lueller'ı yenmek için, *çağlara yayılan kanı çözmek gerekiyor. Bu sahipleri küle dönmeli.*"

Sam, Dean'e baktı, 'ev sahibi küle dönmeli'nin anlamını tahmin edebiliyorlardı. Pek çok kez, ibislere ev sahipliği yapan, yani içine iblis girmiş olan insanları yok etmişlerdi.

Hiçbir şeyden haberi olmayan Walter devam etti. "Eski metinlerin yazarları, çoğunlukla orijinal metnin altına başka şeyler saklardı. Kimyasal bir reaksiyonla gerçek metin ortaya çıkarılırdı. Sam'le metnin üzerinde çalışmayı bitir-
dik ve işe yarar bir şey çıkmadı. Sonra Sam düş aldı."

"Eminim her tarafı ıslatmıştır," dedi Dean.

"Haklısın ama daha önemlisi, damlayan suların şunu ortaya çıkarmasıydı..."

Walter son sayfayı havaya kaldırdı. Aramice metnin altında başka bir metin daha varmış gibi görünüyordu.

"Bu bir liste," dedi Julia.

"Evet," dedi metne yakından bakan Dean.

"Ne yazıyor?" diye sordu Julia.

"İsimler," dedi Walter.

"İsimler mi?" dedi Dean. Adınızın Şeytan'ın korumaya çalıştığı bir metinde yer alması iyiye işaret olmazdı.

"En garibi ise şu," dedi Walter, "isimlerden bazıları meleklerle ait."

"Çok garip." Dean kardeşine baktı. Daha fazlası var mıydı? Sam, Dean'i süzüyordu. Dean o bakışı hemen tanıdı: *Konuşmalısınız* bakışı.

“Arabada işimize yarayacak bir şeyler var,” dedi Sam.
“Hemen döneriz.”

Sam ve Dean otoparka çıktı.

“Ne buldun?” diye sordu Dean biraz uzaklaştıklarında.

“Walter haklı, hepsi isim. Meleklerle eşleşen isimler.”

“Don’un bulmamızı istediği bu muymuş? Meleklerin listesi mi?”

“Anlamıyor musun Dean, eğer meleklerin, içlerine girebileceği insanlar olmazsa savaş da olmaz. Evet, bizim adlarımız da orada yazılı ama başka bir sürü isim var. Özetle, savaşa katılacak bütün askerlerin listesi.”

“Plan bu muymuş? *Meleklerin, içlerine girebileceği insanlar olmazsa savaş da olmayacak mı?*” Dean arabanın kaportasına yumruk attı. “Çok saçma. İblisler o insanlara ulaşmadan, melekler canlarına okur. Gördüğümde Abaddon’u öldüreceğim, bizi boşu boşuna buraya yolladı.”

Sam başını salladı. “Anlamıyorsun. İblisler bu insanları öldürmeyecek... Abaddon, *bizi* listedekileri öldürmemiz için yolladı.”

Dördü motel odasında oturup Walter'ın isimleri sıralayışım dinledi, meleklerin en büyük sırrı, yavaş yavaş ortaya çıktı.

Metin her meleği, araç olarak kullanacağı insanların soyuyla eşleştiriyordu. Bazen sadece tek bir insanın adı yazılıydı bazen birden fazla. Walter, Castiel'i okumaya başladığında, Dean'in ağzı açık kaldı. "Castiel -İshmael'in soyu: Gregory Novac, James Novac, Claire Novac." Sam ağabeyine baktı. Castiel'in aracı Jimmy Novac ve kızı Claire'le tanışmışlardı.

Walter isimleri okumaya devam etti. Bu arada Sam içinden, sayfanın sonunda yazanları tercüme ediyordu: "Michael -Işığın oğlu: John Winchester, Dean Winchester."

Walter'ın o noktaya varması bir saatini alacaktı. *O zaman her şeyi öğrenecekler,* diye düşündü Sam.

“Dur,” dedi Dean aniden.

Bütün bakışlar ona döndü.

“Okumayı kes.”

Walter derin bir nefes aldı ama büyütecini işaretlerin üzerinde dolaştırmayı sürdürdü.

“Parşömenin havayla temas etmesi zarar görmesine yol açıyor, bu işi bir an önce bitirmeliyiz,” diye mırıldandı.

“Güzel,” dedi Dean, “çünkü bunu yapmayacağız.” Yıpranmış parşömeni Walter'ın elinden kapalı Dean kapiya doğru ilerledi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu sesinden incindiği anlaşılan Julia. “Sonunda onu okuma fırsatı yakaladık ve yürüyüp gitmek mi istiyorsun?”

“Söylenenlerin tek kelimesini bile duymadın mı? Kahrolası şey, en azından bin masum insanı öldürmemizi söylüyor.”

“Daha fazla,” diye düzeltti Walter. “En az iki bin kişi.”

Dean parşömeni ışığa tuttu. “Hayat kurtarmak için bu isteyiz. Listedekiler, bu insanlar, yanlış hiçbir şey yapmadı.”

Walter, bakışlarını ayırırsa ortadan kaybolmasından korkuyormuş gibi gözlerini parşömene dikmişti.

“Onlar meleklerin araçları,” dedi sakın bir sesle. “Son savaşta çarpışacak olanlar, melekler. Eğer araçları olmazsa yaşamazlar. Kıyamet olmaz. Listedekilerden biri Lucifer'ın aracı olacak ve onu öldürme şansımız var.”

Dean kendini savunmasını beklercesine Sam'e baktı ama kardeşi düşüncelere dalmıştı.

"Dean, bunu neden yaptığımızı hatırla, hepimiz aynı şeyi istiyoruz." Julia parşömeni almak için uzandı. "Amacımıza ulaşmamızın yolu bu."

Dean'ın zihnindeki çarklar hızla dönüyordu. Kız söylediklerinde haklıydı. Öyle ya da böyle, kıyametin sorumlusu meleklerdi ve araçları yok edilirse dünyaya ayak basamazlardı. Ayrıca Winchester ailesindeki herkes ölmüş olurdu.

"Ödenmesi gereken bedel çok yüksek," dedi Dean tam aksini düşünse de.

"Lucifer geri geldiğinde insanlara ne olacağını sanıyorsun," diye sordu Walter. "Cennet ve cehennemin güçleri kılıçlarını çekecek ve dünyanın kaderi, Armageddon denilen yerde belirlenecek."

Dean, John Winchester'ın yanında taşıdığı vahiy kitabından yapılan alıntıyı tanıdı.

"Milyarlarca insan ölecek," dedi Walter.

Düşüncelere dalmış olan Sam diğerlerine hiçbir şey söylemeksizin iskemlesinden kalktı ve odadan çıktı. Dean kardeşinin arkasından baktı, hissettiklerini anlaması mümkün değildi. *2000 yıllık bir parşömen, dünyayı yok edememesi için ölmesi gerektiğini söylüyor. Herhalde kendini iyi hissetmiyordur.*

"Rakamları ben de biliyorum," dedi Dean, Walter'a. "Salgınlar, dünyanın alevler içinde kalması. Ama bu, neyin yanlış neyin doğru olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

“Doğru diye bir şey yok. Sadece biri diğerinden daha az yanlış olan iki seçenek var.” Walter’ın dudağı, hissettiği yoğun duygulardan ötürü titriyordu. “Üç milyar yabancıya karşılık iki bin yabancı.”

“Mesele onları kimin öldüreceği,” diye karşılık verdi Dean.

“Kimseyi öldürmek istemiyorum” dedi Walter. “Ama hayatımın geri kalanını sonun yaklaştığını bilerek ve hiçbir şey yapmadan geçiremem.”

“Ya yazanlar yanlışsa?” dedi Julia tereddütle.

Walter, ne söylediğini anlamamışçasına kızına baktı.

“Ya liste yanlışsa. Bu insanlar kimsenin aracı değilse?” diye ısrar etti kız.

Walter inanamayan gözlerle kızına baktı. “Bu belge binlerce yıl önce yazıldı ve içinde Craig Masterson ve Dany Fuller gibi isimler var. Eski çağlarda böyle isimler olduğunu düşünmüyorsun ya?”

“Ama şimdi varlar,” dedi Dean. Duraksadı. “Ne yani, geleceği değiştirmek mümkün mü?”

“Hayır, değil,” diye yanıtladı Walter. “Kader değişmez.”

“Yapmaya çalıştığın bu değil mi?” dedi Dean öfkeyle.

Bembeyaz olan Walter kaşlarını çatı.

“Lucifer’ı durdurmanın başka bir yolu olmalı,” diye ısrar etti Dean, “öyle olmak zorunda.”

Walter başını sallayıp yatağa oturdu. “Sekiz yaşındayken babam bir araba aldı. Kasabamızdaki ilk arabaydı. Sınıfımdaki bütün çocuklar, kendi babalarının da araba alabilecek

durumda olmasını istiyordu ama çoğunun yıllarca belki
mesl gerekecekti. İki hafta sonra babam, bir Model "T" ile
kaza yapıp hayatını kaybedecek ilk insan olacaktı."

Dean yaşlı adamın nereye varmaya çalıştığını bilmiyordu
ama lafını bölmemenin akıllıca olacağını düşündü. De-
neyimlerinden, *merhum baba* hikayelerinin hassas konuları
olduğunu biliyordu.

Walter devam etti. "Annem bana *Tanrı böyle istedi*, dedi.
Planı buydu. Ama içten içe öyle olmadığını biliyordum.
Mantıksızdı, aptalcaydı ve adil değildi. Yıllarca böyle söyle-
diği için ondan nefret ettim ve sonra, biraz büyüdüğümde
gerçeği öğrendim. Babamın ölümü kaza değildi. Bir iblis
tarafından öldürülmüştü. Beni korumaya çalışıyordu."
Walter duraksayıp Dean'in tepkisini gözlemledi. "Hareke-
tinin bir amacı vardı. Bir planı vardı. Bugün burada olabil-
mem için hayatını feda etti."

Dean elinde olmadan gözlerini devirdi. Walter konuş-
mayı sürdürdü.

"İçinde bulunduğumuz an, yapmamız gereken seçim,
annemin geleceğini söylediği an buydu. Kaderim..."

"Zırva," diye karşılık verdi Dean. "Üzücü bir hikaye
ama aynı bunun gibi bir sürüsünü biliyorum. Baban ha-
yatını gidip masum insanları öldürmen için feda etmedi.
Hayatını verdi çünkü hakkın olan yaşamı sürebilmeni isti-
yordu. Hepsi bu. Benim de benzer bir hikayem var." John
Winchester'ı düşünmek, Dean için hiçbir zaman kolay de-
ğildi. "Babam, normal bir hayatım olmasını sağlayabilseydi

bunu yapardı. Aynısı annem için de geçerli. Özür dilerim ama bu işteki herkes, er ya da geç ailelerinden birilerini kaybeder.”

Julia, Dean’e buz gibi bir bakış fırlattı.

“Ailenden birinin ölmesi özel bir kaderin olduğu anlamına gelmez. Gelecekte bağlanma sorunu yaşayacağın ve çok içeceğin anlamına gelir.”

Canı sıkılan Walter başka bir taktik denedi. “Bu iş bizim boyumuzu aşar. Diğerlerine de söz hakkı tanınmalıdır.”

“Diğerleri mi?”

“Karargahımızdaki diğer avcılar.”

Dean’in şaşkın bakışları, Walter’ın şüphelenmesine yol açtı.

“Demek yalnız çalıştığınızı söylerken şaka yapmıyordun. Tamamen bağımsız çalışan avcılar olduğunu bilmiyordum.”

“Karargah dediğiniz yere hiç gitmedik ve şimdi de gitmeyi düşünmüyoruz.”

“Parşömeni alıp gitmene izin veremem Dean,” dedi Walter.

“Ben de sizin onca masum insanı öldürmenize izin veremem.”

Walter, Dean’in gözlerinin içine baktı ve sakince sözlerini tekrarladı. “Parşömeni geri vermezsen işler gerçekten çirkinleşecek.”

Walter’ın sözlerini, silahın ortaya çıkışı izledi. Dean’in adamın söylediğini yapmaktan başka seçeneği yoktu.



Sam yola tekme atıp tozların uçuşmasını izledi. Dean'ın Walter ve Julia'yla konuştuğunu duyabiliyor ama orada olmak istemiyordu. Sam'in ölümünün, kıyameti durdutaçağı teorisi yeni değildi -kendisi de defalarca aynı şeyi düşünmüştü- ama Abaddon'un vaat ettiği çözümün de bu çıkması yıkıcı olmuştu. Sam normal bir hayat sürebilme umudundan uzun süre önce vazgeçmişti ama ya diğerleri? Onca masum insan... New York'tayken Abaddon'la ilgili okuduklarını hatırladı. *Bu işin kötü sonuçlanacağını bilmedim.* Başka bir çözüm bulmayı o kadar istemişti ki onun yüzünden tuzağa düşmüşlerdi.

Dean motelden çıkıp ona doğru yürüdüğünde, Sam duygularını saklamak için elinden geleni yaptı.

"Sammy..."

"Söylemene gerek yok. Bir yolunu bulacaksın, kitle katliamı yapmalarını engelleyeceğiz, biliyorum."

"Hayır sadece... özür dilerim. Ne yazık ki şimdi işler daha da karıştı."

Sam başıyla moteli işaret etti. "Neler oldu?"

"Walter silah zoruyla parşömeni geri aldı. Kaderinin, listedekileri öldürmek olduğuna inanıyor. Zannedersin ki kıyametin Luke Skywalker'ı ve listeyi kullanarak İmparatorluk'u devirecek."

"Yapabilir," diye hatırlattı Sam. "Teknik olarak planın yürümemesi için hiç neden yok. Meleklerin araçlarına

ulaşmasını engellersen, son savaşta çarpışamazlar. Başka insanların içine girmeyi deneyebilirler ama bu, asla işe yaramaz.”

“Gerçekten bu seçeneği düşündüğünü söyleme,” dedi Dean kaşlarını çatarak.

“Ben... bilmiyorum. Eğer iş ikimizin...”

“Zamanı geldiğinde yapmamız gerekeni yaparız,” dedi Dean. “İkimiz de daha önce öldük ama işler henüz o noktaya gelmedi. Sadece kendi hayatımızdan bahsetmiyoruz. İki bin kişinin hayatı söz konusu, bazıları şimdi çocuk. Hiçbir suçu olmayan bir sürü insan var ortada.”

Sam başını salladı ama bir yanı, parşömenin önerdiği çözümden yanaydı. Biri onu öldürse belki de her şey kolayca sona ermiş olurdu. Konuyu değiştirmeye çalıştı.

“Listenin sonuna geldiklerinde ve adlarımızı okuduklarında ne düşünecekler?”

“O konuya hiç girmeyelim,” diye yanıtladı Dean. “Anlamadığım, Abaddon’un bizi niye buraya yolladığı. Şeytan’ı yenmek ve hayatının sonuna kadar dünyada Pinacolada içmek istediğini söyledi. Düşünsene, tüm araçları öldürürsek, onunkini de öldürmüş olacağız.”

“Yani cehennemde tıklıp kalacak.”

“Lucifer’in yok edilmesini istediğini söyledi, oysa bu, sonsuza kadar hapis kalmasından başka bir işe yaramaz,” diye ekledi Dean.

“Abaddon da nöbet tutmaya mahkum olur,” diye devam etti Sam.

Durup bir kaç dakika sorunu değerlendirdiler. İlk konuşan Sam oldu. "Parşömende ne yazdığını bilmiyor sanırım..."

"Ya da pek çok melek gibi pisliğin tekidir ve bizi aptal yerine koymuştur," dedi Dean huysuz bir sesle.

"Şimdi ne olacak?"

"Her zamanki gibi hapyı yuttuk," dedi Dean.

"Ya... ya parşömeni yok eden bizsek?" diye fikir yürüttü Sam.

"Ne demek istiyorsun?"

"2010'daki kayıtlara göre, yazıtların son sayfası kayboluyor veya yok ediliyor. Ya onu, Walter'ın masum insanları öldürmesini engellemek için biz yok ediyorsak?"

"O zaman işimiz çok zor çünkü metni Walter'dan almanın bir yolunu bulmamız gerekecek," diye yanıt verdi Dean. "Onu bir daha gözünün önünden ayıracağını sanmıyorum."

Sam, Dean'i süzdü. "Zorunda kalsan yapabilir misin?"

"Neyi yapabilir miyim? Walter'ı öldürmeyi mi?" Dean bunu hiçbir güçlük çekmeden söyledi.

Dışarıdan bakıldığında bu düşünce Dean'i rahatsız ediyormuş gibi görünmüyordu ama Sam gerçeklerin öyle olmadığını bilincindeydi. Dean asla zayıf olduğunu kabul etmezdi ama şimdi Julia'ya olan bağlılığı genç adamı güçsüz düşürüyordu. Şimdi denklem değişmişti. Yanlış kadına aşık olan Sam değil Dean'di ve küçük kardeşinin doğru zamanı bekleyip bu ilişkiye müdahale etmesi gerekiyordu. Ruby'yle yaşadıklarından sonra, Sam bir daha asla hiçbir

kadınla sağlıklı bir ilişki kuramayacağına emindi. *Zaten bir önemi yok. Yakında ölmüş olacağım.*

Dean motel odasına baktı. “Öldürebileceğimi sanmıyorum,” dedi.

“İyi bir plana ihtiyacımız var,” dedi ağabeyinin verdiği yanıtla rahatlayan Sam.

“Evet.” Dean toprak yola tekme atıp önceden Sam’in yaptığı gibi tozların uçuşmasına yol açtı. “Sanırım bir planım var.”

O akşam ilerleyen saatlerde Dean, Julia’ya bakmaya gitti. Kızı telsizin başında buldu. Geldiğini belli etmeden önce, bir süre kızın savunmasız halini izledi. Kız yalnız olduğunu düşündüğünde tamamen farklı davranıyordu –o zaman gerçek Julia’yı görmek mümkündü.

“Beni izlediğini biliyorum Dean, çok ürkütücü.”

Böylece, bir teori daha çöpe gitti.

“Savaş baltalarını gömebilecek miyiz diye bakmaya geldim,” dedi Dean.

“Hiç sanmıyorum. Parşömeni ne yapmak istediğini açıkça gösterdin.”

“Dünyadaki hiç kimsenin sahip olmadığı bir sırrı paylaşıyoruz. Şeytan’ı nasıl durdurabileceğimizi biliyoruz. Aramızdaki güven sorunlarını çözmek zorundayız.”

Julia birkaç saniye temkinli gözlerle Dean’i süzdü. “Bütün sorunlarımızı çözmekle uğraşacak enerjim olduğunu sanmıyorum.”

“Düşünceme göre sana güvenmekten başka seçeneğimiz yok.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü senin yardımın olmaksızın, babanın bir sürü masum insanı öldürmesini engelleyemem. Ve bunu yapabilmek için sana bütün gerçeği anlatmam ve olabilecekleri duyduğunda çıldırmayacağına güvenmem gerekiyor.”

“Gerçekleri duyacak kadar büyüdüm.”

Dean kızı süzdü. “O kadar da büyümüş sayılmazsın.”

“Babam hayatı boyunca bunun için çalıştı. Onu vazgeçirebileceğimi de nereden çıkardın?”

“Sen onun biricik kızısın. Kızların nasıl olduğunu bilirim. Paris Hilton’a bak, para saçıp duruyor. Babası da harcayabilmesi için sürekli ona daha fazla para veriyor.”

“Kim?”

“Doğru ya, Paris Hilton daha doğmadı. Senin ve benim en büyük sorunumuz bu. Tamamen başka zamanlara aitiz.”

“Sadede gel Dean.”

“Tamam. Sen de ben de avcıyız. İkimizin de tamamlaması gereken görevler var. Sorun şu ki görevim beni evden uzaklara getirdi.”

“Ne kadar uzaklara?”

“Elli altı yıl.”

Dean, Julia’nın verilen bilgiyi sindirmeye çalıştığını görebiliyordu ama kız, inanıp inanmadığını belli etmedi.

“İzin ver de en baştan başlayayım,” dedi Dean.

“İyi olur.”

“Seninki gibi bir babayla Lucifer ve Michael’ın hikayesini duymuşsundur. Lucifer, Tanrı’yı her şeyden çok sever ama yarattıklarına, yani bize katlanamaz. Cenneti hak etmediğimizi düşünür. İsyan çıkartır. Savaşır, ağabeyi Michael onu yener. Tatlı bir aile hikayesi.”

Julia telsizin düğmesini çevirip aleti kapattı ve bütün dikkatini Dean’e verdi.

“Lucifer cehennemin dibinde yeni bir çarpışmaya hazırlanır. Ne yazık ki ilki kadar basit olmayacaktır. Öncelikle serbest bırakılması gerekir. İkinci olarak, çarpışma dünyada olacağı için kendisine mükemmel uyacak insanın içine girmek zorundadır. Michael’ın da kendi aracını bulması gerekir. İşte sana asıl sürpriz. Araçlarının da onlar gibi kardeş olması gerekecektir. Cennette nasılsa, dünyada da öyle.”

Julia yavaş yavaş anlatılanları kavramaya başladı. Dean, kız soru sormadan hikayeyi sürdürdü.

“Dünyanın kaderi için yapılacak bir çarpışma, o listedeki iki isim tarafından gerçekleştirilecek. Ve yazarlar doğru, eğer o listedeki ailelerin soyu tükenecek olursa meleklerin hiç şansı kalmaz. Walter’ın yanıldığı tek bir konu var, isimlerin hepsi yabancılara ait değil.”

“Sen...”

“Ve Sam. Doğumumuzdan beri bela peşimizi bırakmıyor. Elli beş yıl sonra Lucifer özgür kalacak. Kıyamet başlayacak ve onu durdurmanın bir yolunu bulacağız. Ve bunu, yüzlerce insanı öldürmeden yapacağız.”

Julia başını çevirdi, duyduklarını kabullenmekte güçlük çekiyordu. “Bakalım doğru anlamış mıyım? Siz meleklerin aracılırsınız ve gelecekten geldiniz.”

“Ben Başmelek’in aracıyım. Michael’inki.”

“Ve Sam, Lucifer’inki.”

“Evet. Ama melekler, düşmüş melekler bile iblisler gibi değil –bir insanın vücuduna girebilmek için o kişinin izin vermesi gerekiyor. Sam, Lucifer’a izin vermiyor.”

“Bunun yeterli olduğuna inansaydın, Şeytan’ı durdurmanın yolunu aramazdın.”

“Kardeşime güveniyorum.”

“Sen kimseye güvenmiyorsun Dean. Şimdi bile, söylediklerini söylememiş olmayı diliyorsun.”

“Neden böyle düşündün?”

“Çünkü ben olsam öyle yapardım.”

“Sam benim her şeyim,” dedi Dean. “Walter’ın onu öldürmesine izin vereceğimi sanıyorsan...”

“Anlattığın hikaye doğruysa kıyametin başladığını görmüşsün. Avcı olarak onu durdurmak için ne gerekirse yapmaya razı değil misin?”

“Başka bir yolu olmalı. Onu bulacağız.”

“Her gün başkaları için hayatımızı riske atıyoruz. Ama her şeyin başı Şeytan ve onu ortadan kaldırmak için her şeyi yapmayacağını mı söylüyorsun?”

“Her şeyi değil.”

Julia’nın dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. “Tamam. İyi de başka bir yol olduğunu nereden biliyor-

sun? Bundan nasıl emin olabiliyorsun? Böyle fırsatlar insanın karşısına iki kez çıkmaz...”

Dean bütün içtenliğiyle kızın gözlerinin içine baktı. “İnanmak zorundayım. Baban... kaderine kavuşmak istiyor. Sammy ve ben, istemiyoruz. Çoğu günler, uyanır uyanmaz kaçmak istiyorum. Ama bu yük bizim omuzlarımızda. Sorun bundan elli altı yıl sonra çözülecek. Bugün değil. Bu şekilde değil.”

“Bana güvendiğini söyledin ama benden çok fazla şey istiyorsun. Torunlarımın hayatını senin ellerine bırakmam gerekiyor.”

“Çocuk sahibi olmak istemediğini sanıyordum.”

“Elbette istiyorum Dean ama asla sahip olamayacağımı bilecek kadar akıllıyım.”

Dean’ın bütün enerjisi tükenmişti. Söyleyebileceği başka bir şey yoktu, bu yüzden başladığı noktaya döndü.

“Walter’la konuş.”

Kız başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Yüzündeki ifadeden, ne düşündüğünü çözmek imkansızdı.

“Biz insanları kurtarıyoruz,” dedi Dean. Onları öldürmeyiz.”

“Bırak biraz düşüneyim,” diyen kız odadan çıktı.

Gecenin geç saatleri olduğundan, Dean kendini uymaya zorladı. Beklemek dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir avcı olarak her zaman hareket halinde olmayı ve çözüm bulana kadar bütün seçenekleri denemeyi tercih ederdi. Ama şimdi, bir kadının karar vermesini beklemek zorundaydı.

Sam çoktan uykuya dalmıştı. Dean odalarının kapısını kilitledi ve pencerelerin kapalı olduğuna emin oldu.

Julia'ya güveniyordu. Güvenmek zorundaydı. Ama kız, Sam'in ölümünün kıyameti durduracağını biliyordu ve temkinli olmanın kimseye sakıncası olmazdı.

Zihninde dönüp duran düşüncelere karşı, sonunda yorgunluk ve yatağın rahatlığı ağır bastı. Dean de yanında silahıyla uyuyakaldı.

Uyandığında güneş parlıyordu. *Saat en az on olmuş*, diye düşündü şaşkınlıkla.

Yataktan kalktığı anda diğerinin boş olduğunu gördü. Panik duygusu içini kapladı – Sam neredeydi? Ama korkularını bastırdı. Sam her zaman erken kalkardı. Kahve almaya gitmişti herhalde. Dışarı çıktığında, serin sabah rüzgarının tenine çarptığını hissetti. Julia'nın ne diyeceğini öğrenmek için koşturması gerekmesi havanın tadını çıkarabilirdi.

Kızın kapısının önünde durdu, elini kaldırdı ama sonra fikrini değiştirdi. *Gelmeden önce dışımı fırçalamalıyım*. Belki Julia'yla bir geleceği yoktu -ne de olsa kızın geleceği, oğlanın geçmişiydi- yine de Dean tam olarak pes etmiş sayılmazdı.

Odasına dönmek üzereyken, Julia'nın kapısı sonuna kadar açıldı.

“Dean,” dedi Sam, ağabeyine. “Bir sorunumuz var, gitmişler ve parşömeni yanlarında götürmüşler.”

Dean hayatı boyunca pek çok kişinin ihanetine uğradığı halde, gerçekleri Julia'ya anlatarak bir risk almış ve kendinden elli yıl önce doğan birine aşık olma hayaline kendini kaptırmıştı.

İçi öfkeyle doldu. Odalarına döndüklerinde ilk işi, dolaba gidip çantalarını toplamaya başlamaktı.

“Konuşana kadar hiçbir şey yapmayacaklarını söylemişlerdi,” dedi Sam.

“Yalan söylediler. Anlaşılan Walter'ın insanlığı kurtarma planı, ne gerekiyorsa yapmayı içeriyor.”

“Bizimki de öyle değil mi?”

Dean kardeşine baktı. “Biz masum insanları öldürmeyiz Sam.”

“(Onları nasıl bulacağız, nereye gittiklerini bilmiyoruz.”

Dean telsizin kablosunu tuttu. “Onların izini süreceğiz.”

Yirmi dakika sonra elektronik mağazasının önüne ya-
maşmışlardı. İçeri girdikleri sırada, yine aynı satıcıyla kar-
şılaştılar.

“Günaydın beyler size nasıl...”

Dean elini kaldırıp adamı susturdu. “Birkaç ekipman
alacağız.”

Dean duvardan bir adaptör aldı ve Sam de büyükçe bir
anteni kaptı. Hiçbir şey söylemeden veya ödeme yapmadan
mağazadan çıktılar.

“Onların parasını ödemelisiniz!” diye seslendi satıcı ar-
kalarından.

Dean arabayı kullanırken Sam parçaları birleştirdi. Plan-
ları, Walter ve Julia’nın kullandığı frekansı bulmaktı. Kim-
seye bir şey anlatma fırsatı bulamadan onları yakalamak
istiyorlardı ama şanslarının az olduğunun farkındaydılar.
Walter’la Julia’nın ne yöne gittiğini bilmiyorlardı. Dahası,
ne tür bir avcı grubunun parçası olduklarından emin değil-
diler. John Winchester, oğullarını kendi kurallarına uyacak
şekilde yetiştirmişti. İblislerin ele geçirdiği vücutlara ateş
ederlerdi ama asla masum insanları öldürmezlerdi. Dün
geceki konuşmalardan anlaşıldığı kadarıyla bütün avcılar
öyle değildi. Julia ve Walter, iyiliğin kazanması uğruna bazı
hayatların feda edilebileceğine inanıyordu.

Dean direksiyonu sıkı sıkı tuttu, zihninde bu düşünce-
lerle gaza bastı ve eyaletler arası otobana çıktılar.

Sam ağabeyine baktı. Çok öfkeliydi. Dean, diğer avcılarla ilişkiye girmemesi gerektiğini bilmeliydi. Hele de kıyamet, Sam'ın ve Dean'ın, Lucifer'la Michael'ı uzak tutmasına bağlıyken. *Dean tam da kendini bir kıza kaptıracak zamanı buldu.* Sam, rolleri değişmiş olsalar, Dean'ın onu rahat bırakmayacağına emindi.

Telsizle oynamayı sürdürdü ama tek duyduğu, kamyon şoförlerinin sohbetleriydi. Walter ve Julia'dan iz yoktu.

Dean benzin almak için arabayı istasyona yanaştırdı. Saatlerdir zikzak çizerek güneye doğru yol alıyorlardı. Altlarındaki araç, su gibi benzin tüketiyordu.

Dean yüzünü yıkamak için erkekler tuvaletine gitti ve 1954'ten ayrılmayı başarıp başaramayacaklarını düşündü. Orada kalırlarsa babalarına rastlayacaklar mıydı? Asla doğmamaları mümkün müydü? Geçmişte ne kadar yaşayabilirlerdi? Yaşlanacaklar mıydı? Dean ceketini çıkarıp lava-boya bıraktı. Yüzünü yıkadı. Ceketini giydi ve cebinde bir kağıt parçası olduğunu gördü.

Motelin karşısındaki kafenin peçetelerindendi. Üzerinde Julia'nın kahve içerlerken yaptığı karalamalar vardı. Bir kemerdi ve altına insanlar toplanmıştı. Dean, çok kötü resim yaptığını söyleyerek Julia'yla dalga geçmişti. Kemer St. Louis'deki Gateway Arch'a benziyordu. Dean yanılıyor olabilirdi ama şimdilik, ellerindeki tek ipucu buydu.

"St. Louis'e gidiyorlar." Dean sürücü koltuğuna geçti.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Sam.

Dean peçeteyi uzattı. “Julia bunu dün çizdi. Sence de St. Louis’deki kemere benzemiyor mu? O sırada ne yaptığını dikkat etmiyordum, eminim üsleri orasıdır. Onlarla ilişkim kurduğumuzda, gelmeleri on iki saat sürmüştü. Eski bir arabayla St. Louis’den gelmek on iki saat sürer.”

“Bizden on iki saat önce yola çıktılar. Bir an önce peşlerine düşsek iyi olacak.”

Dean gaza bastı ve güneye doğru yola koyuldular.

Sekiz saat sonra St. Louis’e ulaşmışlardı. Telsizi açtılar.

Dean kardeşine kanallarla oynamasını işaret etti.

“Bakalım daha yüksek bir frekans yakalayabilecek misin?”

Sam kendisine söyleneni yaptı. Genelde acil görüşmelerin yapıldığı yüksek frekansları kontrol etti. Polislerin konuştuğu frekansı bulmaya çalıştı. Eğer Walter ve Julia melekleri durdurmak için birilerini öldürmek konusunda ciddiye polisler işe karışmış olabilirdi.

Sessiz sakın bir mahalleye geldiklerinde, Dean arabayı yolun kenarına çekti. Saat akşam sekizdi, güneş batıyordu ve aileler yürüyüşe çıkmıştı.

Sam yeniden tek tek frekansları dolaştı. Baştan sona hepsini kontrol etti ve sonunda aradığını buldu. Zayıftı ama polis telsizini yakalamışlardı.

Bir saat konuşmaları dinlediler. Polis araçları, sarhoşlarla ve aile içi kavgalarla uğraşıyordu. Daha ciddi bir şey yoktu. Dean arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Uzun bir gece olacaktı.



Dana Mey Smith, dizlerinin üzerine çökmüş, yatağın altında Bertrand'ı arıyordu.

“Onu buldum!” Elinde kayıp ayıyla yatağın altından çıktı. “Bir daha oraya düşürme,” dedi anaç bir sesle.

Dana, oğlunun sarı saçlarını düzeltti. Bazı tutamlar asla söz dinlemiyordu. Kadın, beş yaşındaki oğluna baktı. O tutamların ilerde de söz dinlemeyeceği belliydi, neyse ki dağınık halleri, popüler saç modellerine uyuyordu.

“Düşürmem,” dedi Cory gözlerini kapatıp yatağında kıvrılırken.

Dana parmakucunda odadan çıkıp alt kata indi. Başlangıçta her şey normaldi. İki katlı ev, bütün pencereleri açık tutmasına karşın, yaz ortasında olduklarından oldukça sıcaktı. Kapıyı kilitlememişti çünkü Greg, akşam vardiyasına kaldığı için eve geç dönecekti. Perdelerin rüzgarla sallanmasında bir gariplik yoktu ama Dana mutfaka döndüğünde, perdenin arkasında birinin olduğunu fark etti. Çığlık attı. Uzun boylu adam tamamen siyahlar giymiş, yüzünü kar maskesiyle örtmüştü.

Siyahlı adam, kadına doğru ilerledi. Kadın bir çığlık attı ve kapıya koşmaya çalıştı. Adam, kadını ayağından yakaladı. Kadın adamı tekmelemeye çalıştı. Ama adam fazlasıyla hızlı ve güçlüydü.

Dana yere düştü ve başını çarptı. Büyük bir ağrının kulaqlarından gözlerine doğru yayıldığını hissetti.

“Hiç param yok. Hiç param yok,” dedi gözyaşları içinde.

Adam ellerini kadının boğazına doladı ve sıkmaya başladı. Kadın başlangıçta çırpındı, elleriyle adaminkileri itelemeyi denedi. Otuz saniye içinde her şey bitmişti. Kadın cansız bir şekilde yerde yatıyordu.

Adam ayağa kalkıp kadını mutfığa sürükledi.

“Anne!” diye seslendi bir çocuk.

Adam başını çevirip gözleriyle salonu taradı. Yüzündeki kar maskesini çıkardı. Sarı saçları ter içindeydi. Gülümseyerek merdivene yaklaştı. Tepede, dört beş yaşlarında bir çocuk duruyordu. Pijamalıydı.

“Anne, Bertrand yine düştü.” Oğlanın gözleri, siyahlar içindeki adama kaydı. “Sen kimsin?”

“Annenin arkadaşayım.” Adam gülümsemeyi sürdürdü. “Bertrand’ı bulmana yardım etmemi ister misin?”

“Tamam.”

Adam merdivene doğru ilerlerken kapı açıldı. Bir polis, olduğu yerde durup durumu inceledi. Adam, özür dileyerek çekmişçesine ağzını açtı. O zaman polis, adama ateş etti. Cory çığlık atıp odasına koştu.

Adam bıçağını çekip polise sapladı. Polis bütün ağırlığıyla adamın üstüne devrildi. Ama adam, polisi ittirip altından çıkmayı başardı.

Bir saniye sonra, silah sesini duyan ikinci polis kapıda belirdi. Katil ayağa kalktı. Polis üç kurşun sıktı, ikisi boş gitti ama üçüncü adama saplandı. Adam dönüp evin arka tarafına koştu.

Polis, ortağının üzerinden atlayıp katilin peşinden gitti ama adam çoktan gözden kaybolmuştu.

Geri dönen polis, diz çöküp ortağının durumunu kontrol etti. Yerdeki polisin gömleği kan içindeydi. Can çekişen adam bir şeyler söylemek istedi ama ağzından kandan başka bir şey çıkmadı. Gözleri devrildi. Ölmüştü...

Sam ve Dean, polis telsizindeki konuşmayı duydu. Devriye arabasını takip eden Sam, dışarıda beklerken evde yaşananlara şahit oldu.

"Dean, arka kapıdan kaçıyor!" diye bağırdı Dean'in duyacağını umarak. Çitin üzerinden atlayıp arka tarafa koştu. Dean de siyahlar içindeki adamı görüp peşine düştü.

Adam çitin üzerinden atladı. Dean hemen peşindeydi. Adamın siyah kazağına uzandı, yakaladı ama kazak yırtıldı. Yine de adamın yavaşlamasını sağlamıştı ve bir saniyelik avantajını kullanıp adamın boğazına bir yumruk indirdi. Adam yere düştü.

Dean adamı çevirip yumruklamaya başladı.

"Avcı mısın? Avcı mısın?" diye soruyordu hiç durmadan.

"Cehenneme kadar yolun var."

"Oraya gidip döndüm." Dean, adamın kulağına bir yumruk indirip bayılttı.

"Dean?" diye seslendi Sam.

"Bu taraftayız."

Sam elinde fenerle yanlarında belirdi. "Hadi buradan gidelim."

Sam adamın bacaklarından tuttu. Dean de kollarını adamın omuzlarına doladı. Arabaya taşıyıp bagaja taktılar. Ellerini bağlamayı ihmal etmediler.

Ardından arabaya binip oradan uzaklaştılar.

Kardeşler bir motele yerleşti ve gecenin karanlığından yararlanıp adamı odalarına taşıdı.

Dean adamın yüzüne bir bardak soğuk su fırlattı. Adam kendine gelir gelmez kurtulmaya çalıştı.

“Beni serbest bırakın!” İplerden kurtulmaya çalıştı.

“Önce yanıtlaman gereken sorular var,” dedi Dean.

“Canınız cehenneme. Neyle uğraştığınızı bilmiyorsunuz.”

Sam tehditkar bir ifadeyle adama doğru eğildi. “Az önce iki masum insanı öldürdün. Seve seve seni bırakırız. Emimin, polis seni ele geçirmekten mutlu olacaktır. Missouri’de ölüm cezası var mı Dean?”

“1954’teyiz, elbette var.”

“Tamam, ne isterseniz yapabilirsiniz,” dedi adam.

“O kadının evinde ne işin vardı?” diye sordu Dean.

“Benden bir işi halletmem istendi, ben de hallettim.”

“Kim istedi?”

“Bilmiyorum, adamı görmedim. Beni arayıp kadının birini temizlememi istedi. Fiyatımı söyledim.”

“Neymiş?”

“Normalde kadınları öldürmem ama bana bin dolar teklif etti.”

“Bir kadını öldürmen için bin dolar mı? Ya çocuk?”

“Evde çocuk olduğunu bilmiyordum. Onun canını yakmayacaktım. Yemin ederim.”

“Parayı nasıl alacaktın?”

“Adam beni arayacağını söyledi. Buluşacaktık.”

“Sana gerçekten para ödeyeceğini mi sanıyorsun? O adamın nerede yaşadığını biliyor musun?”

“Aptalın teki değilim. Onu araştırdım. Yaşlı bir adam.”

Dean’ın yüz ifadesi sertleşti. İçten içe, bu işin ardında Julia’nın ve Walter’ın olmamasını ummuştı ama artık öyle olduklarına emin sayılırdı.

“Onu ara.” Dean telefonu alıp ahizeyi adamın yüzüne tuttu.

“Ellerimin bağlı olduğunu görmüyor musun?”

“Numara ne?”

Adam numarayı söyledi. Dean ahizeyi kulağına götürdü. Telefon bir süre çaldı ve diğer tarafta bir kadın sesi duyuldu.

“Alo? Alo?”

Dean içinden küfretti. Julia’ydı. Walter’la birlikte, meleklerin aracı olan insanlardan ilkinin öldürmesi için birini tutmuşlardı.

“Alo? Kimse yok mu?” diye sordu Julia sabırsızca.

Sam çabucak ahizeyi Dean’ın elinden alıp adamın kulağına götürdü. Konuşmasını işaret etti.

“Hey, ben Grant. İş tamam. Nerede buluşacağız?”

“Bir saniye.” Kısa bir sessizlik oldu. “Rick’in Yeri’nde. Bir saat sonra. Görüşürüz.”

Klik sesi duyuldu. Adam, Dean ve Sam'e baktı.
"İpleri gevşetir misiniz? Ellerim uyuşmaya başladı."
Dean adamın suratına sert bir yumruk indirdi.

Saat geceyarısını geçtiğinden, restoranda fazla kimse yoktu. Dean arabasını otoparkın en karanlık köşesine park etti. Adamı sıkıca bağlayıp arka koltuğa atmışlardı.

“Hiçbir şey göremiyorum. Onu nasıl bulacaksınız?”

“Bir yolunu buluruz,” dedi Sam.

Dean yakınlarındaki arabada sevişen çifti fark etti. Dışarıdan görünmesinler diye camları buğulandırmışlardı. “Amerikan grafiti tarzı,” dedi adam.

Sam arka tarafa dönüp tabancasını adamın karnına yasladı. “Unutma, onlara çocuktan bahsedersen kendini ölmüş bil. Anlaşıldı mı?” Sam’in yüz ifadesi ve ses tonu, ne kadar ciddi olduğunu ele veriyordu.

“Tamam dostum. Anladım. Her şey yolunda,” diye homurdandı adam.

Birkaç dakika sonra Julia ve Walter otoparka geldi. Arabalarını çıkışın yakınına park ettiler. Julia dikiz aynasını kontrol etse kardeşleri görebilirdi ama diğer taraftaki insanlara bakmakla meşguldü.

Dean av bıçağıyla arabanın arka koltuğuna uzanıp adamın bileklerindeki ipleri kesti.

“Gidip paranı al seni pislik.”

Dean arka kapıyı açtı.

Adam topallayarak arabadan indi ve Julia’nın arabasına yaklaştı. Adamın geldiğini gören kız, başını çevirdi. Sam ve Dean yirmi metre ötedeki kendi arabalarının içinden olup biteni izliyordu. Adamın eli yüzüne, Dean’in birkaç yumruk indirdiği yere gitti. O mesafeden, görünüşü için bir bahane uydurmaya çalışıyormuş gibi duruyordu. Julia zarfı uzattı. Adam, Sam ve Dean’e baktıktan sonra hızlı adımlarla insanların arasına karıştı.

“Gitmesine izin mi vereceksin?” diye sordu Sam.

“Avlamamız gereken daha büyük bir balık var,” dedi Dean buz gibi bir sesle.

Julia’nın arabayı hareket ettirişini izledi. Ardından peşlerine takıldılar.

Julia ana caddeye sapıp St. Louis şehir merkezine yöneldi.

Dean iki araba geriden kızı takip ediyordu. Gözlerini, önündeki arabadan hiç ayırmadı.

“Dean, sakinleşmeye çalış. Bu işi çözmenin bir yolunu bulacağız,” dedi Sam olabildiğince sakin bir sesle.

“Beni rahat bırak Sam.” Dean direksiyonu sıkı sıkı kavradı. “Masum bir kadını öldürdüler. Julia yalancının teki. Bu gece kim bilir daha kaç kişi öldü? Kahrolası kıyamet yüzünden, başkalarını da öldürmelerine izin vermeyeceğim.”

Sam hiçbir şey söylemedi. İçindeki çaresizlik duygusunu atabilecek miydi bilmiyordu. Sonraki yirmi dakika boyunca hiçbir şey konuşmadılar.

Sanayi mahallesini andıran bir bölgeye vardıklarında, Julia aracı depolardan birinin önüne yanaştırdı. Dean yolun diğer tarafında kalmayı tercih etti.

“İçeri tek başıma girmemi ister misin?” diye sordu Sam.

“Hayır,” dedi dalgınlığını üzerinden atan Dean. “Ben iyiyim. Şu işi halledelim.”

İki tüfeği aldılar, biri tuzlu diğeri normal kurşunlarla doluydu. Ruby’nin bıçağını da unutmadılar. “Gidelim,” dedi Dean.

Karanlık binanın arka tarafına yöneldiler. Sam ağabeyini yakından takip ediyordu. Arka tarafta en az altı araba daha vardı. Neredeyse hiç ışık yoktu ama ortalıkta nöbetçilerin olduğunu düşündürecek bir şeye rastlamadılar. Binanın arka tarafında üç metrelik çelik bir kapı vardı. Dean kapıyı açmaya çalıştı ama içerden kilitlenmişti. Zaten öyle bir kapıyı gürültü yapmadan açmanın imkanı yoktu. Yukarıda bir buçuk metrelik bir pencere gördüler. Yerden üç metre yüksekteydi ama üst tarafı aralıktı.

“Sam, tırmanmama yardım et.”

Tam o sırada ayı gibi iriyarı bir adam, deponun köşesini dönüp elindeki tüfeğin namlusunu Sam’in kafasına indirdi. Sam yere düştü.

Dean tüfeğini adama doğru savurdu. Çenesini tutturmayı başardı ama bu darbe, adamı sendelemekten başka bir işe yaramadı. Dean yerden bir avuç toprak alıp adamın suratına atarak bir anlığına kör olmasını sağladı. Adam görmeden yumruklar savururken, Dean saldırganın işini bitirdi. Önce birkaç dirsek attı, sonra böbreğine çalıştı. Adam, çocuklar gibi iki büklüm oldu. Dean iki eliyle adamın boğazını sıktı ve yüzü mosmor olana kadar nefes almasını engelledi. Bayılacağına emin olunca adamı bıraktı. Öldürmek gibi bir niyeti yoktu.

Dean elini Sam’e uzattı. “Haydi, gidelim. Keyif çatmayı bırak.”

“Sence başkaları da var mı?” diye sordu Sam başını ovuşturarak.

“Bu adam üç kişiye bedeldi. Hadi. Fırla.”

Sam, dizinden tutup Dean’in yukarı tırmanmasına yardım etti. Dean pencerenin altına tutunmayı başardı ve etkileyici tırmanma hareketleriyle kendini yarı açık pencereden içeri çekti.

Binanın karanlığında kayboldu.

Sam, dövüşmek Dean’i canlandırdığı için mutluydu. Çünkü Dean somurturken işlerin her an kötüleşeceğini bilirdiniz.

Birkaç dakika sonra Dean çelik kapıyı açtı.

“Mekan tam bir kale. Hiç iyi değil,” dedi Dean çelik kapıyı Sam’in arkasından kapatırken.

Binanın içinde iki katı birleştiren çelik merdivenler vardı. Ortada demirle çevrili bir boşluk bulunuyor ve çelik kapıya giden raylar görölüyordu. Rayların sonunda buharlı lokomotiflerden biri duruyordu. O zaman, deponun demiryollarının bakım onarım merkezlerinden biri olduğunu anladılar.

Dean, Sam’e kendisini takip etmesini işaret etti ve demirlerden aşağı baktı. Binanın altında genişçe bir depobodrum vardı. Bir tarafı açılmış gibi görünüyordu, diğer tarafı ise çimento ve çelikle kaplıydı. Her tarafa buharlı motor parçaları yerleştirilmişti ve bodrum katının ortasında ince uzun çelik bir masa duruyordu. Masanın etrafına elli kadar insan toplanmıştı. Masadaki bir şeyleri inceliyorlardı. Birkaçı kenara çekildiğinde, Dean masaya yayılmış olan şeyin parşömen olduğunu gördü.

Ahşap kapı açıldı ve Julia’yla Walter içeri girdi. Dean’in gözlerinde, o anda buz gibi bir bakış belirdi.

Julia konuşmaya başladığında herkes sustu.

“Geldiğiniz için teşekkürler. Öncelikle fedakarlığınızı takdir ettiğimi söylemek istiyorum. Aramızdan ölenler olacak. Çünkü bu çarpışmaya girecek olursak bütün önlemlerimize rağmen yanınızdakilerden bazılarını kaybedeceğinizi bilmelisiniz. Ölebilirsiniz. Kanlı bir yola adım atmak üzereyiz ama bunu yapmak zorundayız. Dünyanın

yok oluşuyla karşı karşıyayız. Bunu durdurmak için avcılar olarak, yapılması gerekeni gerçekleştirmek bizim görevimiz. Gördüğünüz gibi, Esseneler tarafından yazılan Savaş Parşömeni, güneşin oğullarının karanlığın oğullarını nasıl yeneceğini söylüyor.”

Gruptan mırıltılar yükselti.

“Yıllar önce bu an uğruna biraraya getirildik,” diye devam etti Julia. “Pek çoğunuz büyükbabamı tanıyordu. Ve büyükbabam da büyükbabalarınızı tanıyordu. Kuşaklar boyunca bu anı bekledik. Ve şimdi zamanı geldi. Kötülüğü yenmek için hepimizin üzerine düşen görevler var. Kıyametin kopacağını biliyoruz. Mayalar dünyanın sona ereceğini söylerken yanılmıyordu ama kıyamet, onların hesapladıklarından üç yıl önce gerçekleşecek. Ne yazık ki bunun olacağını artık kesin olarak biliyorum. Ama parşömeni kullanarak geleceği değiştirebiliriz. Parşömende bir isim listesi olduğunu göreceksiniz.”

Bütün başlar metne bakmak üzere eğildi.

Üst katta, karanlığın içinde saklanmakta olan Sam, gözücuyla ağabeyine baktı. Dean, gözlerini Julia’dan ayırmıyordu. Eğer insanları cinayet işlemeye davet etmeseydi, etkileyici bir manzara olduğu bile söylenebilirdi.

“Bu isim listesi, Lucifer’la yapılacak son savaşa katılacak meleklerin kullanacağı araçların soylarını gösteriyor. Bu soyların melekler tarafından üç bin yıllık bir süreçte yaratıldığını biliyoruz, hepsi bu amaç uğruna yaratılmış insanlar. Ama meleklerin içlerine gireceği insanlar olmazsa savaş da

olmaz. Bunu, cennetin ışığının dünyaya inmesini engellemek olarak görmeyin. Yaptığımız bu değil. Biz insanlık tarihin görüp görebileceği en büyük savaşı engellemeye çalışıyoruz. Milyarlarca insanı kurtarıyoruz.”

Dean, Julia'nın avcılara isim listesini uzatmasını izledi.

“Size verdiğim kağıtlarda, hepsi bölgelerinizde yaşayan ellişer isim var. Onları, birlikte çalıştığınız herkese aktarın. Babam ve ben çoktan işe başladık ve Lucifer'in aracının kim olacağını biliyoruz. Ne gerekiyorsa yapacağız. Dikkatli olun, yakalanmayın. Birini kiralamanız gerekirse birikimlerinizi kullanın. Panik çıkmasına fırsat vermeyin. Bütün soyların ay sonuna kadar ortadan kaldırılmasını planlıyoruz. On gününüz var. Gidin ve insanlığı kurtarın. İyi şanslar.”

Avcılardan biri, tüfeğinin sapını masaya yasladı. Sonra bir diğeri ve bir diğeri. Ses, geniş binanın içinde yankılanan ölüm davullarına benziyordu. Sonra büyük bir sessizlik oluştu. Haritalar masaya yayıldı ve insanlar, cinayetleri planlamaya başladı.

Julia, uzun boylu bir adamla konuşurken bir an başını kaldırıp karanlığa baktı, sanki Dean'i görüyordu. Dean nefesini tuttu. Julia'nın yüzünde, onu tanıdığını gösteren bir ifade belirmesini bekledi. Ama genç kız, karşısındaki adama döndü.

“Hemen buradan gidelim,” diye fısıldadı Dean.

“Bunu yapmalarına izin mi vereceğiz?” diye sordu Sam.

Dean gürültüyü o zaman duydu, uzaktan geliyordu ama yanılmak imkansızdı. Tren harekete geçmişti. Raylar

sallanmaya başladı. Dean etrafa bakındı – içeride tek bir Şeytan tuzağı bile yoktu. Julia nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Aşağıdaki avcılar suskunlaştı. Hep birlikte silahlarını kapıp denizaltılardan çıkmaya çalışan askerler gibi üst kat merdivenine koştular.

“Işıkları açın!” diye seslendi biri.

Büyük bir gürültüyle şalter indirildi ve ışıklar yandı. Julia o zaman yukarıdan kendilerini izleyen Dean ve Sam’i gördü. Dean’le göz göze geldiler. Julia’nın gözleri hemen o anda yaşlarla doldu.

Dışarıdaki motorun gürültüsü, tren yolunun sonuna ulaşmıştı. Çelik kapıya çarpan tren, kapının arkasındaki vagonların domino taşları gibi devrilmesine yol açtı.

Çelik kapının ve iki tarafındaki duvarın böyle bir darbeye dayanması mümkün değildi. Kapı kırılırken, tren depodan içeri daldı.

Makinist dairesinde birinin durduğu görülüyordu.

“Eisheth,” diye fısıldadı Dean.

M.Ö. 70, BATI ŞERİA

Ölüdeniz üzerinden esen akşam rüzgarı ölüm kadar soğuktu. Eisheth rüzgardan, çadırların kumaşlarını uçuşturmasından ve yüzüne çarpan kum tanelerinden nefret ediyordu. Rüzgarın hızıyla birleşince, kumlar cam parçaları gibi insanın tenine saplanıyordu. Eisheth, dünyadaki yaşamla ilgili her şeyden nefret ederdi. Gördüğü onca şeyden sonra, kimse onu suçlayamazdı. Tanrı'nın krallığında kötü hava diye bir şey yoktu, açlık yoktu –hele iğrenç kokulu keçiler hiç yoktu. Oysa Esseneler arasında yaşarken bunlara katlanmak zorundaydı.

İblis girdiği kız sadece sekiz yaşındaydı. O yaşta çocuklar zaten garip davranışlar sergilediği için kimse kızın içine İblis girdiğini fark etmemişti. *Yeni hayatımın iyi taraflarından biri bu*, diye düşündü Eisheth, *içine girebilmek için insanlara yalvarmak ve pazarlık yapmak yok*. “Lütfen, dünyanın iyiliği için bunu istiyorum,” demesi gerekirdi eskiden. “Tanrı’nın iradesi böyle. İçinize girmeme izin verin.” Melek olmak, sürekli insanların rızasını almak demekti ve rıza, yakınmaları da beraberinde getiriyordu.

İblisler izin istemek zorunda değildi. Ne isterlerse, ne zaman isterlerse alıyor, kullanıyor ve sonra çürümeye terk ediyorlardı. Böylesi, kadının kişiliğine çok daha uygundu.

Yine de Eisheth en çok istediği şeyi, ne kadar basit olursa olsun elde edemiyordu.

Rüzgardan sıkıldığında ve içine girdiği insanın vücudu kendini rahatsız hissetmeye başladığında çadırlardan birine sığındı. İçinde yaşadığı, büyük bir kabile değildi. Çoğu erkek, bin kişi, inançlarını kutlamak için toplanmıştı... ve inançları, bekar kalmalarını gerektiriyordu. Eisheth, bu insanların inançlarını, bir sonraki kuşağa nasıl aktarmayı planladığını çözememişti. ‘Babası’, eşi öldükten sonra bu gruba katılmış ve kızını da beraberinde getirmişti. Karısının ölümünün, zevkle dolu dolu bir hayat sürdürdüğü için kendisine verilmiş bir ceza olduğunu düşünüyordu. İnsan işte.

Çadıra girdiğinde, Abaddon’un onu beklediğini gördü. “Fazla zamanım yok,” dedi melek.

Eisheth'in, öfkelenmemek için bütün iradesini kullanması gerekti. "Onunla konuştun mu?"

Abaddon kıza bakmaktan kaçındı. "Elbette. Sabah Yıldızı selamlarını yolladı."

Ama sevgisini değil, diye düşündü kadın.

"Ve ne bulduğunu öğrenmek istiyor."

Eisheth başını salladı, konuştuğunda çatlak dudakları titriyordu.

"Kahin, metni tamamlamak üzere..."

Abaddon'un yüzünün yarısında bir gülümseme belirdi, diğer yarısıysa ürkütücü ölçüde ifadesizdi.

"Yazıtlar nerede?"

Kehanetleri yazmak, yorucu ve insanları canından bezdiren bir işti, parçalar halinde geliyorlardı, belirli bir düzenleri yoktu ve iş bittiğinde ortaya çıkan metnin anlamlı olup olmayacağını kimse bilemezdi. Eisheth inançlı insanlar arasında olmaktan nefret ediyordu. Buna rağmen, Lucifer için grubu büyük bir dikkatle izlemişti. Sonunda, iletişim kurduğu adamlardan biri ilginç denilebilecek bir metin yazdı ve iblis, hemen Abaddon'a haber verdi.

Abaddon ve Eisheth diğerleri gibi çadırdaki değil, mağarada kalan adamın yaşadığı yere doğru ilerledi. İnsan gözlerinin, içerinin loş ışığına alışması için bir süre beklemeleri gerekti. Kahin, sırtını kaya duvara yaslamıştı, önünde ufak bir ateş yanıyordu. Hemen yanında, doldurulup mühürlenmeyi bekleyen toprak küpler vardı.

Abaddon'un yaklaştığını görünce, kahinin yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi.

"Kim... kim..." diye kekeledi.

Abaddon, tek kelime etmeden uzanıp adamın alnına dokundu. Kahin yere yığıldı, son bir yılda yazdığı her şey, zihninden silinmişti.

"Boş sohbetlere ayıracak zamanım yok." Abaddon parşömeni kontrol ettiğinde, zarif yazıya duyduğu hayranlığı gizlemeye gerek duymadı. "Onu daha sık kullanmalıyız, gerçekten iyi bir hattat."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu ödül almayı bekleyen Eisheth. "Lucifer bunu bulduğuma sevinmiş olmalı."

Abaddon küplerden birine doğru ilerledi, eline alıp ağırlığını tarttı ve yerine geri bıraktı.

"Ah, çok sevindi. Sevinçten havalara uçtu," dedi ve ellerini çırpı. Bir an için hiçbir şey olmadı. Mağaraya baktı. Şaşırmıştı, sanki bir şeyin, karşısında belirmesini bekliyordu.

Bir kez daha ellerini çırpı.

Dışarıda büyük bir gökgürültüsü duyuldu. Mağaranın duvarları sallandı ve tavandan tozlar döküldü. Kara dumanlar mağaranın ağzından içeri süzülüp havada dans ettikten sonra, toprak küplerden birine doldu.

"O da kimdi?" diye sordu Eisheth, Abaddon küpün ağzını mühürleyip iblisi içine hapsederken. "Tanıdığım biri mi?"

"Bir tür sigorta," diye karşılık verdi Abaddon. "Yolunu bulmana yardım edecek bir şey."

“Yolumu mu?” diye sordu kadın.

“Lilith’in hobisinin ne olduğunu hatırlıyor musun?” diye sordu Abaddon tatsız bir sırıtışla. Lilith’in adının anılmasının, Eisheth’i kızdıracağını biliyordu.

“Nasıl unutabilirim?” diye yanıt verdi kadın. Lilith’in evcil hayvanıyla ilgili anıları hala canlıydı. O da, Lilith’in atmaya hazır olduğu ama Eisheth’in aklına bile getirmek istemediği adımlardan biriydi. Bir hayvana işkence edip eğlence olsun diye onu doğaüstü bir yaratığa çevirmek, Eisheth’e anlamlı gelmiyordu. “Köpek.” Köpekten nefret ederdi.

“O köpeği severim,” dedi Abaddon.

“Lilith de sever. Neden şimdi ondan vazgeçiyor?”

“Çünkü Lucifer ondan vazgeçmesini istedi.”

Eisheth yutkundu.

“Lucifer köpeğe ihtiyacın olacağını biliyordu.”

Eisheth hala parçaları birleştirmeyi başaramamıştı. Metni tam anlamasa da kehaneti okumuştı. Yani, bahsedilen savaşa daha binlerce yıl olduğunu biliyordu. Bilmediği, kaderinde neyin olduğuydu.

“Lucifer’ı görmek istiyorum,” dedi çaresizlik içinde. Yıllar olmuştu. Kaç yıl olduğunu hatırlamıyordu. Binlerce yıl geçmiş gibi geliyordu. “Onu görmeye ihtiyacım var.”

“Korkarım ki seni başka bir kader bekliyor.”

O kelimelerdeki alaycılığı kaçırmak imkansızdı. Abaddon yeni bir küpün kapağını açarken, Eisheth gerileyerek uzaklaşmaya çalıştı. Melek, toprağın üzerine Enok dilinde mü-

hürler işledi. Eisheth, melek yazısını hemen tanıdı. Simgeler ona evini hatırlattı – ilk evini. Cenneti. Abaddon’a baktığında, ne kadar korkunç bir hata yaptığını yavaş yavaş anladı.

Belki de Abaddon’a güvenmek akıllıca değildi, ne de olsa düşmüş meleklerdendi. Onlar kurnaz olurdu, kadın gibi ya da iblisler gibi basit değillerdi. Abaddon’un talimatlarına bu kadar körü körüne uymamış olmayı diledi.

O anda Tanrı’nın bağışlayıcılığının sınırlarını düşündü. Kibirleri, zalimlikleri ve şehvetleri için insanları affedebiliyorsa belki onu da affederdi. Aşk o kadar da büyük bir günah olamazdı.

Kadının düşünceleri, Abaddon’un bileğinin ufak bir hareketiyle sona erdi. Eisheth’in Lucifer’la evlendiği anda karararan ruhu, kadının ağzından kara bir duman halinde dışarı çıktı.

Kocam, beni neden terk ettin?

Yanıtı almak için iki bin yıl beklemesi gerekecekti.

1954, ST. LOUIS, MISSOURI

Kimin aklına gelirdi, diye düşündü Dean.

Lokomotifteki iblisin gözleri alev parçaları gibi parlıyordu – sanki içine girdiği insanın damarlarında dolaşan bütün kan, gözlerinde toplanmıştı.

Sam ve Dean birbirine baktı, ikisi de Eisheth’in ve adamlarının gelişiyle barışçıl bir çözüm üretme şansının ortadan kalktığını biliyordu.

İblisler birer birer depoya adım attı. Önce kondüktör, sonra insanüstü bir hızla hareket eden kel bir adam içeri girdi. Arkalarında, başka bir sürü iblis vardı, en az yüz kişi. Her biri avcılarının etrafındaki yerini aldı. İçerinin loş ışığında bile, gözlerinin kapkara olduğu görülüyordu.

“Herkes geri çekilsin,” diye bağırdı Dean dengeyi bozmaksızın durumun kontrolünü ele almaya çalışırken. Önce hafif bir pişmanlık hissetti -tüm bunların yaşanmasına onlar neden olmuştu- sonra sıra öfkeye geldi, ateşe körükle gittikleri için öfkeyle Julia ve Walter’a baktı.

Dean’i daha da kızdıran, Walter’ın avcılarının arasından geçip Eisheth’in karşısına dikilmesi oldu.

“Neye bulaştığını bilmiyorsun iblis,” diye seslendi Walter, Eisheth’e.

Gözlerini kısıp Walter’a bakan Eisheth bir kahkaha attı. “Sen ne kadar zavallı bir yaratıksın,” dedi. “Üstelik gerçek bir erkek gibi göğsünü gere gere ortalıkta dolaşıyorsun.”

Walter hakaretten rahatsız olduysa bile belli etmedi. “Bana göre, bundan daha kötü bir yere gelemezsiniz. Dünyada nasıl öldürüleceğinizi bilen kim varsa burada.” Arkadaşları arkasında savaş düzeni aldı ve silahlarını doğrulttu.

Adamlarını kontrol eden Eisheth, saldırmalarını işaret etmek üzere elini kaldırdı.

“Sizinle anlaşma yapmaya hazırım,” dedi kadın. “Bana parşömeni verirseniz, sadece,” dedikten sonra, gözleri kalabalığı taradı ve sonunda parmağını Julia’ya doğrulttu. “Onu alacağız.”

Dean öfke içinde kalabalığın arasından geçip Walter'ın yanında durdu.

"Dinle sürtük, seni yeterince dinledik," diye homurdandı.

Sam de ağabeyinin yanına geçip savunma pozisyonu aldı. Walter bunu fark edip ondan uzaklaştı. *Julia ona her şeyi anlatmış olmalı. Ya da listenin tamamını tercüme edip kim olduğumuzu öğrenmiştir,* diye düşündü Dean.

"Winchester," diye hırladı Eisheth, Sam'e bakarak. "En azından senin, bunun ne kadar korkunç bir hata olduğunu anlamaman gerekirdi. Başarılı olmanıza izin verileceğini mi sanıyorsun?"

"Sizden korkmuyoruz," dedi Walter. Ama Eisheth'ten Sam'e kaydırıldığı bakışlarından, ne kadar korktuğu anlaşılıyordu.

Eisheth adamı görmezden gelip Sam'e hitap etmeyi sürdürdü. "Senin adın da o listede değilmiş gibi davranıyorsun. Gerçekten, meleklerin bütün araçları yok etmenize izin vereceğini mi sanıyorsun?"

Sam sessizliğini korudu. Öne çıkma sırası Julia'daydı.

"Sizin veya meleklerin ne düşündüğü umrumuzda değil," dedi. "Burası bizim gezegenimiz ve mahvetmenize izin vermeyeceğiz."

"Samuel. Seninle konuşuyorum!" Eisheth öfkeyle Sam'e baktı. "Bu zavallılarla değil."

Sam'in arkasında duran Walter, başıyla avcılara bir işaret yaptı. Bir kısmı tüfeklerini Sam'e doğrulttu. Diğerleri, namlularını Eisheth'e ve adamlarına çevirdi.

“Ah, anlıyorum. Anlaşılan artık eskisi kadar iyi arkadaş değilsiniz.” Eisheth, Sam’e bakıp gülümsedi. “Son gördüğümde aranızdan su sızmiyordu. Ne oldu? Biri, küçük sırrını mı öğrendi?”

Dişi İblis avcılara döndü. “Sırtına silah doğrultmaktansa onun önünde diz çökmelisiniz. Ne kadar mükemmel bir yaratık olduğunu anlamıyor musunuz? Bir başmeleğin aracı olmanın ne kadar güç gerektirdiğini biliyor musunuz?”

“O bir ucube,” dedi Walter. “Aynı senin gibi. Neden şimdi şaklabanlarını alıp şehri terk etmiyorsun? Seni avlamayacağımıza söz veremem ama önden başlamış olursun.”

“Anlaşılan küpte olduğum iki bin yılda çok şey değişmiş,” dedi Eisheth. “Benim zamanımda insanlar o kadar inançlıydı ki bütün hayatlarını dua etmeye adardı. Oysa şu halinize bakın.”

“Sen mi inançtan bahsediyorsun?” diye bağırdı Walter öfkeyle. “Sen bir canavarsın. Tanrı’nın yarattıklarına yapılmış bir hakaretsin!”

“Eğer Tanrı’nın yarattığı şeyleri o kadar önemsiyorsan, o zaman O’nun istediği gibi olmasına izin vermelisin. Bu insanları O seçti. Onları öldürmek sana düşmez. Yarattığı dünyayı paramparça etmek istiyorsa, yine O’nun bileceği iş.”

“Dünyayı benim kurtarmamı istiyor,” dedi Walter büyük bir inançla.

“Lütfen, şu haline bak,” dedi Eisheth küçümseyerek. “Sen mi? Kendini Tanrı’nın planında rol oynayacak kadar önemli mi sanıyorsun?”

Walter'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Dean, adamın gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu, kırılma noktasına yaklaşmıştı.

"Bu kadar yeter!" diye bağırdı Sam, Eisheth ve Walter'ın arasına girerek. "Walter, kaderinde ne olduğunu çözdüğünü sanıyorsun ama inan bana o rolü oynamak istemezsin. Planladığın şey yanlış. Üstelik adil değil. Lucifer'la hiçbir işimin olmasını istemiyorum ve bundan kaçınmak için elimden geleni yapacağım ama kağıtlar böyle dağıtılmış. Belki senin de bir kenara çekilmen gerekiyor. Belki kaçınılmaz olanı durdurmaya çalışmayı bırakıp hayatınla başka bir şey yapmalısın."

Dean yan gözle Sam'e baktı. Kaçınılmaz olan derken ne demek istiyordu? Sonunda Şeytan'a evet demek zorunda kalacağını mı düşünüyordu?

"Bunu kabullenmene sevindim Sam," dedi belli ki aynı şeyi düşünen Eisheth.

Trenden atlayıp hafif bir tak sesiyle yere kondu.

"Eğer istersen... hepsinin hayatını bağışlarım." Sam ve Dean şaşkın şaşkın kadına baktı. *Deli yaratık az önce ne söylemişti?*

"Tek bir şey karşılığında."

Şimdi başlıyoruz, diye düşündü Dean.

Anlık bir tereddüdün ardından Sam, "Neymiş?" diye sordu.

"Zamanı geldiğinde ve Lucifer özgür kaldığında... Lilith'i öldürmeni istiyorum. Lucifer'a evet demeden önce bunu yapmalısın çünkü sonra fırsatın olmayacak."

Sam'in yüzü bembeyaz oldu. *İblis ciddi miydi? Gerçekten bilmiyor olabilir miydi?*

Sam başını iki yana sallayıp geri çekildi.

"Hayır, ben... yapamam."

Eisheth öfkelen-di. "Öyle olsun. Sana seçme hakkı tanımadığımı söyleyemezsin."

Elini kaldırıp etrafındaki iblislerin hazır ola geçmesini sağladı. Elini indirip Walter ve Julia'nın ordusunu işaret ettiğinde, Dean bağırarak araya girdi.

"Bekle! Sam. Sammy. Teklifine bu kadar çabuk hayır dememelisin. Lilith'i öldürmek, gönül rahatlığıyla yapabileceğin bir şey." Gözlerini kocaman açıp kardeşine ne kadar aptalca davrandığını anlatmaya çalıştı. *Ona yalan söyle, seni salak! Walter ve Julia'ya kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp kaçma şansı ver, sonra kendi yöntemlerimizle bu işi hallederiz.*

Eisheth elini kaldırıp iblisleri durdurdu ve Sam'in yanıtını bekledi.

"Neden bunu yapmasını istiyorsun?" diye sordu Dean, iblisi oyalamak umuduyla.

"Sanırım benim hikayem, sizin İncil'inize geçmemiş," dedi kadın öfkeyle. "Ben bir melektim. Gökte, cennette olmalıydım. Oturduğum yerden kaderlerinize karar verecektim. Tek bir hata yaptım. Aşık olmamam gereken bir meleğe tutuldum ve düştüğüm duruma bak." Arkasındaki iblisleri işaret etti. "Sonra Lilith, yani kahrolası bir insan, gelip beni bir kenara ittirdi, benim de bütün semaviliğimi

bir tarafa bırakıp Lucifer için insana dönüşmem gerekti. Ama bu bile yetmedi. Sanki Lucifer'ın cehenneminde sadece birimize yer vardı.”

“Anlaşılan Lucifer seni pek sevmiyormuş,” dedi Dean.

Dean'ın sözleri Eisheth'in canını yaktı. “Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Lilith, insanların yaptığı gibi davrandı. Oyun oynadı, tuzak kurdu ve önüne gelen herkesi sırtından bıçakladı.” Duraklayıp ikna edici olmayan bir sesle ekledi, “Lucifer beni sevmeyi hiç bırakmadı.”

“Eminim öyledir.”

“Kehanet keşfedildiğinde, ne bulunduğunu Abaddon'a haber veren bendim,” dedi masadaki listeyi işaret ederek. “Çünkü daha iyi bir eştim. Lilith'ten daha sadıktım. Onun için her şeyden vazgeçtim. Abaddon'a bunları söyledim.”

“Bekle bir saniye, Abaddon mu?” dedi Dean. Dişi İblis'in söyledikleri doğru olabilir miydi? Abaddon kime sadıktı, cennete mi cehenneme mi?

Eisheth'in yüzünde zalim bir gülümseme belirdi. “Onu tanıyor musun?”

Dean yere bakıp seçenekleri değerlendirdi. Bir: İblis yalan söylüyordu, ne de olsa bir iblisti. İki: Abaddon iki bin yıl önce casus olarak diğer tarafın saflarına karışmıştı ve Eisheth'i oradan tanıyordu. Üç: Abaddon kötüydü, hep öyle olmuştu ve Dean'ın hiçbir zaman çözemeyeceği kadar karışık planlar peşindeydi.

“Tanıssaydın mutlaka hatırlardın. Çok sempatik biri olduğu söylenemez.”

“Hiç şüphem yok,” diye araya girdi Sam. “İyi de onun parşömenle ne alakası var?”

“Bak şu konuşana,” dedi Eisheth. “Bana, parşömeni gösterirsem, Lucifer’ın favorisi olacağımı söyleyen Abaddon’dur. Kocamla aramdaki tek bağlantı oydu. Beni küpe o hapsetti.”

Sam ve Dean temkinli gözlerle birbirlerini süzdü. Bir taraflarında ateş etmeye hazır avcılar diğer taraflarında huysuz bir iblis ve adamları vardı. Üstelik eve dönmenin yolunu bulurlarsa yoldan çıkmış bir melek onları bekliyor olacaktı. Yani her zamanki gibi bir gündü.

“Kahrolası küpün içinde iki bin yıl geçirdim, kocamın buna neden izin verdiğini anlamaya çalıştım. Ve sanırım, şimdi neler olduğunu anlıyorum.”

“Öyle mi? Neymiş?” dedi Dean. Eisheth hikayesini anlatırken, kendilerine avantaj sağlayacak bir şeyler aramıştı. Ama gördüğü kadarıyla yüz kadar iblise karşı elli avcıydılar. Avcıların silahları vardı ama iblisleri öldürmek neredeyse imkansızdı. Eisheth, Lilith kadar güçlüyse avantajlı taraf kesinlikle oydu.

“Bana verilen görev aslında zorlu bir test. Sizi durdurursam, Lucifer’a layık olduğumu ispatlamış olacağım. Lucifer binlerce yıldır kıyameti bekliyor. İsteddiği çarpışmaya kavuşmasını sağlayacağım. Meleklerin araçları korunmalı.”

“Katlandığın onca şeyden sonra, hala Şeytan’ın ayak işlerine mi bakıyorsun?” diye sordu Dean.

“Ona aşığım.” Eisheth’e göre her şey bu kadar basitti. Başına ne gelirse gelsin, nelere zorlanırsa zorlansın kararını vermişti.

“Delilik bu,” dedi Dean. “Binlerce hayattan bahsediyoruz. Bu bir test değil, kimsenin kaderi falan da değil. Doğru ve yanlışla ilgili. Michael’ın ve Lucifer’in savaşmasına izin vermek gibi bir niyetim yok ama kolay yolu seçmeyeceğim. Doğru olanı yapmak zorundayız, bu sorunun çözümü o kadar basit değil. Hangi cehennemden geldiysen oraya geri dön.”

Eisheth yanıt veremeden Walter bir adım öne çıktı ve kaya tuzu yüklü tabancayı kadının şakağına dayadı.

“Baba! Hayır!” diye bağırdı Julia. Kız, babasına doğru koştu ama çok geçti. Eisheth bir hamlede adamın göğüs kafesini parçaladı. Adam iki büklüm oldu. İblis, Walter’ı boynundan yakaladığında tabanca ateş aldı ama kurşun kimseye isabet etmedi.

Kadın tek hamlede adamın işini bitirdi. Walter’ın cesedi yere yığıldı. Onca kader konuşmasının ardından, Walter kendi sonunu kendi getirmişti.

“Samuel dışında hepsini öldürün,” dedi Eisheth.



Dean etraflarını saran iblislere ateş etti, ortalık dumandan ve tuzdan birbirine girdi. Cesetler birbiri üzerine yığıldı. Sam, Ruby'nin bıçağıyla birkaç iblisin işini bitirdi. İblislerin yaralarından cehennem ateşlerini andıran turuncu ışıklar yayılıyor ve hiçliğe karışıyorlardı.

Eisheth'in dikkatinin dağılmasını fırsat bilen Dean, Walter'ın cesedine koştu. Yaşlı adamın, parşömenin son sayfasını ortalıkta bırakmayacağını düşünmüştü. Üstünü aradığında haklı çıktı, parşömen adamın ceketinin iç cebindeydi.

"Özür dilerim ihtiyar, umarım buna değmiştir," dedi parşömeni adamdan alırken.

Etrafındaki çarpışma bütün gücüyle devam ediyordu. Kurşun seslerinin ardı arkası kesilmiyordu. İblislerin öldürdüğü avcıların çığlıkları duyuluyordu. Avcılar bütün güçleriyle savaşa da baş edemeyecekleri kadar fazla iblis vardı. *Tüm bir katliam,* diye düşündü Dean, *ve onları kurtarmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok.*

O kargaşada Julia'yı gördü. Genç kız, acının verdiği öfkeyle her yönden saldıran iblisleri tekmeliyor, bıçaklıyor ve üzerlerine kurşun yağdırıyordu. Ama hiçbir şansı yoktu. İblisler arayı kapamak üzereydi. İnsanların arasından geçmenin bir yolunu bulan Dean, kızı kolundan yakaladı. Kız, Dean'den kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. Genç adam, onu çelik merdivenden yukarı çıkardı.

Sam merdivenin dibinde durmuş, iblislere durmadan ateş ediyordu.

Eisheth dönüp baktığında, Dean'in merdivenin tepesinde kaybolduğunu gördü.

"Haydi ama Winchester'lar," diye bağırdı avcılarının ölümlerinin arasında kanlar içinde dikilirken. "Sadece konuşmak istiyorum."

İki genç, kızla beraber odalardan birine barikat kurdu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Sam.

"Buradan çıkmanın bir yolu var mı?" diye sordu Dean gözlerini yere dikmiş kımıldamadan duran Julia'ya.

Kızı omuzlarından yakaladı.

"Julia! Buradan çıkmanın bir yolu var mı?"

Kız başını kaldırdı. "Onu öldürdüm."

“Hayır öldürmedin. Walter inançları uğruna öldü. Kimse onu farklı davranmaya ikna edemezdi, sen bile. Şimdi buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız.” Dean odayı kontrol etti. “Burası da ne böyle?”

Oda, tavana kadar kutularla doluydu. Havada ağır bir koku vardı. Tek havalandırma, tavandaki ufak delikti.

Dean kutulardan birini açıp içine baktı. Dinamit.

“Demek bu yüzden çelik kapı vardı,” dedi Sam. “Emim Atlantik-Pasifik yolunu yaparlarken bunları kullanmışlardır. Eskiden, raylar için zemini düzleştirmek amacıyla toprağı patlatırlarmış.”

“Şimdi oyuncak trenin Thomas’ı elinden aldığıma üzülüyorum.” Dean kardeşini süzdü. “Bunlar en az yetmiş yıllık görünüyor. Sence hala işe yararlar mı?”

Kapıda sert bir gümleme duyuldu. İblisler içeri girmeye çalışıyordu. Her darbede çelik biraz daha göçüyordu. İçeri girmeleri an meselesiydi.

“Bunu deneme yanılma yoluyla öğrenmemiz gerekcek,” dedi kapıyı tutan Sam. “Şunları kutulardan çıkarma yardım et.”

Dakikalar içerisinde üçlü, sıkı bir çalışmaya girişti. Julia ateşleme fitillerini dinamit kutularının arasına yerleştiriyordu. Sam ve Dean kimyasalları ve barutu kutulardan çıkardı. İşleri bittiğinde, hepsi diz boyu patlayıcı içindeydi.

İblisler çelik kapıyı zorlamayı sürdürdü, kapı her an alüminyum folyo gibi parçalanabilirdi.

“Buradan gidelim,” dedi Dean ve havalandırmanın vidalarını çıkardı.

Yukardan hafif bir sürtünme sesi geldi.

“Havalandırmaya girmiş olabilirler mi? Tek çıkış yolu-muz orası,” dedi Julia gergin bir sesle. Karanlık havalandırma boşluğuna baktı.

“Seçme şansımız yok. Ben önden gideceğim. Julia ikinci. Sam, sen arkayı tutacaksın.”

Dean iskemleye çıkıp havalandırmaya tırmandı. Yukarı çıktığında Julia’nın tırmanmasına yardım etti. Sam fitil olarak kullandıkları kabloyu açmayı sürdürerek peşlerinden geldi. İblisler neredeyse içeri girmek üzereyken, üç genç havalandırmaya çıkmış ve kapağı arkalarından kapatmıştı.

Dar havalandırma boşluğunda emekleyerek ilerlediler. Yaklaşık yedi metre gittikten sonra, havalandırma boşluğu yön değiştirdi. Birdenbire kendilerini aşağı doğru inerken buldular. Bir süre sonra daireler çizdikleri hissine kapıldılar. Anlaşılan havalandırma boşluğu, normal binalarda olduğu gibi yukarıya değil, döne döne yerin altına iniyordu.

“Bunun nereye gittiğini bildiğinize emin misiniz?” diye sordu Julia.

“Bir yere gittiği belli,” dedi Dean. Kapalı alanda Dean huzursuz hissediyordu. “İnan bana, böylesi, benim gibi klostrofobik biri için de hiç kolay değil.”

Sam arkadan geliyordu, önce tüfeği ittirip ardından emekleyerek peşinden gitmek gibi bir yöntem geliştirmişti. Çı-

kan sürtünme sesi, dar havalandırma boşluğunda yankılanıyordu. Derken, metalin metale sürtünüşünden doğan cızırtıyı andıran ses duyuldu.

“Dean, hızlanmalısın,” diye seslendi.

“Gidebildiğim kadar hızlı gidiyorum.”

“Sanırım havalandırmaya girdiler.”

“Kahretsin.”

“Acele et!” diye bağırdı Sam. İblislerin yaklaştığını duyuyordu. Sam, Julia’nın peşinden sağa döndü ama bacağını kurtaramadı. Dönüp baktı. Bir iblis sırtarak karşılık verdi.

“Nereye gittiğini sanıyorsun tatlı çocuk?”

Sam sırtüstü uzanıp adamı iki gözünün ortasından vurdu. Tuz parçaları iblisin kafasına saçıldı. Ağzından çıkan duman havalandırma boşluğundan geçti ve deliklerden birinden çıkıp gözden kayboldu.

“Dean, buradan çıkmalıyız!”

Dean dışarı açılan kapağı itirmeye çalıştı. Ne yazık ki kapak sağlamdı. Omuz attı, yine de açamadı.

“Sıkışmış!”

“Arkamızdan koca bir iblis sürüsü geliyor. Çıkmanın bir yolunu bul!” Dean yeniden kapağı ittirdi. Kapak biraz oynadı, sonra biraz daha. Genç adam aralıktan geçip dışarı çıktı.

Başka bir iblis, Sam’e doğru hızla emekledi. Sam yarattığı kalbinden vurdu.

Julia aralıktan dışarı çıktı.

Sam iblisler tam ona yetişecekken dışarı çıkmayı başardı. Deponun yaklaşık kırk metre uzağındaydılar.

Dean, Sam çıktıktan sonra deliğe ateş etmeye başladı.

Omzunun üstünden Julia'ya seslendi. "Arabayı buraya getir." Yirmi metre ötedeki arabayı işaret etti.

"Kapağı kapatalım," dedi deliği işaret eden Sam.

Üç iblis dışarı çıkmaya çalışırken, son anda demir kapağı üzerlerine kapattılar.

"İşte bu kadar sizi pislikler," dedi Dean.

"Uzun süre dayanacağını sanmıyorum," dedi Sam. Motorun gürültüsü duyuldu. Julia'nın kullandığı araba hemen arkalarında belirdi. Kız, arabayı kapağın üzerine park etti.

Sam patlayıcılara bağladıkları kabloyu açarak ilerlemeyi sürdürdü ve arabanın beş metre uzağına geldiğinde durdu.

"Arkasına saklanacak bir şeyler bul," diye seslendi Dean, Julia'ya.

Julia arabadan çıkıp karanlık sokağa park edilmiş başka bir aracın arkasına saklandı.

Sam, Dean'e baktı. "Umarım işe yarar."

Sam fitili ateşledi. Önce kıvılcımlar saçıldı sonra fitil söndü.

"Bırak ben deneyeyim!" Dean, Zippo'yu kardeşinin elinden alıp fitili yakmaya çalıştı. "Kablo çok eski," dedi. "Ama Eisheth hala içerdeyken patlatmanın bir yolunu bulmalıyız. O sürtüğün işini bitirmeliyiz."

"Biri içeri girip fitili ateşlemeli. Ben yaparım," dedi Sam.

“Sam, hayır. Seni yakalarsa Eisheth’in ne yapacağını bilmiyoruz.”

“Bırakın ben yapayım, Bu işi ben başlattım,” diye itiraz etti Sam.

“İyi de bu Intihar görevi.”

“Başka çaremiz yok, Eisheth’i öldürmek zorundayız. Geri kalanlar zaten ölü, zavallıların acısına bir son vermemiz gerek.”

Dean başını salladı, kardeşi haklıydı.

Sam, Zippo’yu Dean’in elinden aldı. “Bana iyi şanslar dile.”

Depoya doğru koştu.

Sam tozlu pencereden içeri baktı. Depo iblislerle doluydu. Eisheth her nasılsa bir sürü iblis bulmayı başarmıştı. Avcıların cesetleri her yana saçılmıştı, hepsi ölmüştü. *Zavallı insanlar, kaderlerini yaşayacaklarını sanıyorlardı ama hepsi benim yüzümden öldü.*

Sam bir tekmede pencereyi açıp içeri girdi. Merdivene ulaşmayı başardı. Alt kat iblislerle doluydu. Yakabileceği bir şeyler aradı. Bir parça ip ve boş bir bira şişesi buldu. Yağ tenekelerinden birindeki yağı şişeye doldurup ipi içine soktu.

“Ben de baş başa kalmayı umuyordum,” dedi bir ses.

Sam dönüp baktığında, avcılardan birinin cesedinin üzerinde duran Eisheth’i gördü. Dişi İblis, gülümseyerek Sam’e doğru ilerledi.

“İtiraf etmeliyim ki Lucifer iyi bir iş çıkarmış. Her zaman zevkli olmuştur. Yakında sen de bunu öğreneceksin.”

Eisheth uzanıp Sam'in yüzüne dokundu. "Birlikte çok eğleneneceğiz."

Sam geri çekildi. "Senden iğreniyorum. Küpten hiç çıkmamalıydın."

"Haydi ama Sam. Beni gördüğüne sevinmedin mi? Ben seni gördüğüme sevindim. Küpün içinde çok uzun süre kaldım. Lucifer'ın dünyaya döndüğünde nasıl birinin içine gireceğini hayal etmek için bolca zamanım oldu. Uzun boylu birini bulduğuna seviniyorum. Lilith gelmeden önce," diyen Eisheth, Sam'e iyice yaklaştı, "Lucifer ve ben harika şeyler yapardık. Bazılarını sana göstermemi ister misin?"

Parmakları, Sam'in göğsünden kemerinin tokasına kaydılar. "Belki başka bir hayatta," dedi Sam tıslayarak.

Eisheth kakhaha attı. "Ne kadar esprilisin. Anlamıyorsunuz? Ben gelecekteki eşimim. Belki bu vücutta olmayacağım ama genç ve güzel birini bulmaya özen gösteririm. Hoşuna gider değil mi? Elli yıl sonra Lucifer özgür kalacak ve senin içine girecek... eski oyunları oynamak için sabırsızlanıyorum."

Eisheth, Sam'i öpmek için eğildi. Sam bir adım attı, kendi etrafında döndü, ipin ucunu yakıp şişeyi fırlattı. Etrafa saçılan yağın alev almasıyla birlikte birkaç iblis tutuşup parçalandı. Bütün odanın alev alması uzun sürmeyecekti.

Eisheth, Sam'i boynundan yakalayıp duvara yapıştırdı.

"İblisler umrumda mı sanıyorsun? İstersen hepsini yak. Benim için sadece sen önemlisin Samuel. Güvende olmanı istiyorum."

Sam, ellerinden kurtulmayı başarinca, Eisheth'e saldırdı. İblis bıçağını kadının karnına saplamaya çalıştı. Bir kesik atmayı başardı ama Eisheth hızla geri çekildi.

"Aptal çocuk, beni öldüremezsın. Ben tam iki bin yaşımdayım."

Eisheth, Sam'i tuttuğu gibi havaya fırlattı. Genç adam, lokomotifin dibine düştü. Başı sertçe demire çarptı.

"Bak, bana ne yaptırdın. Oysa bu mükemmel vücuda zarar vermek istemiyordum." Eisheth, Sam'e doğru ilerledi.

31

“Neden bu kadar uzun sürdü?” diye sordu Dean.

Dean ve Julia arabanın arkasına saklanmış, deponun patlamasını bekliyordu.

Derken birdenbire pencereler parçalandı ve camlar her tarafa saçıldı.

Kükremeyi andıran bir ses duyuldu ve sonra ilk patlamayı başkaları takip etti. Her taraftan dumanlar yükseldi. Sonra tam bir sessizlik oluştu.

Binadan çatırtılar yükseldi, sanki tonlarca et kızartılıyordu. Ufak atom bombalarınıninkini andıran patlamaların ardından duvar parçaları havada uçtu.

Dean yerle bir olan binaya baktı.

“Sam?” dedi alçak sesle.

Ardından cehennem alevlerinin arasında biri belirdi. *Sam?* Ama o kişinin Eisheth olduğu ortaya çıktı. Sam’i sürükleyerek onlara doğru yürüyordu.

Dean, silahını Dişi İblis’e doğrulttu.

“Meraklanma, ölmedi. Yaralandığı için ben de senin kadar üzgünüm. Harika bir vücudu var. Onu keşfetmek için sabırsızlanıyorum.”

“Onu yere bırak.”

Eisheth, Sam’i yere bıraktı.

“Şimdi ne yapmak istersin? Ben işimi yaptım. O yüz salak avcının, meleklerin araçlarını öldürmelerini engelledim.”

“Babamı öldürdün!” diye bağırdı Julia.

Eisheth alaycı bir sırıtışla Dean’e baktı. “Gerçekten bu mızımız yarattığı çekici mi buluyorsun? Dinle beni tatlım, yapmam gereken bir iş vardı, siz yarım akıllılar, Tanrı’nın verdiği görevi yerine getirdiğinizi sanıyordunuz. Oysa ne olup bittiğine dair en ufak bir fikriniz yok. Tanrı size kötülüklerle dolu bir dünya verdi. Neden onun uğruna savaştığınızı anlamıyorum.”

“Hey, iblis, nutuk atmayı kes de şu işi bitirelim,” diye bağırdı Dean.

“Tek bir şey, sonra işinizi bitireceğim. Parşömenin son sayfasına ihtiyacım var. Görevim, o isimleri korumak. Kimse, araçları öldürmek gibi delice fikirlere kapılmamalı. Hele kocamınki bu kadar yakışıklıyken. Sana söylüyorum fare surat.”

Julia arabanın arkasından çıkıp silahı Eisheth'e doğrulttu. Derken bir şimşek çaktı ve görünmeyen bir güç, Julia'yı Eisheth'e doğru çekti. Kız havada uçup Eisheth'in ayaklarının dibine düştü ve bayıldı. İblis eğilip kızı saçlarından yakaladı ve yüzünü inceledi.

"Hoş bir yüzü var, sence de öyle değil mi? Bu kız için teşekkür ederim. Kendimi evimde hissettim. İnsanların sındığı kurbanları hatırladım."

Eisheth, iblis bıçağını Julia'nın boğazına yasladı.

"Aslında benlik bir kurban sayılmaz ama kan kandır. Bu bıçakla çok eğleneceğim. Lucifer'ın kıymetli iblislerini öldürebilirim. Hepsinin tek tek işini bitiririm. O zaman beni dinlemek zorunda kalır."

Dean hızlı düşünmek zorundaydı.

"Planın nedir?" diye sordu. "İblisleri öldürmenin, kocanın seni ciddiye almasını sağlayacağını mı sanıyorsun? Dilediğini yapabilirsin ama Lucifer'ın uğraşması gereken daha önemli işler var. Onun dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramıyorsun."

"Sevgilinin duyacağı son sözlerin bunlar olmasını mı istiyorsun?" dedi Eisheth. "Bence hava hoş."

Eisheth, kızın saçlarından tutarak Julia'nın kafasını geriye çekti. Boynunu açığa çıkarıp bıçağı yeniden boğazına yasladı.

"Ya seninle bir anlaşma yaparsak?" diye sordu Julia'nın tenine batan bıçağı bakan Dean.

"Bana ilgimi çekecek ne önerebilirsin?"

“Seni Lucifer’a götürebiliriz. Hem de hemen şimdi. Beklemen gerekmez.”

Dean’ın sözleri, Eisheth’in duraksamasına yol açtı.

“Anladığım kadarıyla kocanı uzun zamandır görmemişsin. Belki birlikte evlilik terapisine falan gidersiniz.”

“Konuşma biçiminden hiç hoşlanmadım.”

“Sen zeki bir yaratıksın. Biraz düşün, ne kastettiğimi bulursun.” Dean sırttı.

“Biri mühürleri mi kırdı?” diye sordu Eisheth.

Dean, Sam’e baktı. Anlaşılan herkes, mühürlerin kırılmasının imkansız olduğunu düşünüyordu.

“Biri mühürleri kırdı. Kesin konuşmak gerekirse Lilith’ti ve bunun için hayatını feda etti.”

Eisheth’in gözlerinde korkunç kıvılcımlar belirdi. Kocasının, favori eşi tarafından özgür bırakıldığını öğrenmek, kesinlikle karşılaşmayı beklediği ödül değildi.

Dean, hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu.

“Lucifer senin ve benim gibi dünyada dolaşıyor. Tek bir sorun var. Bu dediğim, elli altı yıl sonra gerçekleşecek. Ama oraya gitmenin bir yolunu biliyoruz.”

“Nasıl?”

“Bekleyen muradına erermiş. Önce bizim için bir şey yapmalısın.”

“Ben kimseye iyilik etmem.”

Dean kararlı bakışlarını İblis’e dikti. “Bu kez yapman gerekecek. Julia’nın gitmesine izin ver.”

Eisheth küçümsercesine Julia’nın vücuduna baktı.

“Tamam,” dedi kızın kafasını bırakırken. “Şimdi ne yapacağız?”

“Her şey sırasıyla. Önce birkaç yere uğramamız gerek.”

“Beni nerede bulduğunuzu söylemiştiniz?” diye sordu Leanne Keeny.

“St. Louis’de dolanırken. Hiçbir şey hatırlamıyor musunuz?” Dean gözücuyla kadına baktı.

“New York’a gittiğimi hatırlıyorum. Hizmetçilik işi buldum galiba. İlk günümdü. Son hatırladığım bu.”

“Gerçekten şanslı bir kızsınız.” Dean direksiyonu kırıp çiftlik yoluna saptı. “Hoş bir çiftlik. Eminim, aileniz sizi gördüğüne sevinecektir.”

“Noel’e kadar dönmemi beklemiyorlardı.”

“Leanne, bana bir iyilik yapın. Burada, çiftlikte kalın. Evlenip çoluk çocuğa karışın. İyi bir hayat sürmek için New York’a gitmeniz gerekmiyor.”

Kız omuz silkti. “Sanırım haklısınız. Ayrıca New York gerçekten çok pahalıydı.”

“İşte böyle. Akıllı kız.”

Leanne genç adama gülümsedikten sonra arabadan indi. Kapıyı kapattı ve camdan içeri sarktı.

“Şey,” dedi tereddütlü bir sesle, “belki sizinle bir ara görüşürüz.”

“Özür dilerim tatlım, ben bir yere yerleşecek erkeklerden değilim.” Dean göz kırpıp arabayı geri vitese taktı ve çiftlikten uzaklaştı.

Leanne Keeny, ailesinin çiftliğini şöyle bir süzdükten sonra, koşa koşa evin yolunu tuttu.

Saatler sonra Dean, Waubay'deki İki Çam Moteli'nin önüne arabayı park etmişti. Julia kulübenin kapısında belirdi. Dean gözlerini kızıdan alamadı.

"Sam nerede?" diye sordu kapıyı kapatırken.

"Kulübede. Uyuyor. Bu planın işe yarayacağına emin misin?"

Dean omuz silkti. "Hiçbir şeyden emin değilim ama riski göze almak zorundayız. Ayrıca gırtlığına bıçak dayamıştı."

"Hayatımı kurtardığın için teşekkürler." Julia başını kaldırıp Dean'in gözlerinin içine baktı.

Genç adam kızı belinden tutup kendine doğru çekti ve sonra birlikte kulübeye girdiler. Dean ayağıyla kapıyı kapadı ve yatağa uzanıp Julia'yı kendine doğru çekti.

"Her şey için çok üzgünüm," dedi Julia ellerini Dean'in göğsünde dolaştırırken. "İnandığım her şey, doğru olduğunu sandığım her şey kaybolup gitti."

Dean kızın gözlerinin içine baktı. Julia'nın hayatının, sonsuza dek değiştiği doğrudu. Babasını kaybetmişti, arkadaşları olan avcılarını kaybetmişti, hayat tarzı tamamen değişmişti. Dean, kızın normal bir hayata dönmesinin ne kadar zor olacağını düşünmeden edemedi. Bir yanı, yeniden yollara düşmeyi arzular mıydı? Dean başka türlü bir hayatı hiç tanımamıştı. Ama Julia için durum farklıydı.

“Artık özgürsün Julia. Ne istersen yapabilirsin.”

Julia, genç adama bakabilmek için geri çekildi. “Tek istediğim seninle olmak.”

“Bunun mümkün olmadığını biliyorsun.”

Julia başını sallayıp Dean’in omzuna yaslandı.

Ertesi sabah Dean şafakla beraber uyandı. Ses çıkarmamaya özen göstererek yataktan kalktı. Yerdeki giysilerini aldı ve kapının önünde bir an oyalandıktan sonra odadan çıktı.

Hala uyumakta olan Sam’in odasına girdi.

“Uyuyor musun? Bu işi bitirmeliyiz.”

Sam yatakta doğruldu. Çoktan giyinmişti. Başını salladı ve Dean’in peşinden otoparka girdi. Motelin batısındaki boş araziye doğru yürüdüler. Dean parşömeni deri ceketinin cebinden çıkardı. Köşesinden tutup isimlerin yer aldığı bölümü yaktı. Tarihi kağıdın kararıp küle dönmesi saniyeler bile sürmedi.

Savaş Parşömeni’nin son parçaları da küle dönerken parlak bir şimşek çaktı.

32

Castiel, Dean'e defalarca, insanları veya eşyaları zamanda hareket ettirmenin ne kadar zor olduğundan bahsetmişti. Böyle yapmanın tüm enerjisini tükettiğini ve zamanda yolculuğun ardından, bırakın dövüşmeyi, düzgün düşünmeyi bile başaramadığını söylerdi. Dean yavaş yavaş bunun, zaman yolculuğu gerçekleştiren kişiler için de geçerli olduğunu anlıyordu. 1954'ün dünyası kaybolup giderken midesinde garip bir bulantı hissetti. 2010'a döndüklerinde, kusma ihtimaline kendini hazırladı.

Dünya yeniden şekillendiğinde, Dean artık ayakta değildi. Waubay'deki barın masalarından birindeydi, önünde çizburger ve bira duruyordu. Sam de burnunun dibindeydi.

“Biraz yana kayar mısın?” dedi Dean huysuzca.

Sam karşılık vermedi. Gerçek olup olmadığını kontrol etmek için önündeki bardağa vurdu.

“Birinin kucağına oturmak istiyorsan Noel’e kadar beklemelisin,” dedi Dean.

Sonunda Sam biraz yana kayd ve ayağına kalkıp içeriye inceledi.

“Onu görüyor musun?”

Dean barı kontrol etti. Don ya da Abaddon ya da adı her neyse, anlaşılan onları karşılamaya gelmemişti.

“Bizi buraya geri getirdi. Kendisi de buralarda bir yerde olmalı.” Önceki karşılaşmalarını hatırlayan Dean tuvalete doğru baktı. “Erkekler tuvaletini kontrol et. Adamın sidik torbası kadınlarınkinden beter. Ben de dışarıya bakarım.”

Ne yazık ki tuvaletteki tek insan, iriyarı bir Peru’luydu ve mahremiyetinin bozulmasından hoşlanmamıştı. Sam, tuvaletini yapan birini rahatsız etmenin akıllıca olmadığını zor yoldan öğrenmiş oldu.

Dışarı çıkan Dean, gördüğü manzara karşısında neredeyse gözyaşlarını tutamayacaktı. Impala, bütün ihtişamıyla meşe ağacının altında duruyordu.

“Gerçekten güzel bir manzara,” dedi parmaklarını arabanın üzerinde dolaştıran Dean.

“Neden arabayı okşuyorsun?” diye sordu Sam.

“Bırak da özlem gidereyim. Onu haftalardır görmedim.”

Dean arabanın ön camında beyaz bir nokta fark etti. O zaman sorunu kavradı – bir şeyler yanlıştı.

“Arabayı buraya park etmemiştim,” dedi kendi kendine.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Sam.

“Arabayı motelde bırakmıştım. Motelden geçmişe gittik, bardan değil. Impala burada olmamalıydı.”

Camdaki beyaz noktayı işaret etti. “Arabamı ne zaman kuşların konabilecekleri bir ağacın altına park ettiğimi gördün? Asla arabama pislemelerine izin vermem.”

“Bunun için özür dilerim Dean. Arabayı senin için buraya getirdim.” Abaddon’un sesi hemen arkalarından geliyordu. “Eve hoşgeldin hediyesinden hoşlanacağını düşündüm.”

“Çok nazıksın Donny ama neden zırvalamayı kesmiyorsun?”

Abaddon utanmışçasına başını salladı.

“Ah, anladığım kadarıyla yolculuğunuz iyi geçmedi,” dedi iki gence.

“Nasıl geçtiğini gayet iyi biliyorsun. Ne bulacağımızı ve bulduğumuzda neler olacağını biliyordun.”

“Biliyor musun Dean, arada bir kardeşinin de konuşmasına izin vermelisin. Eminim hoşuna gidecektir.” Don eğleniyormuş gibiydi.

Sam ise öfkeden küplere binmiş görünüyordu. Abaddon’u gördüğü anda yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Baksana... sıkılmış görünüyor...” dedi Abaddon.

“Kardeşimi boşver,” dedi Dean. “Seni endişelendirmesi gereken benim. Melekler diğer tarafa çalıştığını öğrendiğinde ne diyecekler göreceğiz.”

“Ooooo. Çok korktum.” Abaddon alaycı bir tavırla suratını buruşturdu. “Sakın babama söylemeyin. Bir dakika, babam zaten ortalıkta yok. Çoktan gemiyi terk etti.”

“Şimdi ne olacak, bizi öldürecek misin? Onca şey yaşamamıza yol açtın ve dönüş yolunu bulmuşken boğazımızı mı keseceksin?”

“Gereken dersleri bir türlü almıyorsunuz değil mi?”

“Ne diyebilirim. Okulu uzun zaman önce terk ettim.”

“Önemli değil. Sonuçta, önemli olan sen değilsin. Bu arkadaşımız.” Başıyla Sam’i işaret etti ve konuşmasına doğrudan ona hitap ederek devam etti. “Bunu daha önce duymuş olabilirsin ama yine tekrarlıyorum: Evet diyeceksin. Oyuna getirildiğin için ya da buna zorlandığın için değil. Diğer seçenekler işe yaramadığı için. Senin seçme şansın yok.”

“Bütün seçeneklerimizi bilmiyorsun,” diye karşılık verdi Dean.

“Size harika bir seçenek sundum. Ve siz ne yaptınız? Her şeyin olduğu gibi kalmasını sağladınız. Lucifer’ı kurtarmak için arkadaşınızın ölmesine göz yumdunuz.”

“Masum insanları öldürmeyiz.”

“Aslında her koşulda biz kazanmış olacaktık,” diye devam etti Abaddon ona aldırmadan. “Bütün o insanları öldürmeye çalışsaydınız, başarısız olacaktınız. Başarısız olacaktınız ve buna kalkıştığınız için kendinizi korkunç hissedecektiniz. Her şey yine aynı noktada sonuçlanacaktı. Beğenin ya da beğenmeyin, üçümüz de son savaşın kaçınılmaz olduğunu biliyoruz.”

Sam sessizliğini daha uzun süre koruyamadı.

“Her şeyi düşünmüşsün gibi davranıyorsun, son, baştan belliymiş gibi konuşuyorsun.”

Abaddon, Sam’e döndü. Sam’in öfkeli görüntüsüne rağmen sakın bir tonla konuşması, Melek’i şaşırtmıştı. Sesinde garip bir tını vardı. Abaddon kaşlarını çatı.

“Unuttuğun bir ayrıntı var,” dedi Sam. “Benim kaderimi unuttun.”

“Senin kaderin... Lucifer’la.” Abaddon artık eskisi kadar kendinden emin görünmüyordu.

Sam bütün dişlerini ortaya çıkaracak şekilde gülümsedi. Karakterine o kadar aykırı bir gülümsemeydi ki Dean bile huzursuz oldu.

“Bu söylediginde ne kadar haklı olduğunu bilemezsin,” dedi Sam. “Ve onu gördüğümde, ne kadar kolay kandırıldığını anlatacağım.” Sam’in gözleri kan kırmızısına döndü.

“Eisheth.” Gerçek, Abaddon’un suratına bir tokat gibi indi. Ciğerlerindeki bütün hava çekilip alınmış gibiydi.

Dean’in kalbi deliler gibi çarpıyordu. Çok büyük bir risk almışlardı ama şimdilik işe yaramış görünüyordu. Şansları yaver giderse Abaddon onlara zamanda yolculuk yaptırdığı için yorgun düşmüş olacak ve Eisheth’e yenilecekti. Eisheth’in Sam’in vücudundan çıkıp çıkmayacağı ise ayrı bir sorundu.

“Sana acı çektireceğim Abaddon,” dedi Sam’in vücudundaki Eisheth. “En az iki bin yıl.” Abaddon’a saldırdı. Meşe ağacına çarpan Abaddon’un kemikleri çatırdadı.

Abaddon göz açıp kapayıncaya kadar ayağa fırlayıp Sam'in vücuduna bir yumruk indirdi.

"Kardeşıme dikkat edin," diye bağırdı Dean kenardan.

Elisheth o tarafa bakmaya gerek duymaksızın Abaddon'u havaya kaldırdı ve otoparka savurdu. Melek, barın önündeki çöp tenekesine kafasını çarptı.

Dövüşün saatlerce sürmesi ihtimali vardı. Dean iki yarattığını da ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu ama onlar yok olmadan önce, içlerine girdikleri insanların vücutlarının pes edeceğini biliyordu. *Tamam, şimdi işi bitirme zamanı.*

Abaddon ayağa kalkarken Dean harekete geçti. Son hız barın kapısına koştu. Dean bara girmek üzereyken Abaddon, Sam'in suratına sağlam bir yumruk indirdi.

"Telefon. Telefonunuzu kullanmalıyım."

Dean'in yüzünün bembeyaz olduğunu gören barmen telefonu ona uzattı.

"Şehirler arası aramayacaksın değil mi?"

"Cenneti arıyorum..."

Otuz saniye sonra Castiel telefonunu açtı. "Alo?"

"Cass. Ben Dean. Hemen gelmen gerekiyor."

"Dean. Yokluğunuz beni... endişelendiriyordu."

"Harika, bunu duyduğuma çok sevindim ama hemen buraya gelsen iyi olacak. Waubay, Güney Dakota'dayız. Buradaki tek bar."

Castiel, Dean'in yanında belirdi. Barmen ve müşteriler, şaşkınlıkla Melek'e baktı.

“Sam nerede?” diye sordu Castiel.

“Dışarı bir göz at,” dedi Dean. “Sanırım destek kuvvetlerine ihtiyacımız olabilir.”

Bir dakika içerisinde Castiel, barın mutfağında bulunduğu malzemelerden güçlü bir karışım hazırlamıştı.

“Sen büyüünün *Macgyver*’ ıydın Cass.”

“Kan lazım,” dedi Castiel, Dean’den tuzu vermesini istiyormuş gibi olağan bir ses tonuyla.

“Kimin kanı?”

“Seninki. Melekleri buraya çekecektir. Seni arıyorlar.”

Tam o anda Abaddon, Sam’i barın duvarına fırlattı. Dean bunu bir işaret olarak kabul etti. Bıçağı alıp avcunu kesti.

Dışarıda Sam’in yüzü kanlar içindeydi, vücudu morluklarla dolmuştu ve çok kötü dayak yemişti. Üstelik kavga bitecekmiş gibi görünmüyordu. Eisheth, Sam’in sol kolunu kullanıp Abaddon’un suratına bir yumruk indirdi.

“Sana güvenmiştim,” dedi Eisheth buz gibi bir sesle. Sam’in parmakları Abaddon’un yanağına yapıştığında, Melek kan tükürdü.

“Hiçbir zaman onun favorisi olmadın,” dedi Abaddon patlak dudaklarının arasından. “Evcil bir hayvandan farksızdın. Neden seni...”

Eisheth yeniden onu yumrukladı.

“Köpeklerle aynı yere koyduk sanıyorsun?” Abaddon kıkırdadı, yüzü kanlar içindeydi. Bir saniye sonra gülümsemesi dondu. Sam’in arkasında, korkunç bir şey görmüştü.

Eisheth de dönüp o tarafa baktığında aynı şeyi gördü. Gökyüzünde beş kara nokta. Olay yerine varmaları saniyeden kısa sürdü. Görünmez kanatları olan, öfke dolu beş melek.

Melekler göz açıp kapayıncaya kadar yere kondu. Sam'i bir kenara ittirip hançerlerini Abaddon'a sapladılar. Abaddon acı içinde inlerken Dean ve Castiel bardan çıktı.

"Cass, bizi buradan götür!" diye bağırdı Dean, diğer melekler bakışlarını Abaddon'dan Sam'e çevirdiği sırada.

Castiel ve meleklerden biri, aynı anda Sam'e doğru koştu. Dean'e, zaman yavaşlamış gibi geldi. Diğer melek, Cass'ten önce Sam'e ulaşacak olursa Eisheth'e merhamet göstermezdi. İblis'in işini bitirirken Sam'i de öldürürdü.

Bir saniye sonra Dean, kendini hamburgercide buldu.

"Neler oldu?" diye sordu etrafa bakınarak.

Sam yanında duruyordu, berbat durumdaydı ama hala hayattaydı. Castiel diğer tarafındaydı. Onları kavgadan uzaklaştırmıştı.

"Abaddon yok edildi. Onu... özür dilerim ama neden Sam'in içinde bir iblis var?"

"Uzun hikaye Cass."

Castiel gözlerini kısıp Sam'e baktı.

"Yapma. Kavgaya gerek yok, bırak gitsin."

Eisheth şaşırmış olarak Dean'e döndü. "Beni bırakacak mısınız?"

"Anlaşmamız buydu. Sen bizi kurtardın, biz de seni kurtarıyoruz."

“Dean, sıradan bir iblisten bahsetmiyoruz,” dedi Castiel.

“Biliyorum. İleride buna pişman olabileceğimi de biliyorum ama şu an için yapmamız gereken bu.”

Beş dakika sonra burger dükkanının çalışanlarından Bayan Fuller’la, Şeytan’ın geliniyle vedalaşıyorlardı.

Garip bir hafta olmuştu.

Sam ve Dean hamburgerlerini yerken, Castiel’e yaşadıklarını anlattılar. Sam, Dean’ın bazı ayrıntıları atladığını, Julia’dan bahsetmemeye özen gösterdiğini fark etti.

Meleklerin kullanacağı insanların listesinin yapılması, Castiel için yeni bir haber değildi. Geçen bin yıl içerisinde, listenin varlığıyla ilgili dedikodular duymuştu ama cenneteki hiç kimse yerini bilmiyordu.

“Abaddon hariç,” diye düzeltti Sam. Dean ona zorla bir sürü ağrı kesici içirmiş olsa da hala acı içindeydi.

“İhaneti, cenneti hazırlıksız yakaladı. Melekler bundan sonra birbirlerine körü körüne güvenmeyecektir.”

“Öyleyse bir şey başarmış sayılırız,” dedi Dean alaycı bir sesle.

Karınlarını doyurduktan sonra Castiel’den Impala’yı getirmesini rica ettiler. Melek, bu isteği yerine getirdikten sonra gözden kayboldu. Yeniden kayıp babasını aramaya dönmüştü. Sam ve Dean, Castiel’in hissettiklerini anlayabiliyordu.

Impala’ya bindiklerinde Dean kaşlarını çatı. “Sence Walter ve Julia’nınki gibi bir karargahımız olsa nasıl olurdu? Bir sürü avcı birlikte avlansa?”

“Bizim Bobby’miz var. Ayrıca karargah sahibi olmak, onların pek işine yaramadı.”

“Hala var olsalar, hayatlarımızın farklı olacağını düşünmeden edemiyorum. Organize çalışıyorlardı. Her yere ulaşabiliyorlardı.”

“Babam kimseye hesap vermezdi ve başının çaresine gayet güzel baktı,” dedi Sam. “Babamı babam yapan, yalnız çalışmasıydı.”

“Ama 1954’te yok edilmemiş olsalardı, avcılar sarı gözlü iblisi durdurabilirdi. Annem kurtulurdu.”

Sam herhangi bir şey söylemedi. Omuzlarında zaten dünyanın ağırlığını hissediyordu. Bir de bunun ağırlığını taşımaya niyeti yoktu.

Son S  z

Eski   am Huzurevi'nin ah  ap merdivenleri, Dean'in adımlarının etkisiyle gıcırdadı.   erisi hastane gibi kokuyordu -b  t  n y  zeyler dezenfektanlarla silinmi  ti- ve ya  lı insanlarla doluydu.

Koridorun sonunda bir kadın onu bekliyordu. Kendini Betty olarak tanıttı, huzurevinin m  d  r  yd  .

Binanın do  u kanadına ilerledikleri sırada, Dean'i hi   ilgilendirmeyen bir s  r   ayrıntıyı hi   ara vermeden sıralamaya ba  ladı. Oysa ne zaman Bingo oynandı  ı gen   adamın umrunda bile de  ildi. O, tamamen farklı bir   ey i  in buradaydı.

Onlarca odanın yanından ge  tiler, hepsinde birileri kalıyordu. Y  zlerin   o  unlukla arkada   canlısı ve mutlu ol-

duğunu görmek, Dean'i rahatlattı. Yaşlanmak için kötü bir yer değildi.

"Depo bölümümüz en alt katta," dedi Betty sahte bir gülümsemeyle. "Manzara için özür dilerim. Genelde misafirleri buraya getirmeyiz."

Dalga geçmiyordu. Bodrum gerçekten de nemli ve bakımsızdı. Dean, soğuğun ayaklarına işlediğini hissetti.

"Bu taraftan," dedi kadın.

Karşlarına büyükçe bir kapı çıktı. Kadın kapının kolunu çevirdiğinde menteşeler gıcırdadı. İçeride bir sürü tozlu kutu vardı. *Bir hayattan kalanlar*, diye düşündü Dean.

"İnanıyorum ki aradığınız şeyler orada."

Betty kutuların arasında dolaştı. Aradığını bulduğunda ustalıklı yerinden çıkarıp Dean'e uzattı. İçindekilerin ağırlığı yüzünden, kutunun dibi delinmek üzereydi.

"Nesi olduğunuzu söylemişsiniz?"

Dean yanıt vermekte güçlük çekti. O anda, elinde tuttuğu kutuya bakarken, kadına telefonda ne söylediğini hatırlayamadı. Rastgele bir şey söylemekten başka bir seçeneği yoktu. "Büyük teyzemdi."

"Ailesinden hiç bahsetmezdi. Ziyaretine gelen de olmadı." Son cümleyi suçlarcasına söylemişti. *O hayattayken ne rededydiniz*, demek istediği anlaşılıyordu.

"Eskiden farklıydı," demekle yetindi Dean.

"Şimdi gelmeniz, hiç gelmemenizden iyidir. Gerçi Julia için artık fark etmez." Bu sözün ardından Betty, Dean'i kutularla baş başa bıraktı.

Dean büyük bir dikkatle kutuyu açtı ve karşılaşacaklarından korkarak içindekilere baktı.

Betty'nin iyice uzaklaştığına emin olduğunda, "Arzuladığın pembe panjurlu eve kavuşamadığın için özür dilerim Julia," diye fısıldadı Dean.

Sam ağabeyini dışarıda bekliyordu. *Sonunda normale döndü*, diye düşündü. Gerçi normal demek, iyi demek değildi. Aslında Sam 1954'ü özlüyordu. Onca felakete rağmen güzel günler yaşamışlardı: Kıyamet yok. Mahşerin dört atlısı yok. Tüm savaşları bitirecek savaşlar yok.

Dean ağır adımlarla huzurevinden çıktı, elinde bir parça kağıttan başka bir şey yoktu.

"Julia'nın eşyalarını buldun mu?" diye sordu Sam.

"Evet. Gidelim." Dean'in sesi sıkındı. Sam, ağabeyinin yüzündeki *bundan bahsetmek istemiyorum* ifadesini tanıdı. Ama onu rahat bırakmaya niyeti yoktu.

"Dean, ne buldun?"

Dean, arabanın şoför tarafına geçti.

"Bahsetmeye değer bir şey değil."

Sam göz açıp kapayıncaya kadar Dean'in yanma gidip elindeki kağıt parçasını kaptı.

"Hey!"

"Er ya da geç bu konuyu konuşmamız gerekecek. Altı saat boyunca surat asmanı çekemem."

Sam kağıdı açıp içinde ne yazdığına baktı. Bir erkeğin elyazısı. Walter'ın.

Anlaşılan Walter, listenin bir kopyasını çıkarmıştı. En sonunda, Michael ve Lucifer yazıyordu. İkisinin de yanı boştu. Kağıt yırtılmıştı. Dean ve Sam'in adları listeden çıkarılmıştı.

"Listeyi saklamış," dedi Dean bir süre sonra. "Bu ne anlamı geliyor bilmiyorum."

"Ama bizim isimlerimizi listeden çıkarmış," dedi Sam. "Bence böylesi, çok şey söylüyor."

Dean kapıyı açıp arabaya bindi. Derin derin iç çekti. "Bu seferlik... sen kullanabilir misin?"

Bunu o kadar ender olarak rica ederdi ki sorusu Sam'i hazırlıksız yakaladı. "Emin misin?"

"Evet. Çok uzun zamandır direksiyon bende."

Sam isteksizce arabanın önünden dolaştı ve şoför koltuğundan kalkan Dean'in yerine geçti.

"Nereye gidiyoruz?"

Yolcu koltuğuna geçen Dean, çoktan gözlerini kapatmıştı. "Sürpriz olsun."

Gece çökerken, Impala otobana çıktı ve iki kardeş kardeşlerine doğru yol almaya devam etti.

SUPERNATURAL

OĞULLAR SAVAŞI

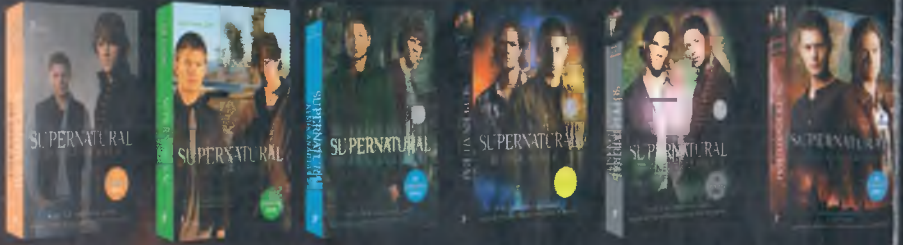
Sam ve Dean'in annesi, esrarengiz ve şeytani bir güç tarafından tam yirmi yedi yıl önce öldürülmüştü. O günden sonra Sam ve Dean'in babası, Amerika'nın arka sokaklarında, karanlık köşelerde yaşayan doğaüstü yaratıklar hakkındaki her şeyi iki kardeşe öğretecekti. Bu yaratıkların nasıl yok edileceğini de...

Lucifer'in peşine düşen iki kardeş, Güney Dakota'daki ufak bir kasabada, kendine Don diyen bir meleklerle karşılaşır. Bu meleğin onlara ilginç bir teklifi var...

Meleğin teklifini kabul eden iki kardeş, evlerinden çok uzaklara, Şeytan'ın herkesten gizlediği bir sırrı öğrenmeye gönderiliyor.

Popüler televizyon dizisindeki karakterlerin önceden yayınlanmamış maceralarını konu alan yepyeni bir Supernatural kitabı.

SUPERNATURAL ROMANLARI



David Reed, bilgisayar bilimleri eğitimi aldı. Televizyon işinde. Karısı ve oğluyla Los Angeles'ta yaşıyor.

Rebecca Dessertine, *Supernatural* çizgi romanlarının yazarlarından ve 2010 yılından beri *Supernatural* dizisinin yaratıcısı Eric Kripke'nin asistanlığını yapıyor.

